

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Ewald, Theodor.

Titel | Title:

Kai Lykke : historisk Roman.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : "De tusind Hjem", 1918

Fysiske størrelse | Physical extent:

208 s.

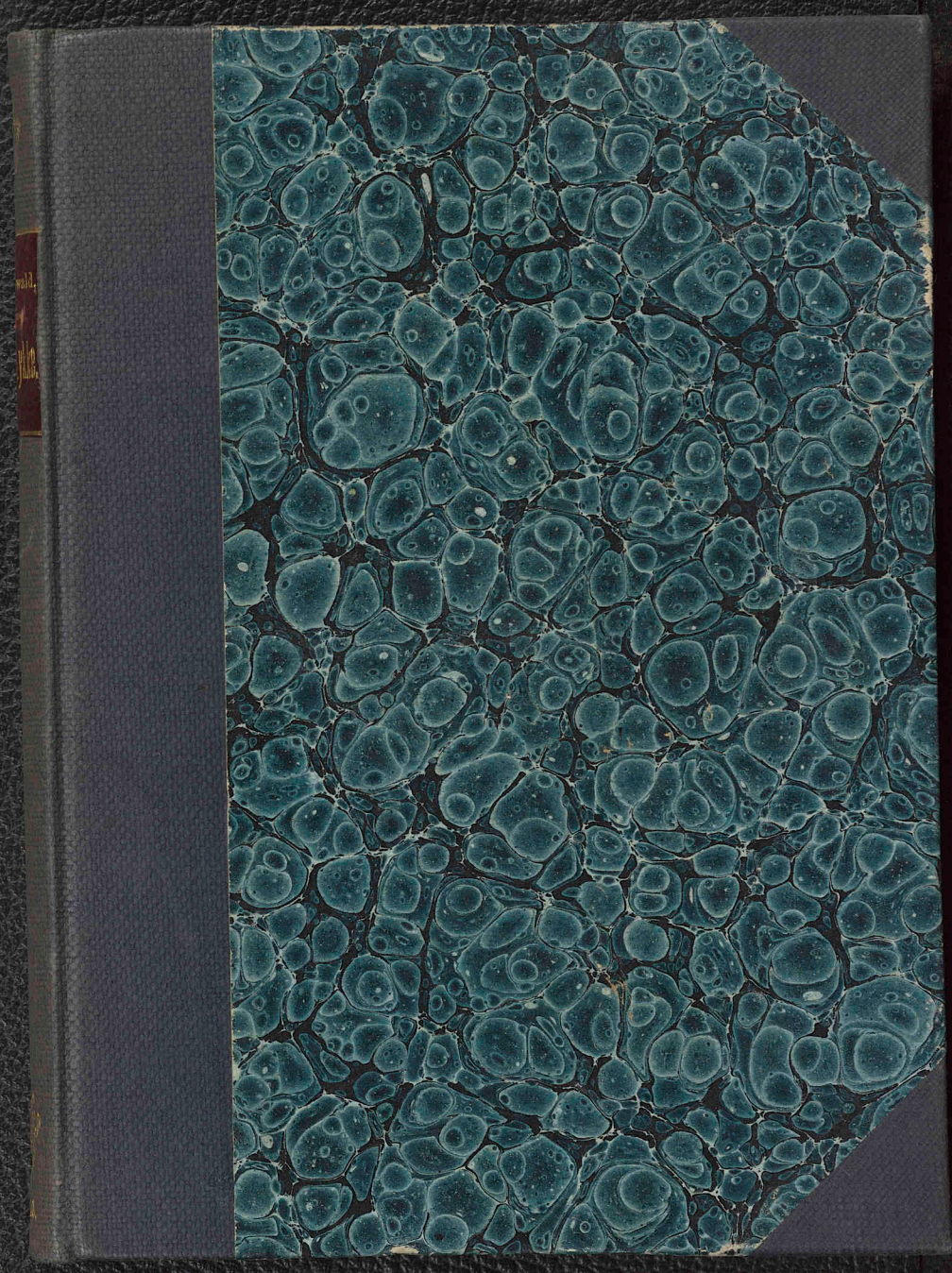
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

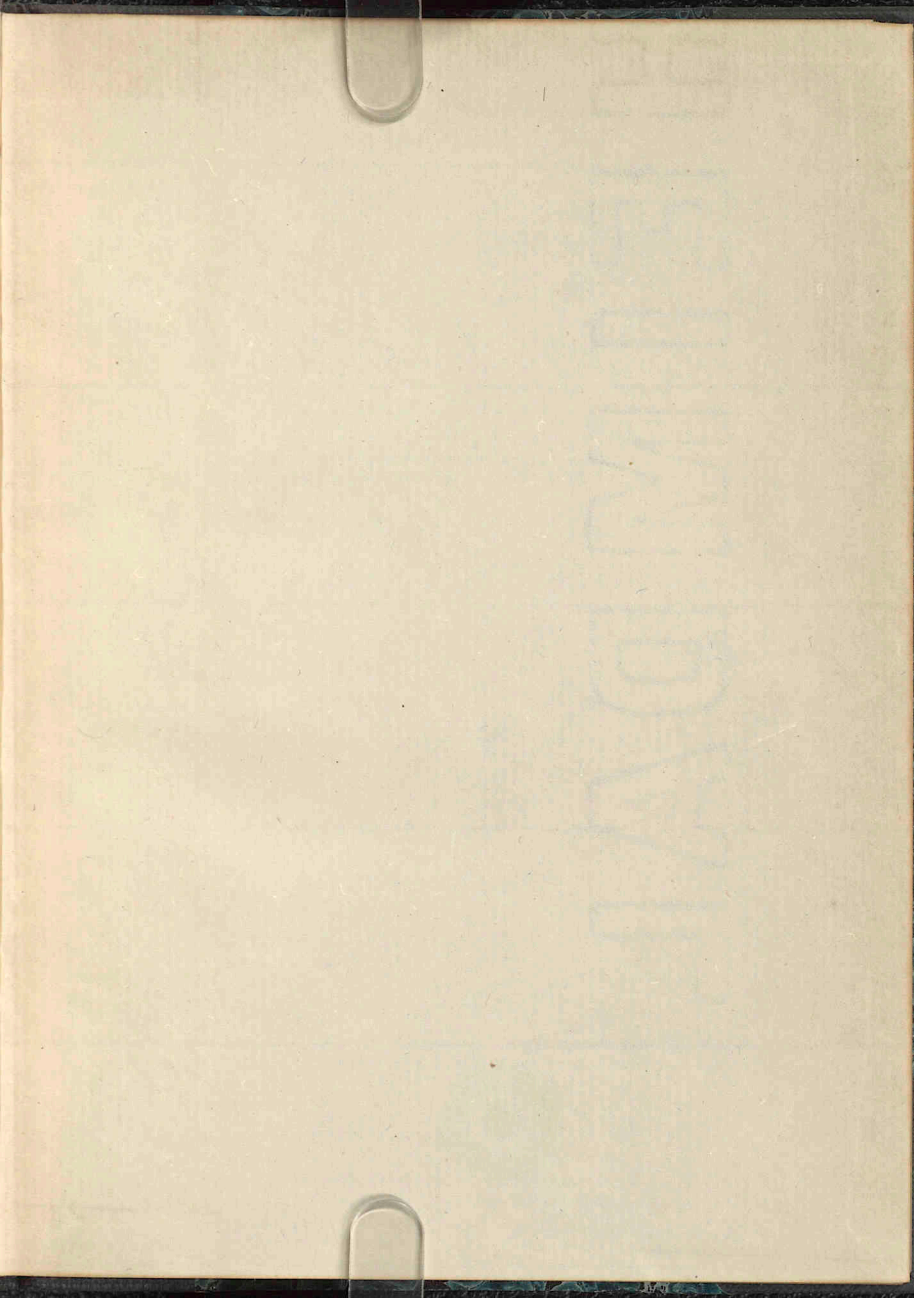
57.125

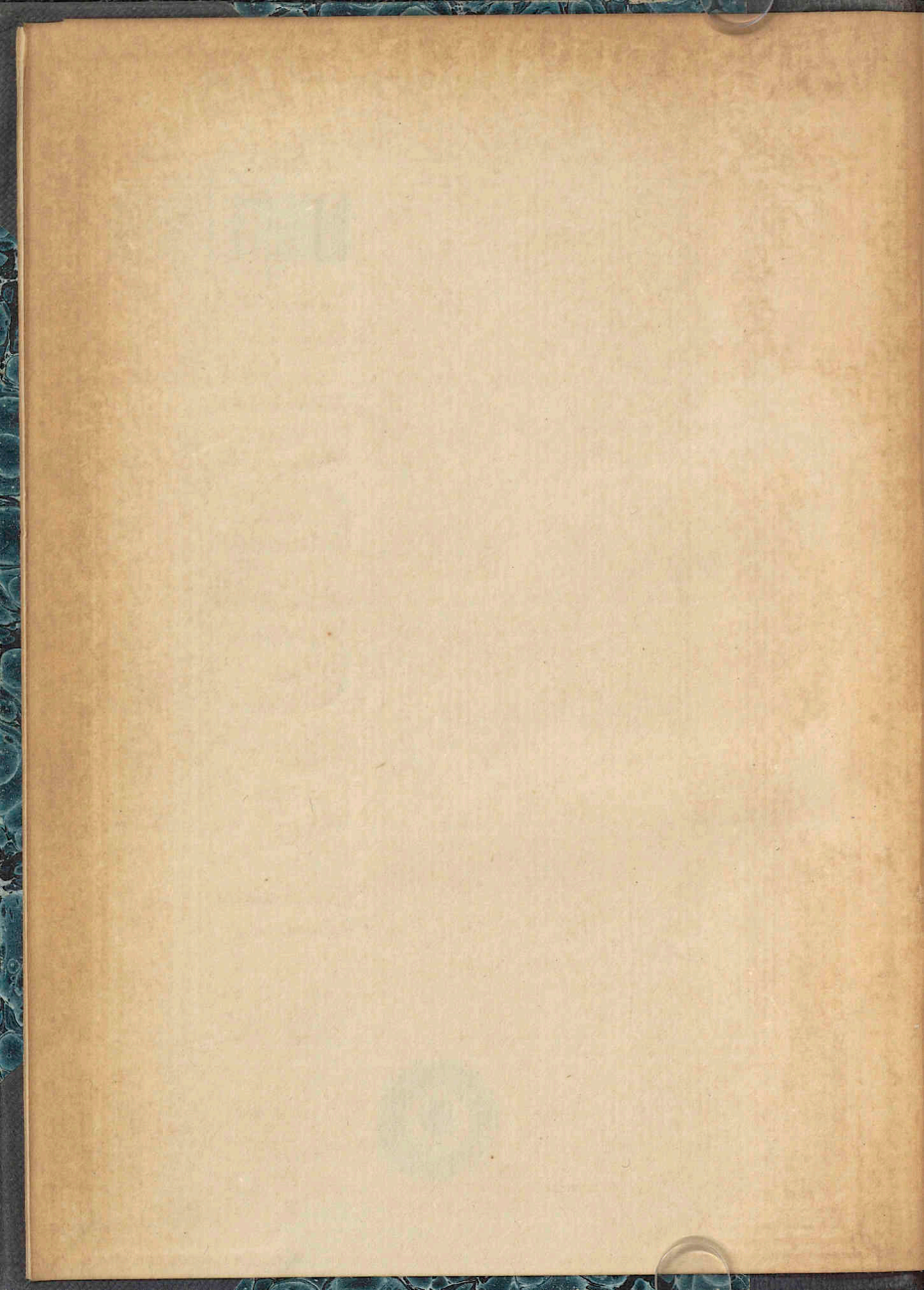
Det Kgl. Bibliotek

130024709583

DE TUSIND HJEM

Nr. 50B

Abonnement tegnes paa alle Posthuse. Præ-
samlingstæder og hos Landposten. Kr. 1,75 Kv.

15 Decbr 1918

Redaktion og Ekspedition: Revetlewegade
Nr. 26 København II. — Telefon Vester 4870

18 Aarg.

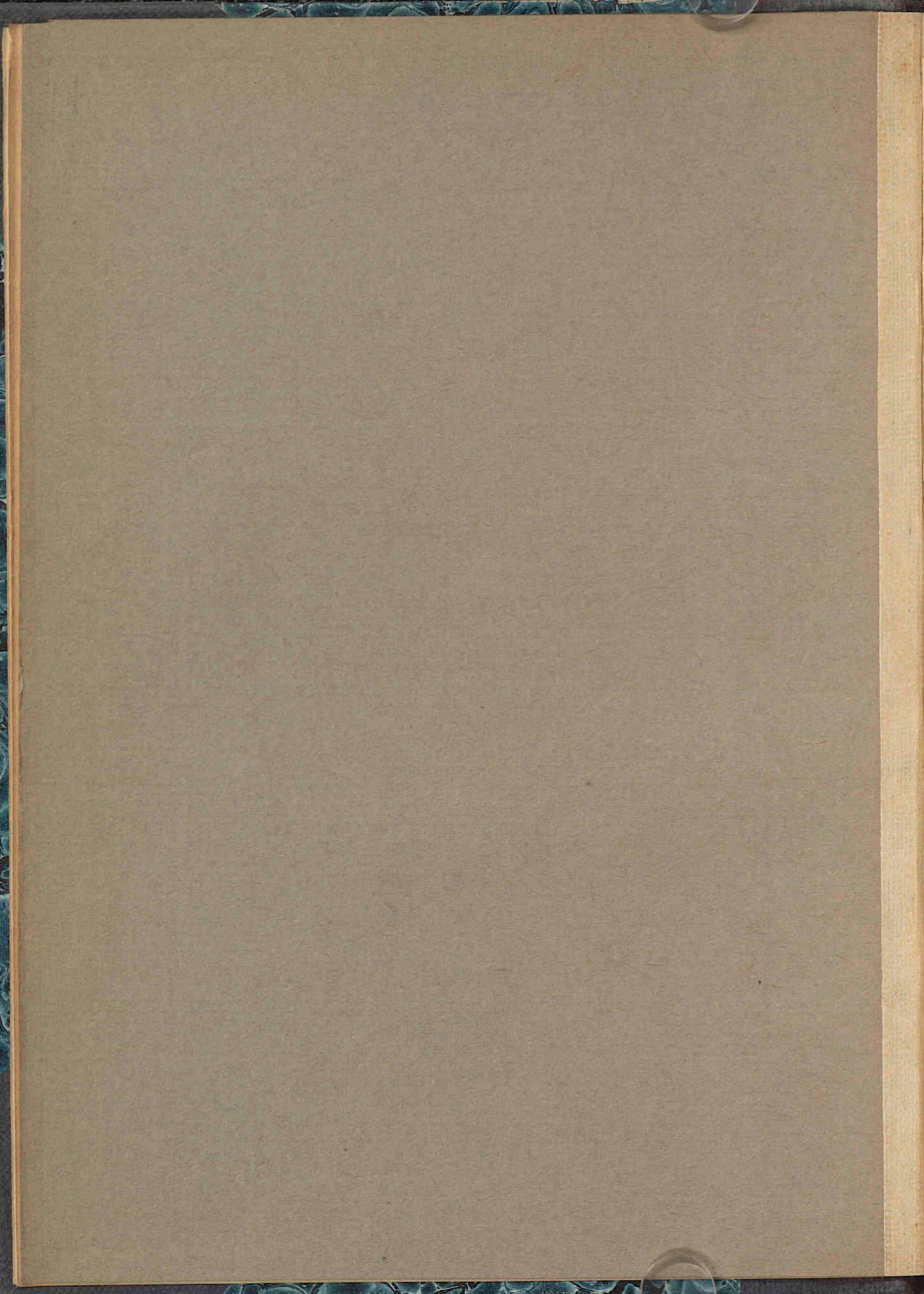
„DE TUSIND HIEM'S BIBLIOTHEK:

Kai Lykke

Roman af Th. Ewald.

De Tusind Hjems Forlag.

KAI LYKKE

HISTORISK ROMAN

AF

THEODOR EWALD

419. 2134

KØBENHAVN
„DE TUSIND HJEM“S FORLAG
1918

Frantz Christens Bogtrykkeri. København.

Præludium.

Kai Lykkes Hovedskal opbevares endnu paa anatomisk Museum. Den ligner i sin Karakter nogle af de ældste menneskelige Hovedskaller, som findes.

Kai Lykkes Hjerter er ikke opbevaret, og om det var det, vilde det dog intet kunne sige os om, hvad der har rørt sig bag dets Vægge.

Denne Bog fortæller derom: hvordan det bankede heftigt for Skønhed og Glæde, indtil det overmættedes og lededes, længtes og led og lutredes derved, fyldtes af en ren og dyb Lidenskab og skuffedes aiter, men lutredes ogsaa derved.

Hvordan det blev rigt og stort i sin Længsel og sit Haab, i sin Stolthed over at have naaet Tærskelen til Lykkens Allerhelligste og lyttet ind mod det forjættede Land. Medens han mistede alt: Rigdom, Magt og Ære, blev det stort og stolt, Kai Lykkes Hjerter — indtil det hin Sommerdag paa Bramminge brast og fik Fred.

FORFATTEREN.

INDHOLD:

- Kap. 1: Kai Lykkes Skudsmaal.
" 2: I Brevkammeret.
" 3: Danaidernes Kar.
" 4: Aamandens Brud.
" 5: Den rette Mand.
" 6: Undsagt paa Livet.
" 7: En Kærlighedsnat.
" 8: Fortidens Synder.
" 9: Onde Anslag.
" 10: Knud Pue finder sin Overmand.
" 11: Lys i Mørket.
" 12: Den rette Kærlighed.
" 13: En Vredens Storm.
" 14: Kampen i Uglebæk Mose.
" 15: I Taterlejren.
" 16: Det eneste Vilkaar.
" 17: Frelst og fortabt.
" 18: Paa Lykkens Tinde.
" 19: Et Syn i Natten.
" 20: Mødet.
" 21: Ragnarok.
" 22: Retten sker Fyldest.
" 23: Fred.
-

FØRSTE KAPITEL.

Kai Lykkes Skudsmaal.

En Eftermiddag midt i April 1656 sad to Mænd i Vinkælderen paa Hjørnet af Løvstræde og Købmagergade, den som ejedes af Maria Motzfeld, den rige Joachim Schumachers Enke. De havde siddet her længe, deres Ansigter blussede af Vin, og det var Madam Schumachers bedste Rhinske, som var gaaet dem gennem Halsen.

Men trods det kostelige Traktement, og uagtet de havde slaaet sig ned her, hvor mange af Adelen havde deres Gang, saa man straks paa deres grønne Kjortler med de indsyede Vaabenmærker i Sølv og Guld, at de ikke var frie Mænd selv, men kun Tjenere hos store Herrer. Det var statelige Karle begge to. Han med Sølvvaabenet paa Frakken var den fornemste, han tjente Befalingsmanden paa Københavns Slot, Frands Brockenhus, og hed Rasmus Krog. Den anden var fuld af Guldbroderier fra øverst til nederst; det var ogsaa ham, der betalte Gildet og førte det store Ord. Han hed Tyge Henriksen og var Livtjener hos den rige Kai Lykke, som ejede den skønne Gaard paa Købmagergade, skraas overfor.

Aarsagen til, at de sad her og pokulerede, var saa glædelig som vel mulig. Frands Brockenhus var gift med Kai Lykkes Søster Christence, som hidtil havde været Hofdame hos Dronning Sophie Amalie. De havde ført en haard Trætte om Medgiften; gamle Frands Lykke var død Aaret før og havde efterladt sig 8000 Tønder Hartkorn, og da han kun havde disse to Børn, skulde man synes, der var nok at dele.

Men Kai Lykke var kær af sin nye Rigdom og vilde ikke give noget fra sig. Fire gode Mænd, Niels Trolle, Christen Skeel, Aksel Urup og Jørgen Rosenkrants havde i mange Maaneder forgæves søgt at mægle dem imellem. Først nu var det kommet til Forlig, Herrerne beseglede det ved Bægret oppe paa Slottet, saa var det vel ikke saa sært, at Tjenerne gjorde sig en glad Dag.

„Din Sundhed, Rasmus!“ sagde Tyge Henriksen og stødte sit Bæger mod sin Kamerats. „Jeg siger det ikke for at krænke Dig, men jeg ynker Dig lige godt. Først fordi du skal blive her i den lumre Stad, mens vi andre snart drager til Gisselfeld og Rantzausholm — og saa især fordi Du skal tjene en saa karrig Herre; Svanholm og Hindholm, Overgaard og Rødslet — fire gode Gaarde har han taget i een Mundfuld i Dag, og meget Smaagods dertil. Og saa kunde han ikke engang give Dig saa meget som en Mark. Min Herre gav mig to Rigsdaler, endda det var ham, som maatte betale det hele Forlig.“

„Min Herre fik vel ikke, uden hvad der tilkom ham,“ svarede Rasmus gnavent, „og vel næppe det. Din Herre var ogsaa karrig nok til at holde paa

Gaardene; han har jo knurret over dem som en Hund over et Ben.“

„Rasmus!“ sagde Tyge pathetisk og slog ud med Haanden, „vore Herrer drikker Forlig i Dag, saa sømmer det sig ikke for deres Tjenere at kives. Jeg siger det til dit eget Bedste, det er en ilde Tjeneste Du har. Du har kun forretyve Rigsdaler i Løn, min Herre giver mig hundrede og Føden og Klæder frit. Bryd af og gaa i Kai Lykkes Brød. Jeg kan skaffe Dig an som Berider paa Rantzausholm, jeg véd, at min Herre er ked af ham, som nu er. Du faar hundrede Rigsdaler i Aaret og Frigaard til.“

Rasmus Krog rystede paa Hovedet, han havde det med at blive stædig og ondsindet af Drik.

„Jeg bliver, hvor jeg er,“ sagde han. „Min Herre er en af Kongens første Mænd, det er bærendes Grund at staa paa. Din Herre er rig i Dag og kan være en Stodder i Morgen, saa hoffærdigt han tér sig. Hovmod staar for Fald, og en bundløs Pung render en Tønde Guld snart igennem.“

Tyge Henriksen lo og fyldte Bægrene til Randen.

„En Tønde Guld? Om Du sagde tyve, vilde det vel knapt og napt forslaa.“

„Aah Pral vel! Er det virkelig sandt, at han er saa styrtende rig?“

„Rig? Om Du bare saa den nye Lade, han er ved at bygge derhjemme paa Rantzausholm, og saa har han fjorten Jordegodser foruden. Og den hvide Sal med et Galleri og forgyldte Friser rundt om, I har ikke et stadseligere Gemak oppe paa Slottet. Om det saa er Pigernes Sengekammer er det lagt med brune Fliser som hans eget.“

„Næh vel?“

„Og saa hvad han har i Klenodier! Jeg vil bare sige de Sejrværker, han har herom i Gaarden, og som jeg maa pudse hver Dag. Lad mig sé engang — seks er der vel; et i en Krystaldaase med Guldbeslag, et i en Gulddaase med Rubiner, saa er der det emailerede af Guld og et Mage til i en Sølvdaase — syv i det hele er der. Og en Balsamdaase af Guld med nitten Rubiner paa, og en med fjorten Granatstene. Om det saa er sine tre Tandstikkere har han dem i en Gulddaase, der skinner af Diamanter, som jeg vil sige den havde ligget ude i Duggen en Nat.“

Rasmus Krog sad og blev ond og gridsk af at høre al denne Herlighed; han grundede paa noget rigtigt giftigt og sagde omsider helt ude af Sammenhængen:

„Og saa æstimerer han jo ikke Pigernes Ære saa meget, som det han træder paa. Derfor vil heller ingen fornem Jomfru gifte ham, saa rig han er.“

„Tøv, Rasmus. Han kan faa, hvem han peger paa.“

„Ja, da véd jeg, han var trolovet med Anne Katrine Ulfeld, Rigshofmesterens Datter, og hun gav ham femten Tusinde Rigsdaler for at faa sit Ord tilbage.“

Tyge sad og blev rødere og rødere i Kammen, for han vidste godt, han havde givet sig paa Glatvej, hans Herre var ikke god at forsvare paa det Punkt. Det kunde nok være sandt, det med Anne Katrine, og med Pigerne hjemme paa Rantzausholm var der et Spektakel, især om han altfor aabenlyst foretrak to paa een Gang. Nu for Tiden var det

Sofie Abelsdatter og Katrine Mikkelsdatter, som var ved at rive Øjnene ud paa hinanden; det kunde godt tage en Ende med Forskrækkelse, om Kammerjunkereren ikke snart fik Blodet i Ro.

„Det er en Glædesdag,“ sagde han sindigt. „Jeg mærker vel, at Du vil yppe Kiv, Rasmus Krog; det kommer vel af, at Du ikke er vant til at drikke saa god en Drue. Men jeg kan ikke være Dig følgagtig. Jeg tømmer nu mit Bæger paa Hr. Kais Velgaaende, og paa at han snarlig maa komme i Egteskabets Havn. Det er allenfals hans Sølv, Du har drukket for; vil Du ikke drikke paa hans Sundhed, bliver det din egen Skam.“

Rasmus Krog mumlede forlegent, stødte sit Bæger mod hans og tømte det i eet Drag. Han følte, at han var gaet for vidt, og vilde gerne sige noget, som kunde gøre det godt igen.

Han bøjede sig frem over Bordet og hviskede: „Véd Du, hvorfor ingen tør tænke paa at gifte din Herre? Hun selv har kastet sine Øjne paa ham. Jeg saa det i Vinter, medens Kongen holdt sig inde for Hoste og drak Hyldeblomst, da maatte Hr. Kai hver Dag jage hende i Slæde udenfor Voldene. Jeg hjalp hende nogle Gange af Sædet, naar hun kom hjem, og det saas paa hendes Blikke, at hun havde haft det varmt nok.“

Han havde tænkt at smigre Tyge ved at insinuere, at Kai Lykke virkelig skulde være Kongelig Maje-stæts Elsker, som de hviskede i alle Kroge paa Slottet. Men Tyge Henriksen sagde koldt:

„Jeg mærker vel, at skøndt Du tjener min Herres Svoger og nu hans gode Ven, saa tør jeg ikke gøre

mig gemen med Dig. Ansér Du min Herre for en Dosmer, at han skulde gøre sig skyldig i Crimen læsæ majestatis? Du skulde agte bedre paa din løse Tunge; kommer sligt Skvalder for Slotsbefalingsmandens Øre, kan Du være om en Hals.“

Tyge forlod sin Drikkebroder med et køligt Nik og gik hen til Skænken for at betale. Det var Maria Joachim Schumacher selv som tog imod Pengene; dengang vidste jo hverken hun eller nogen, at hendes Søn Peder engang skulde blive Rigens mægtige Groszkansler; han studerede endnu i Leyden for at gøre sig brugbar til Kongens Tjeneste, og først under Christian den Femte, steg hans Sol.

ANDET KAPITEL.

I Brevkammeret.

Den Gaard, Kai Lykke ejede paa Købmagergade, lige overfor den nuværende Postgaard, havde i forrige Aarhundrede tilhørt Peder Oxe og var kommet til Lykkerne ved Arv. Det var en anselig Bygning i to Stokværk, dertil hørte syv grundmurede Boder ud mod den søndre Side af Clare Boder og en Have, som gik ud til Pile Strædet, hvor dette stødte sammen med Mynter Gade og Spring Gade. Den hele Ejendom var vurderet til 1800 Rigsdaler.

Dagen efter, at hans Tjener havde givet ham hans Skudsmaal paa Schumachers Vinstue, sad han selv i sit Brevkammer ud mod Haven, hvor Buskene grønnedes og den store Kastanie var halvt udsprunget allerede, og skrev flittigt. Det var en rummelig

Stue og ikke belemret med overflødigt Bohave. I Krogen modsat Kaminen stod en stor, poleret „If-fuenholdts“ Kiste og ved Væggen mellem Vinduerne en Sekretær af samme Træ. Paa den ene Sidevæg hang to store Oliemalerier i ovale Guldrammer; de forestillede hans afdøde Forældre, Frands Lykke, som havde været Rigens Raad og Lensmand paa Dronningborg Slot i Randers, og Lisbeth Brock, Hr. Eskes Datter til Vemmetofte. Paa Panelhylden lige overfor stod Frederik den Tredies og Sophie Amalies Kontrafejer i rødt Voks. Bøgebrændet knitrede i den aabne Kamin; det var faldet i med Hundekulde, skøndt der kun var faa Uger til Maj.

Kai Lykke sad ved Sekretærens nedslaaede Klap og skrev paa en Memorial til sin Foged Peter Børtning paa Rantzausholm — det gamle Cistercienserabbedi Holms Kloster i Svendborg Amt, det som seksten Aar senere ophøjedes til Baroniet Brahetrolleborg.

Han havde Rede paa sine Sager, Pennen fløj over Papiret, mens han af og til kastede et flygtigt Blik paa de Optegnelser, der laa for ham; han vilde have Haand i Hanke med stort og smaat, og alt gav det gode Bøder i hans Kasse:

„Nok den Gaard udi Nyboe, som Hans Nielsen af kom, maa stedes bort for 50 Rdlr.

„Sagefald for det Belejersmaal, som Laurids Jensen i Krogen i Haagerup haver begangen med Maren Anders, som tilforne boede i Lydinggaard, dersom han derfor vil tinge, skal han give til Sagefald 200 Rdlr. Hvis ej skal Du Dig efter Recessen forholde.

„Nok skal erfares, om Konens Mand ikke bør af lide noget, efterdi han saa underfundig haver angaaet med det, og aftinge hos Husbonden.

„Nok de to Karle i Peirup, som haver overfalden min Bonde og brudt hans Døre, bør ogsaa derfor at aftinge efter Recessen..“

Kai Lykke kastede Pennen, rejste sig og strakte sig: Nej, det vilde ikke gaa med Skriveriet i Dag, det fordømte Brev stod ham for Hovedet.

Som han stod der, høj og slank, i den tætslutende sorte Dragt med de sorte Silkestrømper stikkende af mod de kridende hvide Sko, tog han sig i høj Grad ud til sin Fordel. Den lange, mørkebrune Paryk indrammede et regelmæssigt, sundt, rødmende Ansigt; de smaa Knebelsbarter svang sig elegant ud under den lige Næse, Munden svulmede, Øjnene lystede af Liv under de fint buede Bryn. Han var kun tredive Aar og Danmarks smukkeste Mand. Ingen stor Overdrivelse var der i det Ordsprog:

Enhver skjøn Jomfru, hun ønsker sig
Gud give Kai Lykke vilde have mig.

Det var just det, som forstyrrede ham nu og truede med at plage Livet af ham. Fuldt op af Fornøjelse — Amouretter med høje og lave, saa ofte han gad. Men tænkte han alvorligt paa Ægteskab, kom altid en anden Kvindes Elskovs Syge eller Elskovs Had ham paa tværs og kulkastede det hele, som med den smaa Anne Kathrine Ulfeld.

Og nu dette fordømte Brev. Han tog det frem, læste det paany og kastede det utaalmodigt fra sig. Det var fra Sofie Abelsdatter, hun skrev, at hun

vilde ikke længere blive i hans Hus, eftersom der taltes for megen Klaffer om hende, helst naar han var borte. Han maatte sørge for hende paa en anden Maade, om han vilde beholde hende for sig.

Han lukkede Øjnene, mens han slentrede frem og tilbage paa Flisegulvet. Han saa hende for sig den lille Satan, som sikkert talte en Tater mellem sine Forfædre, saa sort og ildsprudende hun var. Han kunde ikke undvære hende, aldrig havde nogen af Kønnen formaet at fængsle ham i den Grad. Men han havde ogsaa gjort meget for hende, han havde lært hende at føre Pennen, hun havde sit eget kosteligt udstyrede Kammers, og hun gik klædt som en Adelsfrue: hvidgraa Kamelhaars Kjole, Odders Muffe, Silkestrømper og fine Sko.

Hun var som en Frue paa Gaarden. Hvad vilde hun opnaa nu? Var hun gal nok til at være det for Alvor? Han kunde dog for Gud ikke gifte et Fruentimmer, som havde tjent ham, det maatte hun vel kunne forstaa. Hun maatte slaa sig til Taals, det rettede sig, naar han kom hjem, om han blev opholdt paa Gisselfeld, kunde hun komme til ham der. Om Folk talte hende ondt paa hendes Ryg, saa var det jo sandt, at hun maatte finde sig deri. Det timedes anderledes højtstaaende Personer, end hun...

Men bedst var det at faa skrevet et Par Ord straks, som kunde berolige hende, det kunde saa gaa af Sted med Memorialen. Om hun ikke hørte fra ham, kunde hun rende af Gaarde, og Gud maa vide, hvilke Galskaber hun kunde finde paa.

Han satte sig straks og skrev uden Tøven:

„Helsen med Gud vor Herre.

„Kiere Soffi Abelsdatter, træffuer jeg bekommet Eders breff, hvor aff jeg erfarer, at I icke vill vere lenger i mitt Huesz arszagen dett di Eder dett til verste eftertaller, saa tør I icke legge Eder syg for dett, naar I ved Eder fri, I schulle hørre huad di taller om vores Dronning, at Hendes Lackeier legger i met heinder, huilckett och vell er sanden, effter di att hun gjør sig hel gemen mett dem, tør di saa talle om heinder, saa tør di och well tale om Eder, bliffuer I kon i mit hues er jeg en Erlig mand, dett schall aldrig fortryde Eder, lader mig nu se at I Roder Peitter till att se effter mit beste og gaffn, jeg kommer veist heim mett det første, beder Peitter att han lader mig vide hvortt al tingest til staa heimme, om graffueren haffuer begyntt att arbede, jeg ved icke vad hand teincker ieg haffuer icke fatt breffue fra ham i lang Tid, naar Gud vill Jeg hiem kommer sckall ieg fortelle Eder alle hande, baade om F. Bh. och Fr. Augusta, och vill hermed haffue eder Gud befallet, Ex kjøbenhaffven den 12. April 1656.

Kai Lykke.“

Han læste ikke Brevet igennem, det havde han ikke for Skik, fordi hans Tanker aldrig gerne hang for længe ved een Ting ad Gangen. Han forseglede det og skrev udenpaa:

Erlige och Gudfrøcttige Pige
Soffi Abelsdatter dette breff
udi egen hand.

„Nu skikker hun sig vel,“ mumlede han, kastede Brevet hen paa Kisten, hvor han samlede den Post, hans Løber skulde have med sig til Sjælland og Fyn — og tænkte ikke mere paa Sofie Abelsdatter. Det var hans Styrke, at naar han havde gjort, hvad han kunde i en Sag, skød han den fra sig og lod sig ikke videre forstyrre af den. Denne Gang havde det været godt for ham, om han havde gaaet grundigere til Værks. Men han tænkte kun lidt paa, at det var sin egen Skæbne, han havde beseglet, og at naar hans Løber om faa Timer forlod hans Gaard, var det første Skridt gjort til hans egen Undergang.

Han var optagen af lystige Tanker, da han nu vandrede frem og tilbage over de sorte og hvide Fliser, medens et haanligt Smil spillede om hans Mund. Han tænkte paa den pudsige Historie, han havde hentydet til sidst i Brevet: Forholdet mellem Svogeren Frands Brockenhus og Frøken Augusta. Hun var en Prinsesse af Holsten-Glücksborg og havde i fem Aar været gift med Hertug Ernst Günther, af Huset Sønderborg-Augustenburg. Hun var et Livstykke paa tre og tyve, og Frands følte sig aabenbart heller ikke tynget af sin nygifte Stand. For et Øjenfyrværkeri, der var gaaet dem imellem; der stod en Varme om dem, naar de gik sammen, saa enhver maatte tænke, de havde ikke ladet det blive ved Ord og Blikke alene. Om Kongen anede Uraad, kunde der blive et artig Spil.

Kai undte Svogeren det af et godt Hjerte. Ganske vist tænkte han ikke et Øjeblik paa at holde Forliget fra i Gaar, der skulde tages et artig Nappe-

tag, før han gav fire saa gode Gaarde fra sig. Men alene al den Klammer og Bryderi, han havde haft af den stornæsede Brockenhus.“

Tro om Kongen allerede var paa Sporet? Kongelig Majestæt havde haft et ejendommeligt Blik i Dag, da de begge havde Foretræde.

Eller gjaldt det ham selv? Havde den øjensynlige Bevaagenhed, Gemalen viste ham, stukket Majestæten i Øjet? Gud ske Pris, at han havde rent Mel i sin Pose, aldrig havde han sat sin Fod over den Grænse, som er draget for Undersaats Fod — uden hint Kys i Ulvedalen, da han kørte hende i Slæde, men det havde hun taget selv, det havde ret beset været crimen læsæ, om han havde vægret sig derimod. Desforuden kunde ingen have set det.

Men det var alligevel dumt; det var bedst at være forsigtig. Hendes Majestæts Intentioner kunde han ikke være i Tvivl om, og det var for farligt et Spil, fristede ham desuden ikke i mindste Maade, hendes Skønhed var ham for kold, og falmet af al for megen Solbrand, hun bød sig altfor meget til. Hun var egentlig ret en led Kvind, og saa var hun i idel Pengetrang, solgte hemmeligt sine Klenodier til Jøden. Hun havde allerede truffet alle Anstalter, han kunde naar som helst vente, at hun rent ud bad ham om et Laan.

Og han vilde ikke ofre sit Guld paa en saa ringe Amour, endside vove Hovedet for den. Han mindedes, hvordan det var gaaet Fasteren, Anne Lykke, som var bleven holdt fangen af gamle Kong Christian i to Aar, blot fordi hun havde skænket den udvalgte Prins Christian nogle Lykkens Stunder.

Nej, han vilde bryde af, medens Legen var god, han vilde rejse til Gisselfeld i Morgen den Dag, han havde ikke mere at gøre i Kjøbenhavn. Og han satte sig atter til at skrive paa sin Memorial til Peter Børting:

„Den liden Klokke, som man ringer til bords med, faar Du mage det saa, at den kunde blive hængt paa et bekvemmeligt Sted, at alle Folkene baade i Ladegaarden og her oppe kunde høre, naar man ringer tilbords med den.

„At Du haver i Hukommelse, at fly Hertug Hans Bugislaus til Sønderborg det Tusind Rigsdaler, som jeg Dig tvende Hovedbreve paa givet haver, og Du igjen skaffer Dig gode Forsikkrings-Breve efter Om-slags-Stil paa den Manér, at jeg vel kan være med fornøjet.

„Desligeste, naar Du rejser til Odense, da at forfare om den Kvindes Navn, som jeg havde et Brev til, og sætte det over Speilet i Abigels Stue, findes Brevet der endnu, da at levere det til Kvinden, og forfare om de Penge, som jeg tilforn haver beret...“

Der var meget at forfare, meget at give Anvisning paa; ni og tredive Punkter blev det ialt. Kai Lykke sad og skrev endnu, da Dagslyset ebbede ud, og Tyge Henriksen stille og værdig kom med de tændte Vokskerter.

TREDIE KAPITEL.

Danaidernes Kar.

Underligt nok, at Kai Lykke ikke holdt af at være paa Gisselfeld, saa skønt den laa der mellem Ha-

ver og spejlede sine røde Munkestensmure med Skydeskaarene og de takkede Gavle i den lille Sø. Rygtet maatte vel have noget paa sig, at det var for de fyenske Pigers Skyld, som sagdes at skatte Elskovs Lykke højere end andre danske Møer.

To herlige Haver havde han her til sit Tidsfordriv foruden Dyrehaven ved Hovmose og Hesede Skov med de vilde Hjorte. Fra Borggaarden førte en Vindebro ud til Abildhaven, omgivet af Grave, som i Fejdetider kunde fyldes med Gaardsøens Vand, at Fjenderne ikke saa hurtigt skulde kunne plukke de dyre Frugter.

Nord for Langestaldslængen laa mellem Søen og Landevejen den store Lysthave, indhegnet med en Mur af brændte Sten. Langs Muren ud til Søen gik en „bedækket Buegang“ med et muret Lysthus, som kaldtes Junkerens Kammer, fordi Kai Lykke, naar han gæstede Gaarden i Sommertiden, holdt af at sidde her.

Og her sad han just en hed Maidag, seks Uger efter at vi tog Afsked med ham i Kjøbenhavn.

Han var i slet Lune. Han havde jaget Ræv og fisket Karudser og gad ikke længer. Han havde fodret sine tamme Raadyr i Indhegningen, til ogsaa det gav Lede. Nu havde han kun Tankerne at falde tilbage paa, og de var ikke af lystig Art.

Han havde haft Besøg af sin Fætter Albert Skeel, og han havde ikke bragt godt Nyt fra Kjøbenhavn. Hendes Majestæt var opbragt over hans hastige Retræte, der baade havde unddraget hende hans tiltrækkende Person og hans velspækkede Børs.

Og ved Hove var der fuldt op af Avindsmænd og

Ørentudere, som nyttede hendes Misstemning. Alle Haande gamle Historier kogte de op, Løgn og sandt i een Vælling. Og som det havde regnet paa Kai, havde det dryppet paa Hr. Albert; de to skulde have ladet falde oprørske Ord for fem Aar siden, da Striden med Korfits Ulfeld stod paa som hedest, om at Kongen ikke aflod med at forurette Adelen, førend øet gik ham som Christjern den Anden Tyran.

Havde de sagt det? Ikke godt at vide saa længe efter, hvordan kaade Ord kunde være faldet over et Drikkebord. Det var Sladder, som den svenske Resident Magnus Durel havde skrevet til Karl Gustav; nu faldt det tilbage, som Pile skudt til Vejrs.

Paa Frands Brockenhus havde det ogsaa regnet, for hans Leg med Frøken Augusta; han havde bjærget sig ved at love at oprette et Rytterregiment, nu da Svenskekrigen truede. Dronningens Livregiment skulde det hedde. Oberst Skeel havde købt sig fri ved at yde Dronningen et større Laan, der jo var som en Gave. Han raadede Kai til at gøre som Svogeren, og Kai Lykke havde givet Tilsagn om at oprette et Kongens Rytterregiment, saa var man vel plyndret fuldt nok. Det sved i hans Hjerte som til hans Pung, og han tænkte lumskeligt paa, at han havde kun lovet at oprette Regimentet; Underholdningen af det maatte vel Kongen om.

Ja, hvad havde ikke alt Sladder og Klaffer kostet ham i hans unge Liv! En Galfrands havde han været, kaad til Mund og Pen, men meget af det, han maatte undgælde for, var kun som Mosebryg at regne.

Som nu i Hamborg for fire Aar siden. Han havde indlogeret sig i „Tauben“, og der havde Ulrik Chri-

stian Gyldenløve kastet sig over ham; nej, det er sandt, han havde selv opsøgt Ulrik Christian, der sad og drak „im Behren“ med Hertugen af Sachsen-Lauenborg, og der var han beegnet med de værste Grovheder.

Ulrik Christian havde sagt, at da Moderen, Vibeke Kruse, skammelig blev ført af Rosenborg paa en simpel Lastvogn, forspændt til Spot med en rød og en hvid Hest, da havde han, Kai Lykke, været blandt Forhaanerne. Enddog han slet ikke var ved Hoffet dengang! Han var da ogsaa flyet fra Hamborg. Ulrik Christian havde truet ham med at slaa ham i Ansigtet, om han ikke mødte ham til Fods eller til Hest; men Kai rejste og forklarede ham Sagen i et Brev. Ikke at han var fejj, men han vilde ikke udsætte sig for at dræbe Kongens Broder for en Klaffers Skyld.

Naa, alt dette var Skyer, som drev, sligt blev man ikke sparet for, om man var Hoved for en af Danmarks ædleste og rigeste Slægter. Men Solen, som derimellem skulde skinne over hans unge Liv, havde den ikke mistet sin lysende og varmende Kraft?

Han var flygtet fra København for Hoffets Skyld, han havde kedet sig til Døde her paa Gisselfeld, Rantzausholm kviede han sig for at vende tilbage til for Kvindfolkenes Skyld. Han fristedes til at ønske, at Krigen maatte bryde løs, hvor umageligt det end kunde falde. Han skulde selv føre Regimentet som Oberst, og Kongen kunde vel ikke undslaa sig for at give ham Len derfor; Nyborg eller kanske hellere Aalborghus.

De Fandens Kvindfolk, de var vel det ene Sted som det andet og tog sig dyrt betalt med Ufred og Klammer for de korte Stunder af Fryd, de gav. Men det var ikke ham, der kunde leve dem foruden.

Nu var det Sofie Abelsdatter og Kathrine Mikelsdatter, som laa i Haarene paa hinanden og vilde have ham hver for sin egen Mund. Peter Børting havde skrevet, at de havde begge givet sig paa Vej til Gisselfeld, han havde ikke vovet andet end at fly dem Penge til Rejsen; Naadigherren vidste nok, hvordan Sofie var.

Jo, Naadigherren vidste det. Og hun var som Mælk og Honning, ogsaa med Bier og giftig Brod iblandt, man kedede sig ikke med hende. Men det skulde dog kun være til Fornøjelse imellem Stunder, ikke trælsomt som en Ægtestand, og hun var rent utaalelig i sin Iversyge — som nu blot fordi han havde gantedes en Kende med Kathrine.

Han vilde ikke af med nogen af dem, han maatte finde paa Raad. Han vilde visselig ikke af med nogen af det hele Køn, ikke binde sig til een, ikke til to eller tyve — de skulde blomstre sødt rundt i hans Bede. Han vilde boltre sig som en Sommerfugl i Solen — og dér hvor et gyldent Strejf pegede ham et Blomster ud, eller hvor en nyudsprungne Kalk lokkede ham med sine duftende Farver, dér vilde han dvæle en Stund.

Han vrængede ad sig selv, og Fæstet af Daggerten, som han sad og legede med, pressede han mod Læberne, som vilde han dulme en Smerte med det svale Søl.

Han var saavist ingen Sommerfugl og tumlede sig ikke i Solen. Graavejret truede med at lukke sig om ham og gøre hans Dage til Byrder. Begyndte han alt at blive gammel i sit tredivte Aar? Havde han alt opviklet det Lykkens og Glædens Garnnøgle, som Nornerne havde givet ham paa Vuggen?

Vist ej, det var ikke det. Hans Hjerter svulmede ungt, hans Blod brændte, han var fuld af sund Kraft, af Haab og øm Længsel — men efter hvad? Altid skuffedes han, naar han havde vundet det, han jog efter. Alt andet længtes han mod, end det, som var og som venteligt skulde komme. Aah, hvor var han fattig i al sin Rigdom! Alt havde han, som kunde stille en Mands Begær: Gaarde og Slotte, ædel Vin og kostelige Klenodier, Jagt- og Selskabsbrødre og skønne Kvinder — snart ogsaa Magt og Ære. Det var alt som intet for ham, hans Hjerter var som et Danaidernes Kar, det slugte det alt, men vansomgættede lige ulædsket.

Hvormed skulde han nu dræbe Resten af denne Dag? Han kunde gaa op og kaste Terninger med Ridefogeden, Peder Gad, drikke sig en god Rus og sove som et Dyr. Naar alt kom til alt, havde Herren det som Tjeneren; hvad var Rigdom, naar den ingen Himmel aabnede, intet broget Spil som Lysets i en Vanddraabe engang? Dagene ens som en Daglejers.

Ak Gud, at Sol og Maane og alle Stjerner var skabt for at lyse over saa øde et Liv!

Han rejste sig pludselig og lyttede: to skingrende Kvinderøster i fuld Trætte oppe ved Staldlængen. Var det ikke —?

Han kiggede varsomt ud: jo, ved Jupiter! Det var Sofie og Katrine, nu kunde Spillet gaa an. Tro om de havde kivet sig saa gennem Fyten og Sjælland, eller gjaldt det helst nu om, hvem der først kunde faa Herrens Øre?

Han væddede med sig selv om, at det blev Sofie; han vilde give Slangeringen paa sin Langfinger til de Arme hjemme i Haagerup, om Kathrine slap derfra uden en høven Kind, og han havde dog faaet den af Sofie Amalie selv hin Dag i Ulvedalen.

Men Ringen var ikke i Fare, den gode gamle Pastor Rasmus Hansen Smeds Fattige skulde ikke blive rigere denne Gang. Kævlet deroppe steg til en Stormflod af Smædeord, høje Hvin, som tydede paa Kneb i Armen eller andet Sted, et Par klaskende Lyde og en forbitret Graad, der hastigt tabte sig i det Fjerne. Derefter gennem den pludselige Stilhed hastige Trin ned over Gangens Grus.

Han tittede ud gennem Løvværket om Kammerets Bue: ja, sandelig, det var Sofie Abelsdatter i egen høje Person, der kom. Det kunde gerne have været Kongelig Majestæt selv, saa kækt hun traadte, og saa højt og frit hun bar sit Hoved.

Naturligvis ogsaa Sofie i hele sin Pragt: hvidgraa Kamelhaars Kjole, Odders Muffe, Silkestrømper og Spændesko. Han tænkte forarget, at hun kunde vel have trukket i Læderposerne til saa langt og slidt som et Ridt i Stedet for at øde den dyre Stads, han holdt hende i. Men hun var ikke den, som sparede paa andres.

Hun udstødte et lille Skrig, da hun saa ham, løb hen og knugede sig ind til ham og greb hans Haand.

„Endelig, Kai, endelig — jeg mente, at Du havde glemte mig, at Du laa med Sot, at Du havde en anden til at pleje Dig, jeg havde et Syn, at Du agede fra Kirke med otte hvide Heste for Karmen, jeg hørte Bryllupsklokker ringe og saa hende ved din Side! Ulfeldts Tøs, tror jeg det var, eller Frøken Augusta! Jeg kvalte Psyche, min brave Due, Du véd, mens jeg tænkte paa hende! Jeg havde kvalt hende selv, om jeg havde haft hende i mine Hænder! Saa rejste jeg, ikke for en Tønde Guld kunde jeg have udholdt at være adskilt fra Dig i otte Dage til — hører Du, Kai?“

Han holdt hende ud fra sig og saa nysgerrigt paa hende.

„Spiste Du hende?“

„Hvem?“

„Hende, Psyche, den hvide Due, Du holdt saa meget af.“

„Aah fy, saa stygt Du taler! Jeg grov hende ned ved Mølledammen, ret ved den hvide Højbro, under Bævreassen véd Du; og jeg græd; sér Du ikke, at mine Øjne er røde endnu? Og nu er jeg her, er Du ikke glad? Og jeg bliver her, til Du drager til Rantzauholm — om Du vil af med mig, maa Du kaste mig i Mølledammen med en Sten, men jeg skal spøge for Dig endda...“

Hun krystede ham atter heftigt til sig, men han skød hende koldt fra sig og børstede sin sorte Fløjlsvams.

„Fy, saa støvet Du er! Kunde Du ikke klæde Dig i Vadmel til Rejsen og haft Stadsen bag Dig, saa Du kunde komme frisk og renlig til mig?“

Hun sank ned paa Stenbænken og slog sine Hænder sammen.

„Kai Lykke, Du har mig ikke mere kær! Der er En, som har troldgjort Dig derovre; Du gifter en af de rige Jomfruer.“

„Gud give, det var saa! Frands Brockenhus plukede mig for halvtredie Tusind Tønder til Christence, jeg kan vel have behov at se mig om efter en rig Brud.“

„Gud se i Naade ... halvtredie Tusind Tønder Guld, siger Du?“

Han lo overbærende.

„Hartkorn, Du lille dumme Gaas. Saa meget Guld findes der næppe i det ganske Land.“

Hun havde pludselig faaet Øje paa Slangeringen, sprang op igen og greb hans Haand.

„Kai, Du lyver for mig, Du har været mig utro, hvem er det, Du skal have Bilager med, jeg vil vide hendes Navn.“

„Jeg ved intet om Bilager.“

„Men hvem har givet Dig den Guldslange dér? Jeg har ikke set den før, den ser ond ud...“

„Den? Jeg fik den af Frøken Augusta, tror jeg — nej, det er sandt, hun gav mig en Ring med en blaa Sten, jeg gav den til en Pige i „Store Lækkerbidsken“, som vartede mig op. Denne fik jeg af Dronningen, en Dag jeg agede hende i Slæde.“

„Kai, er det sandt, at Du har det med de Store som med en af os?“

Han smilte og strøg Fingeren hen over det lille Skæg, der hvælvede sig over hans Mund som to blaasorte Svaleunger.

„Mener Du, de er anderledes beskaffen?“

„Men jeg taaler det ikke! Nu rejser Du smukt med mig tilbage til Rantzauholm, jeg skal vel vide at vogte paa Dig.“

„Det er plat ugørligt, Sofie. Jeg rejser herfra til Spanien.“

„Til Spanien?“

„Og til Vælskland, jeg har en Kæreste i Padua, hun er iversyg som Du og har nu ikke set mig i flere Aar.“

„Du lyver, Kai! Jeg ser det paa Dig, at Du piner mig blot.“

„Om Du ikke skikker Dig, da rejser jeg.“

„Da rejser jeg med“

„Nej, Du gør ikke, for jeg lader Peder Gad sætte Dig i Taarnet. Skik Dig nu hellere og fortæl mig, hvorfor Du kommer farende saa usømmeligt her og har endda slæbt Kathrine med Dig.“

„Fordi jeg taaler det ikke længere, Kai! Om det er saa, at Du elsker hende, da gaar jeg fra Dig!“

„Gaa da, min Skat.“

„Elsker Du hende da højere end mig?“

„Vist gør jeg ikke det. Jeg elsker ingen højere end Dig.“

„Hør, Kai, sæt Dig her hos mig, og lod os snakke fortroligt sammen. Véd Du, at Peder Drejer, Billedhuggeren derhjemme, bejler til hende?“

„Peder Jensen, ham med den vinde Skulder? Men vil hun have ham?“

„Ja, om Du giver dem en god Gaard.“

„Ih, de kan tage hvilken de har Lyst til.“

„Med Fribrev paa Livet?“

„Naturligvis.“

Hun skød surmulende hans Haand fra sig.

„Se, hvor godt Du under hende det! Mig gør Du intet for.“

„Men Hjerte Sofie, jeg tænker just at gøre noget for Dig. Hvad tykkes Du om Ridefogden, Peder Børtning?“

Hun kastede sig med et Skrig om hans Hals.

„Kai, det er alligevel saa, at Du vil skille Dig ved mig! Du vil rejse fra mig, Du vil gifte en rig Jomfru, men jeg taaler det ikke, jeg dræber hende, jeg gaar i Mølledammen selv...“

Han skød hende lempeligt tilbage paa Bænken.

„Skik Dig nu, Sofie, og brug din Forstand. Du skrev selv til mig nys, at Du ikke kan bjerge Dig for Klaffer. Om Du gifter Peder Børtning, kan ingen ærlig Mand sige Dig noget paa, og vi kan have det sammen som tilforn. Peder Børtning bryder sig om intet uden Øksne og Jord. Om han faar Lov til at bedrage mig en Kende paa Afgifterne, vil han være godt tilfreds.“

„Men jeg vil ikke sidde i hans usle Karm. Da faar Du give os en god Gaard.“

„Naturligvis. Hvad mener Du om Skrivergaarden i Haagerup? Det er den største Gaard i Byen, over 13 Tdr. Hartkorn, — ikke Guld, min lille Gaas.“

„Men Stuen der er ved at falde sammen.“

„Da bygger vi en ny. Og Bilageret koster jeg.“

„Du maa ogsaa bygge en ny Lade.“

Kai Lykke brast i Latter.

„Din listige lille Taske, har Du ikke overlagt det forud og vel talt med Peder, mærker jeg.“

„Ja, jeg har. En kunde vel sige sig, at det maatte ende saa.“

Hun lagde atter sine Arme om hans Hals og smøg sig op paa hans Skød.

„Men saa taler Du aldrig mere om at rejse fra mig, vel? Og gifter ingen, uden at Du har talt med mig. Hun maa være saa rig, hun vil, naar hun bare er gammel og styg.“

Han lo og lempede hende fra sig.

„Hører Du, det snøfter her omme bag Kammeret, som om der kunde være Svin paa Olden i Lysthaven? Det er Kathrine, som tror sig forraadt og ene i Verden. Gaa nu ud og trøst hende, at I kan rejse som Venner herfra.“

Sofie kyssede ham og stormede ud. Han hørte deres glade Smaahvin op gennem Havens Gange.

Selv sad han træt tilbage paa Stenbænken, og Graavejret sænkede sig blytungt over hans Sind. Hvad hjalp det ham alt til at fylde det Danaidernes Kar, han bar i sit Bryst.

Han længtes — ja, var det ikke efter en dyb, ren Kærlighed, som kunde fylde hans Sjæl?

En ung, uskyldig Kvinde, som elskede ham for hans egen Skyld og ejede det, som kunde holde ham fast. Det havde været frit og muntert at flagre som en Sommerfugl mellem de spraglede Blomster, men det var kun Tidkort, som tyndsledes og bare skærpede Hungeren efter nærende Livsens Brød.

Et Steds maatte vel findes en Blomst med saa rig en Sødme i sin dybe Kalk, at man kunde gemme sig dér i en salig Rus, indtil Natten kom med sin Fred baade for Blomst og Fugl.

FJERDE KAPITEL

Aamandens Brud.

En smuk Majmorgen Aaret efter kom Kai Lykke ridende gennem Storskoven sydfra op mod Rantzausholm.

Fod for Fod red han, og hans Øjne var baade mørke og onde, endskøndt Anemonerne og de blaalige Syrener og Guldstjernerne skinnede i Skovbundens Solpletter, og Bøgene rakte deres gyldentgrønne Kræmmerhuse frem imod ham, og alle Fugle sang op i himlende Jubel over, at Gud atter havde givet dem en lang og straalende Dag i den gryende Sommer.

Der havde raset en Storm i hans Sind og der gik endnu Dønninger derefter. Aarle i Morges havde Peter Børtling staaet for hans Seng, som saa ofte før, med Klager over Per og Povl. Gammel Ane i Krogen vilde han have jaget ud af hendes Hus, fordi hun igen havde haft sin Kø paa Græs i hans Folevænge, Mikkels Fod i Fiskebjerg skulde ride Træhest, han havde sat Nattesnører for Aalene i Nørresø; altid før den Karl frem med Baal og Brand og Torteren, saa En selv snart fik Ry for Bondeplager vidt omkring. Men En vilde ikke være Bondeplager, En vilde have Ens Bøder efter Recessen, men ellers skulde Ens gamle og arme Folk leve i Fred og prise deres Herre.

Men Peter Børtling var en Ræv og ret en sur Karl, det var ham en glad Dag, naar han kunde dyppe sin Davre i Stodderens Graad, og det de rige Syndere bødede for sig til Sagefald gik og vel snart til

Hælyten i Fogedens Sæk. Nok havde han ment Sofie det vel og vilde se gennem Fingrene med hendes Husbond, men han drev det for groft, og i Dag brast det for Kai Lykke. Ret som det var, stod han i bare Ben paa Flisegulvet og ruskede Fogeden og bad ham gaa Fanden i Vold, Skrivergaarden kunde han beholde i et Aar for Sofies Skyld, men da skulde han pakke sig herfra, og en anden Ridefoged skulde her blive beskikket alt i Dag.

Da havde Peter Børtning skulet ondt og spurgt saa sagtmødt, om han ikke hellere skulde drage herfra nu straks? Han vidste det, hvorfor Kongelig Majestæt nok vilde holde ham skadesløs, om Naadigherren jog ham herfra. Kai blev en Kende bleg om Kind og havde spurgt: „hvi saa?“

Jo, havde han svaret, den frække Kumpen, Naadigherren mindedes nok det Brev, han havde skrevet til Sofie om, at Dronningen kom sine Lakajer nærmere end godt var. Majestæten gav nok en god Gaard for at faa det Brev i sit Værge.

Og der stod Kai. Torden og Lynild, om han ikke var i den Slyngels Vold, og alt det Vreden kogte og hvæste i ham, havde han maattet give gode Ord og næsten takke sin Ridefoged til, at han vilde blive og ikke give ham an.

Kai havde straks ladet sin Fukshoppe sadle og red til Nyboe for at gæste Kathrine og høre et Trøstens Ord. Hun levede godt og skikkeligt med Peder Bildshugger, og de havde faaet Lov at vælge en Gaard efter deres Lyst og kaldte den derfor Lystgaarden; Kai havde kostet et stort Bryllup og en Seng, givet dem et stentækket Hus og en Skov paa

34 Svins Olden. Kathrine var god og taknemlig, havde altid milde Ord til ham, helst naar Sofie og hendes Husbond havde gjort ham det for surt. Men just i Dag skulde hun ligge i Barsel, alt et Stykke fra Gaarden hørte han Skrigene, det stod haardt paa.

Siden var han sprængt sydpaa den Mil til Stranden ved Svelmø og havde taget sig et iskoldt Bad. Det svaledet Blodet, men gjorde ham ikke lysere i Hu. Han fik ikke denne Fortrædelighed af Sindet, før han fandt paa noget. Han maatte have en Mand at sætte sig op mod Peter Børtning, En, som kunde have Stangbidslet paa ham, naar han gik for haardt paa. Peder Bildshugger duede ikke, han var for føjelig og frygtsom og havde ingen Drift i sig uden til det daglige Brød. Det maatte være En, som havde Ærgerrighed og Næb og Kløer, saa han selv kunde trænge Peter Børtning af Reden.

Kai mærkede pludselig, at Fukshoppen, Signora, rystede heftigt under ham. Han havde redet den skumsvedt paa Udvejen og ikke haft Tanke for at gnide den ordentlig af. Nu fik den Frysninger af det langsomme Ridt i Skyggen. Han sprang hurtigt af Sadlen, trak Signora ud i en solvarm Lysning og skrubbete hende varm med Græstotter og vissent Løv under mange gode Ord.

Just som han stod der og tog mod hendes Kærtegn til Tak, studsede han ved at høre et uvant Lyd gennem Skoven. Den havde noget af Skovduens dybe, melodiske Kurren, men det var ikke den, det steg og faldt som Toner af et Menneskes Bryst — uendeligt sørgmodigt og monotont. Det var Nogen,

som sang, en Kvinde, men med en mærkelig lav og mørkt farvet Røst.

Det kom østfra, nede fra Silkeaaen vel. Han bandt Signora ved en Gren og gik nysgerrigt derned.

Da han listende havde naaet Bredden og varsomt bøjede Grenene til Side, mødte der ham et forunderligt Syn:

Paa en lav Ellegren, som rakte ud over Aaen, sad en lille, ung Pige, halvt Barn endnu, syntes det. En kort, falmet, blaa Kjole hang løst om hende og dækkede næppe hendes Knæ; et prægtigt, korn-gult Haar bølgede frit over hendes Ryg og naaede næsten Vandet. Hun laa halvt ud over Grenen og strakte de nøgne Fødder ned mod Bølgerne, der ligesom rakte sig op i smaa Solglimt og kyssede dem. Det var et ubeskriveligt rørende Syn, et Billede paa Ynde og Uskyld, som fik hans Hjerte til at banke heftigt.

Det var hende, som sang, og det lød end mere bedrøvet og klagende nu, da han kunde se hendes Ansigt. Det var vendt opad, hun stirrede udtryksløst bort i noget, som Mennesker ellers ikke ser. Om hun var et Menneske og ikke en Aand, maatte Gud have forvaret hendes Forstand.

Et Stykke fra hende aabenbarede sig et næsten endnu forunderligere Syn. Paa en Sten ude i Aaen sad en kæmpestor Mand uden andet til at skjule sin Nøgenhed end et Par vide Lærredsbroge og det mørke, krusede Skæg, som bølgede ham midt ned paa Brystet. Han syntes ikke at fryse, skøndt han sad halvt i det kolde Vand; han støttede Hovedet i sine Hænder og stirrede lyttende paa hende, gan-

ske optaget af hendes Sang, eller maaske snarere af hende selv. Hans vejrbitte Hud lyste gyldent i Solen, og hans kraftige Muskler dirrede, naar han drog Aande. Ellers var der heller ikke noget videre menneskeligt ved ham.

Kai Lykke snappede efter Vejret i sit Skjul. Han var vel nok mindre overtroisk end de fleste paa hans Tid; naar Engene dampede mod Solnedgang, troede han ikke, at det var Mosekonen, som bryggede sit Øl, og han regnede det for Ammestuesnak, at en Jætte en Morgen skulde have gravet Arreskov Sø ud til sit Davrebed. Heller ikke vidste han, at ædru Folk nogen Tid havde set Gjærup Banke staa paa gloende Pæle. Men at der ikke kunde bo usynlige Væsener i Bjerg og Skov og Vand, følte han sig dog ikke ganske sikker paa. Hans første Tanke var nu, at en af Ellepigerne sad her og sang for Aamanden, at han kun kunde se det, fordi han i sin Vredé var redet hjemmefra uden Davre, og at hvis han ikke fik listet sig uformærket herfra, var han fortabt.

Han skammede sig over denne Svaghed, men han kunde heller ikke beslutte sig til at træde frem, af Frygt for at det skønne Syn da skulde forsvinde. I det samme kom en Hjejle flyvende tæt mod hans Ansigt og drejede af med et skræmt Skrig, som vakte Kæmpens Opmærksomhed derinde. Han vendte Hovedet mod Krattet og fik Øje paa Kai; han bøjede sig over mod Pigen og mumlede nogle advarende Ord. Derpaa kastede han sig hovedkulds i Aaen og svømmede bort; blot nogle faa Tag bragte ham i Skjul bag Bladhanget.

Kai Lykke traadte nu frem, og han havde ventet, at Pigen ogsaa skulde flygte. Men hun lod ikke til at blive forskrækket, knap nok forundret over hans Komme. Hun havde standset sin Sang, og hun havde vendt sit Ansigt imod ham. Men der var det samme fjerne Udtryk i det som før, og hun gjorde ikke Mine til at flytte sig fra sin Gren.

„Goddag, lille Pige,“ sagde han venligt, „hvem er Du?“

„Det véd jeg ikke,“ svarede hun tønløst.

Han lo. „Hvad for noget, véd Du ikke, hvad Du hedder eller hvor Du er fra?“

Hun rystede paa Hovedet. „Nej, jeg véd det ikke. Jeg vidste det før, tror jeg nok, men nu véd jeg det ikke. Jeg maa have glemmt det.“

Han saa medlidende paa hende; det var, som han tænkte, Gud havde gemt hendes Forstand.

„Men hvorfor sidder Du da her, mit stakkels Barn?“

„Det saa Du jo. Jeg sad og sang for min Brudgom, men nu er han borte. Du skulde ikke have jaget ham bort. Vi havde det just saa fredeligt og godt.“

„Men hvem er da din Brudgom, Barn?“

Før første Gang kom der et bevidst Udtryk i hendes Ansigt — noget som et lille forundret Smil.

„Kendte Du ikke ham? Det var jo Aamanden.“

„Snak, Barn, der er ingen Aamand til.“

Hun rejste sig over Ende og gængede paa Grenen. Det kæmpede i hendes Ansigt, som om hun var ved at komme til Bevidsthed om et eller andet. Men pludselig gjorde hun et trodsigt Kast med Hovedet.

„Jo vist, det er Aamanden. Véd Du ikke, at jeg er Aamandens Brud? Det var stygt af Dig at komme og forstyrre os, nu havde vi det just saa fredeligt og godt.“

Kai Lykke var dybt grebet af hendes barnlige Skønhed, og han ynkedes inderligt over hendes Hjælpeløshed. Han tænkte, at det var en af Fæstebøndernes Døtre, som i Vildelse var løbet fra sit Hjem, han traadte et Skridt nærmere og bredte Armene ud imod hende.

„Kom, lad mig hjælpe Dig ned! Kender Du mig ikke. Jeg er Herremanden oppe fra Gaarden; følg med mig, saa finder vi nok din Fader og Moder. Du kan tro, at de er nok bange for Dig.“

Uden at han forstod, hvordan det gik til, sprang hun pludselig ind paa Bredden lige foran ham; og før han kunde gribe om hende, var hun borte — spørløst. En svag Raslen i Krattet sagde ham, ad hvilken Vej hun var flygtet; men skøndt han skyndte sig bagefter og søgte vidt og bredt, fandt han hende dog ikke; hun var som opslugt af Jorden.

I en halv Time blev han paa Stedet, undersøgte hvert Træ og hver Tykning i Krattet, kaldte og lokkede som efter et Barn. Hun kom ikke.

Ærgerlig og ophidset opgav han det omsider og gik op i Skoven, fortunlet, som var han yaagnet af en dyb Søvn og havde haft en altfor levende Drøm.

Han kunde ikke tro, at dette var noget virkeligt, som var hændet ham. Han maatte snarere tro paa underlige Hændelser her i Skovensomheden, og hins Tids Overtro begyndte at faa Tag i ham.

FEMTE KAPITEL.

Den rette Mand.

Kai Lykke var ikke kommet sig af sin Forundring over det, han havde oplevet, og som han endnu næppe vidste, om han skulde henføre til Drømmens eller Virkelighedens Verden, før en ny Overraskelse ventede ham. Da han kom til det Sted, hvor han havde bundet Hoppen, var den borte. Det lignede ellers ikke Signora at indlade sig paa slige Vidtløftigheder, og et Øjeblik fo'r den Tanke gennem hans Hjerne, om hendes Forsvinden maaske kunde staa i Forbindelse med Pigens Flugt. Men han lo ad sig selv, det gav nok en altfor ophidset Indbildningskraft at ride saa langt paa fastende Hjerte.

Signora havde vel revet sig løs og var gaaet paa Eventyr paa egen Haand, havde sagtens ladet sig friste længere ind i Lysningen af en eller anden Urts syrligt friske Duft. Han raabte hendes Navn, og ganske rigtigt: hun svarede med en fornøjet Vrinskens langt hende bag Hvidtjørnene. Men han forstod ikke, at hun ikke kom, endskøndt han blev ved at kalde, hun plejede at være lydige og kælen. Han gik derhen for at se, hvad der stak under.

Da han kom om bag Tjørnene, stod han pludselig overfor et lille Genrebillede, der paa sin Vis var lige saa smukt som det, han nys havde forladt. Midt paa en jævn Grønning laa en straatækt, hvidkalket Hytte med Slyngrøser helt op under Tagskægget. Foran den aabne Dør stod en høj, skægget Mand i en grøn Jægerkofte og støttede sig med begge Hænder til Munden af sin lange Bøsse. Han betragtede smi-

lende en endnu ung Kvinde, som holdt en lille, lys-
haaret Purk paa sin Arm. Drengen fodrede Signora
med Brød, og det var Forklaringen paa Hoppens
Ulydighed. Men da de nu saa Naadigherren, blev de
lige forskrækkede alle tre; Manden strøg Huen af,
Kvinden traadte hurtigt og dybt rødmende tilbage
fra Hesten, Signora løb med kælnen Volter hen til
sin Herre og gned sin Mule opad hans Arm. Alene
den lille Purk stak i et frejdigt Hyl, for han havde
mere Brød endnu, og den rare Hyphest skulde have
det alt sammen.

Kai Lykkes første Tanke, mens han med Tøjler-
ne over Armen nærmede sig denne lille, fredelige
Idyl, var at Konens Ansigt, der trods Aarenes og
Sliddets Spor endnu var frisk og smukt, havde en
paafaldende Lighed med Barnets dernede ved Aaen;
det var uden Tvivl hendes Moder, han stod overfor.

Men han skød straks dette til Side for vigtigere
Tanker, som trængte sig paa. Han havde straks gen-
kendt Manden og vidste nu, hvor han var; det var
Skytten Hans Lauridsen, som boede her. Og i det
samme forstod han, at her havde han netop Manden,
han trængte til. Han var modig og beslutsom, ær-
lig helt ud i Taaspidsen og frygtløs som faa. Om
nogen skulde kunne tage Kampen op imod Peder
Børtning, da maatte det være ham.

Hans gik ham i Møde med mange Buk og gjorde
Undskyldning for den Frihed, Purken havde taget
sig med Hesten. Men Kai lo og slog det bort med
en Haandbevægelse. En slig Huldsalighed hos Naadigherren var dengang som Sol paa Fattigmands Bo.

„Godt at jeg traf Dig, Hans! Det var Tilfældet,

som førte mig hid, men Du er just Manden, jeg har Brug for. Du har altid vist Dig duelig og brav, jeg har skønnet paa det, om end jeg intet har sagt derom. Hvad siger Du til at flytte til et bedre Bo end denne trange Hytte?"

Hans Lauridsen drejede Huen mellem Hænderne og skottede forlegent til Konen, som saa bort.

„Naadigherren maa ikke tage det fortrydeligt op,“ sagde han trohjertet, „men om jeg tør sige det rent ud, da bliver jeg helst, hvor jeg er. Pladsen er kun simpel, det er sikkert nok. Men nu har vi levet godt her i al den Tid, vi har været sammen, det er, som hvert Træ kender os, og jeg tror bestemt, de samme Svaler bygger her hvert Aar. Naadigherren maa tro, man kan faa saadan en Plet Jord kær, som om det var Ens egen, og der stod et Slot derpaa.“

„I er unge nok til at bygge ny Rede,“ sagde Kai venligt. „Og det er paa Tide, I faar Jert eget. Hvad mener Du om Skyttegaarden i Nyboe?"

„Den Hans Nielsen har?"

„Ja vist, han faar en Gaard i Brende Lydinge, jeg har en ledig dér. Dig har jeg Brug for her.“

„Med Forlov at sige, Naadigherre — jeg er kær af min Gerning her. Skytteriet forstaar jeg mig paa, hvad andet kan Naadigherren bruge mig til? Det véd jeg og har erfaret, at der er ikke stor Lykke ved at række længere, end Armen naar.“

„Du er en sindig Mand, Hans, just derfor kan jeg bruge Dig. Du lader Dig ikke lokke fra Ret og Skel. Skytteriet skal Du faa Lov at passe, som Du vil; jeg har ellers tænkt at beskikke Dig som min

Delefoged, saa Du skal forfølge for Retten, om jeg har Sag mod nogen af mine Tjenere.“

Hans gjorde forskrækket et Skridt tilbage.

„Kors, Naadigherre, det er et brydsomt Hverv! Ridefogeden har mange Sager, og Jens Pedersen i Nybygt, Birkefogden, er hans Svoger, jeg skal ikke sige nogen Medtjener noget ondt paa, men det bliver ikke let at gøre Ret og Skel dér.“

Kai Lykke slog sig utaalmodigt med Pisken over de høje Kravestøvler.

„Nu, det er netop en Mand, som kan magte Peder Børting, jeg har Brug for. Er Du ræd for ham? Jeg tænker bedre om Dig end som saa.“

Hans Lauridsen rystede betænkeligt paa Hovedet.

„Ridefogeden er en ond Mand — det nytter ikke at dølge, hvad som alle véd. Nyssens var han med Jørgen Ladefoged, Didrik Trompeter og Rasmus Rasmussen paa Løjtved, dér faldt de over Urtegaardsmanden, og Rasmus stak ham Kaarden gennem Hjerneskillen, saa han tog sin Død deraf, men ingen turde gøre noget derved, saasom Peder Børting var med, og alle véd, at Birkefogeden ikke dømmer ham imod.

„Just saa, Hans, — tænk Dig, at det er en Ulv eller et andet Udyr, Du skal fælde i Mørgen. Var det ikke noget for Dig at faa Krammet paa ham, saa han ikke kan vride Retten med Svogeren, som han vil?“

„Jo vist saa — det forstaar sig, at naar Naadigherren befaler, saa —“

„Ja, staar jeg ikke justement her og befaler, og saa gør Du Omsvøb og Baslementer, som var det

Bremerholm, jeg vilde have Dig dømt til? Fem Tønder Hartkorn er der, og Løn faar Du til.“

Konen sagde pludselig højt og skarpt:

„Er Du rent taabelig, Hans? Naar Naadigherren byder Dig saa gode Kaar, siger Du vel Tak til!“

Kai nikkede venligt til hende.

„I er en fornuftig Kone, Ane Marie, og saa snakker vi ikke mere om den Ting. Om I nu vil unde mig en Drik Mælk og en Bid Brød, siger jeg Tak, jeg red hjemmefra straks efter Gry, og jeg er fastende endnu.“

Han satte sig paa en vindfældet Bøg, som var slæbt hjem til Hytten for at skæres til Vinterbrug.

Ane Marie havde sat Barnet fra sig i Græsset, medens hun gik efter Mælken. Kai spurgte nu hennerkastet:

„Er Purken dér den eneste, I har?“

„Gud bedre det,“ sukkede Hans. „Vi havde en Datter paa seksten Aar vel, og vi tænkte halvt, det skulde blive derved. Men saa skænkede Gud Herren os Erik dér — vel sagtens til Trøst.“

„Havde en Datter, siger Du — er hun død?“

Han rystede sørgmodigt paa Hovedet.

„Somme Tider tænker jeg, at det var bedst, om hun var det. Naadigherren maa vide, at hun er h e n n e. Ja, som oftest er hun mild og god som en Guds Engel; men imellem kommer det over hende, helst om Vaaren, naar Aaen tager Vand. Da ser hun ingen Ting, som vi andre, og snakker med de Usynlige, stundom gaar hun herfra og flakker rundt i Skovene i mange Døgn.“

„Og I henter hende ikke hjem?“

„Det nytter intet, Hærrer. Hun er ikke til at holde, og om vi binder hende, faar hun Kolden og Kramper, saa det er stygt at sé. Kloge Maren i Fleninge siger og, at om vi farer for haardt frem mod hende, kan det koste Livet. Det har heller ingen Nød saa vidt; naar det har raaset ud, kommer hun hjem igen og er mild og kærlig som før. Hun er Solen i vort Hus,“ sukkede han, „der maa vel være Skyer iblandt.“

„Og Du er ikke bange for, at der kan tilstøde hende ondt, naar hun flakker saadan ene rundt Dag og Nat?“

Hans rystede smilende paa Hovedet.

„Den Gud har gemt, vogter han vel. Ingen faar Lov at gøre Kirsten noget ondt, mens hun er henne.“

„Om det var hende, jeg saa ved Aaen før — i en kort, blaa Kjole og med det gule Haar ned om Hofterne; hun sad paa en Ellegren og sang.“

Hans saa spændt paa ham.

„Det var hende — vår hun alene?“

„Nej, det var just det, jeg vilde sige; der sad en stor, grov Karl paa en Sten og lyttede til — mestens nøgen. Han satte Øjnene saa forliebt paa hende, at jeg blev helt kold om Hjertet ved det. Hvad er det for et Utysk? Vidste jeg ikke bedre, kunde jeg troet, det var Aamanden selv. Jer Datter troede, det var ham.“

Hans Lavridsen lo forlegent.

„Ja vist, hun tror, hun er Aamandens Brud, og det benytter han sig af. Han gør hende intet ondt; han har svoret paa, at han vil gifte hende, saa snart hun skønner bedre om de Ting, og at han nok skal faa hende karsk igen.“

„Hvad er han før en Mand?“

„En vild Karl før Resten — Knud Pue, kalder de ham.“

„Jeg mindes ikke det Navn — bor han her?“

„Ja, som Ræven, ingen ved, hvor han har sin Hule, og han har vel mere end een. Han napper et Dyr imellem, men hører ellers ikke til de værste. Han skamskyder ingen og tager kun, hvad han har Behov før Huden og Kødets Skyld og til at skaffe sig Krudt og Bly i Odense.“

Kai Lykke rødmede af Vrede.

„Og slig en Skovgangsmand vil Du kaste det fagre Barn hen til?“

„Ak, Naadigherre,“ svarede Hans sørgmodigt. „En faar ikke altid spørge i Verden, hvad han vil. Kirsten er i stærkere Hænder end vore, og dér, hvor hun bliver ført, faar vi vel lade hende gaa.“

Ane Marie kom ud i det samme med en Hvedekage og en Skaal Mælk. Hun hørte Datterens Navn og sagde vredt: „Mener Du, Naadigherren har Moro af det Tøv?“

„Naadigherren spurgte, Ane Marie.“

„Jeg saa Jer Datter nede ved Søen før — hvor kom hun til slig Skade, er hun født dermed?“

„Vi mærkede intet før den anden Sommer,“ svarede Ane Marie mørkt. Da var sorte Grethe fra Brænde Lydinge her, ret en ond Kvind. Hun legede med Barnet paa Skødet og slap det i Gulvet. Gud forlade hende, om hun gjorde det med Forsæt. Siden var hun underlig iblandt, og Maren i Fleninge siger, det Slag i Hovedet har forvoldt det. Værre er det blevet siden.“

„Hvor er hun kommet paa det, at hun skulde være Aakongens Brud?

„Grethe mødte hende i Skoven en Dag og sagde: Dig har Maanen skinnet paa, Du bliver fager. Om ikke en stor Herre gør Dig til sin Brud, da tager Aakongen Dig, han var kan hænde, ikke den værste af de to. — Det var en Mandag, just som hun gik i sit trettende Aar, siden har hun været som nu. Jeg tænker, Grethe faar sin Straf, dér hvor hun er gaaet hen.“

„Lad de Døde hvile,“ sagde hendes Husbond sagtmodigt. „Det gavner ikke Kirsten, om Grethe brænder Dag og Nat. Saa tog jeg ogsaa lidt haardt paa den Gamle, den Gang hun havde taget en Gris i Skoven i sin Armod. En skulde ikke være saa hastig til Sinds.“

Kai Lykke havde slugt Brødet og drukket hver Draabe af den fede Mælk. Han blev siddende paa Vindfælden og slog sagte med Pисken mellem Gaaserterne i Græsset. Nu saa han op og sagde strengt:

„Jeg vil ikke, at I lader Barnet gaa med det Utykke. Om Knud Pue er en Vildttyv, da lader vi ham sætte fast og skikker ham over Vandet. Jeg mente, Du kendte din Pligt, Hans, at den, som stjæler Herremandens Dyr, skal arbejde paa Bremerholm i Jern for sit Liv.“

Hans Lauridsen havde nær let, men skjulte det hastigt med en forskrækket Hoste.

„Naadigherren maa vide, at vi har haft ham i Arrest vel tyve Gange i salig Herrens Tid, men det nytter ikke, ham holder ingen Baand. Og stor Skade gør han som sagt ikke.“

Kai Lykke rejste sig.

„Da skik Pigen op til mig, jeg skal tage Vare paa hende. Hun fanger kun Griller af at gaa 'ensom her; naar hun bliver sat til Væven mellem de andre Piger, bliver hun nok karskere til Sinds.“

Hans og Ane Marie saa forlegent paa hinanden. Ane Marie rystede paa Hovedet, og Hans svarede djærvt:

„Naadigherren maa ikke tage mig det fortrydeligt op, vi véd, at det er en stor Ære, og hverken Soffi Abelsdatter eller Kathrine paa Lystgaarden har saa vist noget at fortryde paa. Men Kirsten er nu vor eneste Datter, jeg tænker, hun er bedre forvaret her hos os.“

Blodet fo'r Kai til Hovedet, og Hans dukkede sig alt for det Uvejr, som han tænkte skulde bryde løs. Men nu lo Kai godmodigt:

„Hvad tænker Du paa? Kirsten er jo et Barn, hun skal være hellig for mig, saa sandt hjælpe mig Gud.“

Han svang sig i Sadlen, samlede Tøjlerne og klapede Signoras Hals.

„Nu kender I min Vilje. Delefoged er Du fra i Dag, og Skyttegaarden faar Du, saa fort Hans Nielsen kan rykke ud. Pigen skal jeg selv tale med.“

Han slog ud med Haanden og red derfra — pludselig let og muntert til Sinds. Han tænkte, at han i enhver Henseende var kommen til den rette Mand.

Men Ane Marie havde uvilkaarligt søgt hen til Hans og lænede sit Hoved til hans Skulder.

„Saa bliver det Herremanden i Stedet for Aamanden,“ mumlede hun. „Kan hænde Grethe alligevel

havde Ret, at Aamanden er ikke den værste af de to.“

„Naadigherren gav sit Ord,“ svarede Hans sørgmodigt. „Vi faar tro ham og tænke paa, at den, Gud har gemt, vogter han bedst for alt ondt.“

SJETTE KAPITEL.

Undsagt paa Livet.

Som Regel svækkes selv de stærkeste Indtryk efterhaanden og glemmes tilsidst; men det kan ogsaa hænde, at det falder i Ens Sind som et spirekraftigt Frø, der hurtigt vokser til et mægtigt Træ og overskygger alt andet.

Saaledes gik det Kai Lykke efter Mødet med Kirsten ved Silkeåaens Bred. Da han red hjem fra Hans Lauridsens Hytte, tænkte han mest paa, at han her havde fundet en Mand, som maaske kunde stække Peder Børtings Overmod; men da han havde underskrevet den nye Delefogeds Beskikkelse og givet Hans Nielsen Ordre til at flytte til Brende Lydinge som snarest, glemte han hele denne Sag og tænkte kun paa, at han maatte finde Kirsten Hansdatter og tale med hende.

Det var halvt i et Lune, ud af en pludselig Indskydelse, at han havde befalet Forældrene at sende hende op mellem hans Piger. Var det kun af Mødnyk mod hendes Tilstand? Mønte han virkelig, at hun vilde blive karsk, naar hun kom mellem sunde, travle Mennesker, og blev holdt til regelmæssigt Arbejde? Vilde han være kommet paa den samme Tanke, om hun havde været puklet og styg?

Han kunde ikke selv gøre sig Rede for sine Følelser, prøvede næppe derpaa. Men han gentog atter og atter for sig selv den Ed, han havde svoret. Hun er kun et Barn, hun skal være mig hellig, saa sandt hjælpe mig Gud. Saa maa han vel have følt, at hendes ualmindelige Skønhed kunde blive farlig for hans Hjertefred.

Han tænkte paa hende den hele Dag, og da han havde spist til Middag, vandrede han i Rantzausholms store Lysthave, om den bugtede Mølledam, og prøvede paa at fremtrylle det skønne Syn, han havde set: Kirsten i den stumpede og falmende, blaa Kjortel, hvilende ud over Ellegrenen, med det lange Haar som et Nøg af gyldne Straaler ned mod Bølgerne, der glimtende og klukkende rakte sig for at kysse det, som de nylig havde kysset hendes smaa, brune Fødder.

Som han stod paa den hvide Højbro, lænet til Rækværket, med lukkede Øjne, saa han hende for sig, men kun i et flygtigt Glimt. Billedet veg straks for et andet: den nøgne Kæmpe, som sad paa Stenen med Hovedet i sin Haand og stirrede paa hende, som ejede han hende med Hud og Haar.

Det flimrede rødt for hans Øjne, hans Sind fyldtes af dump Vrede. Han taalte ikke den Tanke, at denne vilde Karl, denne raa Skovgangsmand skulde faa det yndige Barn i sin Vold. For ham vilde hun ikke længe være hellig, han havde lignet en ond Skovtroll, som han sad dér i Vandet. En Dag vilde Naturen gaa over Optugtelsen, saa han drog hende ned til sig. Det maatte ikke ske.

Kai Lykke gik til Fods ned langs Silkeaaen og

søgte hende overalt, saa langt Storskoven rakte, men han fandt intet Spor, hverken af hende eller af hendes besynderlige Brudgom. Ofte stod han og lyttede, om han skulde kunne høre hendes Sang et Steds forude. Men der var intet at høre uden Skovens vanlige Lyde: Solsortens Smut-Smut gennem det visne Løv, Smaafuglenes utrætteligt jublende Kvidder, der nu i Middagsdisen lød for hans Øren som et fjernt Kor af kimende Sølvklokker — hist og her en Kobjælde, de mumlende Grynt fra et rodende Svin, eller en Rovfugls skarpe Skrig.

Og alt imellem kunde det hele pludselig tie — eller det blev borte for ham, saa hans Øre opfangede det sagtteste Suk i det unge Løv og Smaabølgernes vemodige Kluk ind mellem Sivene.

Pigen fandt han ikke; omsider kastede han sig i den grønne Skygge paa Aabrinken og tænkte, at han var en god Nar, som rendte her raadvild efter et aandssvagt Barn. „Var han forelsket i hende? Han, som havde prøvet al Elskov i Nord og Syd.

De hedeste Roser havde han set springe ud for sine Øjne, de koldeste Glimmerblomster havde han set faa Duft og Glød, og de bly Kærminder havde han varmet ved sit Hjerte — saa at han halvvejs syntes, at Haven stod høstfalmet omkring ham, og at han havde intet tilbage uden Ægtestandens Korn at sanke i Lade.

Og nu denne blege, duftende Aakande paa Drømmenes stille Dam; ej hidsede hun hans Sanser og ej forjættede hun dem; og dog elskede han hende, om det var at elske, at hele hans Væsen oprørtes over, at hun flygtede for ham. Han higede aandeløst efter

at fange hende ind — blot at have hende hos sig, se hende aarle og silde, hviske gode Ord i hendes Øren og stryge blødt over hendes Haar eller aande et Kys paa hendes Kind saa kysk, som Vinden kærtegnede hans Pande nu.

En forunderlig Kærlighed uden Begær. Før første Gang og halvt i Drømme følte han sig gennemstrømmet af en salig Fred, han aldrig før havde kendt. „Kirsten er i stærkere Hænder end vore,“ havde Hans sagt. „Dér hvor hun bliver ført, faar vi vel lade hende gaa.“ Om hun nu blev ført hen til ham, givet i hans Arme som et Tegn, at nu havde han endelig naaet sit Livs rette Mening og Maal.

Under denne drømmende Tilstand maatte hans Sanser være blevet uendelig meget skarpere og finere end ellers, thi pludselig følte han, at Bølgenes Klukken havde faaet en anden Tone, som om de slog imod en Baad — endskøndt der ingen Aareslag lød. Han rejste sig paa Albuen og saa ud mellem Bladene; virkelig kom en Baad glidende langsomt med Strømmen ned imod ham.

Om det er hende, tænkte han, da tager jeg det som et Tegn, at hun er min.

Men han saa ingen i Baaden, selv da han rejste sig. Først da den kom nærmere, skimtede han noget gult og blaat i Stævnen, og snart saa han, at det virkelig var hende. Hun laa helt op i Baadens Stævn, med de sammenflettede Hænder under sin Kind, og sov.

Han havde nær skreget af Glæde; han sprang straks ud i Aaen og fik fat i Baaden, trak den ind mellem Sivene, mellem to Tuer, hvor Strømmen pressede

den fast. Altsammen uhyre varsomt, for at hun ikke skulde vaagne. Og han satte sig stille paa Bænken, med Hænderne knyttet om sine Knæ, og saa paa hende.

Hun sov dybt, med halvaaben Mund, og Sønnen havde givet hendes Kinder en sund Rødme. Rent uvilkaarligt forstod han, at med denne sunde Søvn havde Anfaldet Ende, hun maatte for ingen Pris vækkes, naar hun vaagnede paany, vilde hun atter være sig selv.

Jeg vil blive her og vaage over hende, sagde han til sig selv, om det saa skulde være hele Natten. Hvis den Slyngel kommer her for at forstyrre hende, dræber jeg ham.

Han var engang for et Par Aar tilbage bleven overfaldet af en rasende Vildskytte og gik siden aldrig til Skovs uden en stor Rytterpistol i sit Bælte. Han tog den frem og undersøgte den, satte en ny Fænghætte paa og stak den i Bæltet igen. Derpaa foldede han atter Hænderne om sine Knæ og saa paa den sovende Pige. Hendes Bryst steg og sank, hun aandede regelmæssigt, med en dæmpet Lyd, der mindede om en Kats Spinden. I hans Øren lød det som den sødeste Musik, han tænkte, at han kunde sidde her hele sit Liv.

Og nu smilte hun. Var det Aamanden, hun tænkte paa? Det var umuligt, at noget saa hæsligt og plumpt kunde spejle sig i dette lyse Barnesmil. Det var vel Moderen, hun drømte om — eller hun legede med Lillebror derhjemme.

Der lød en Raslen i Krattet bag Kai Lykke, han sprang hurtigt op og vendte sig — ikke et Øjeblik

for tidligt. Det var Aamanden fra før, som bøjede sig frem fra Krattet — nu i Læderhoser og Faare-skindskofte, Skovgangsmanden Knud Pue i egen Person. Han saa' end mere skummel ud, som han stod dér paa Springet, med den laadne Hue dybt ned over Panden. Hans Øjne lyste ud fra Tykningens Halvmørke som et ondt Dyrs; Kniven i hans Haand viste klart nok, at hans Hensigter ikke havde været de bedste. Og det var den Mand, Hans Lauridsen havde sagt, man uden Skade kunde lade færdes frit!

„Er Du paa Snigmordsfærd?“ sagde Kai barskt og lagde Haanden paa Skæftet af sin Pistol. „Tag Huen af, det er Herremanden fra Rantzausholm, Du taler med.“

„Jeg giver Fanden i, hvem Du er,“ brummede Knud. „Hvad gør Du med Pigen dér? Kan Du ikke lade hende sove med Fred?“

„Hold Mund og svar for Dig selv. Stik Kniven i Bæltet. Det er Dig, de kalder Knud Pue? Om Du ikke faar det Staal gemt hen og kommer frem, saa jeg kan se Dig, skyder jeg Dig ned som en Hund!“

Kai Lykke havde revet Pistolen op og rettet Mundingen mod ham. Krybskytten syntes hurtigt at blive klar over, at Spillet var for ulige; han stak Kniven i Skeden og traadte frem af sit Skjul. Han saa pludselig helt godmodig ud.

„Havde jeg haft Skyderen i min Haand i Stedet for paa min Ryg, skulde jeg have splintret Tingesten dér uden engang at svide Jeres Knoer. I behøver ikke at staa og pege paa mig. I ser jo, jeg gør ingen Fortræd.“

Blodet fo'r Kai voldsomt til Hovedet,

„Rør Dig ikke af Stedet, eller jeg skyder! Du er en lovløs Mand, stjæler mine Dyr i Skoven — det fik være. Men om Du nogen Tid vover 'at nærme Dig Pigen dér —“

Knud Pue gav slet ikke Agt paa ham; enten havde han ikke hørt, hvad han havde sagt, eller han frygtede lidet for sit Liv. Han var traadt helt ud paa Brinken, hvor Baaden laa boret ind mellem Tuerne; dér stod han med korslagte Arme og saa paa den sovende Kirsten. Et forunderligt rørende Smil oplyste hans Ansigt og gjorde det smukt.

„Stakkels lille Kirsten,“ sagde han. „Nu sover hun godt; naar hun vaagner, vil hun være karsk. Saa kender hun mig ikke mere. Naa — det er bedst saadan.“

Kai Lykke følte sig ganske afvæbnet af Krybskyttens Ord. Han stak Pistolen i Bæltet og sagde godmodigt:

„Er det kun, naar det tager hende, at hun kendes ved Dig?“

Knud nikkede tungsindigt.

„Saa tror hun, at jeg er Aamanden, og at hun er min Brud. Det er en god Tid for mig. Naar hun er karsk, husker hun intet, og saa er hun bange for mig. Alligevel ønsker jeg, at hun altid var karsk; jeg holder saa meget af hende. Maaske røres hendes Hjerte alligevel engang; hun finder ikke let en Mand, der vil elske hende mere trofast end Knud Pue. Endnu er hun jo kun et Barn — Gud bevare hende!“

Han havde uvilkaarligt blottet Hovedet og foldet sine Hænder, mens han sagde disse simple Ord. Nu satte han atter Huen paa, og da han vendte sig

mod Kai, var Udtrykket i hans Ansigt haardt og vildt.

„Nu er det os to,“ sagde han barskt. „Vi vil ikke tale sammen her, for der kan falde haarde Ord og Skud, og om vi vækker Pigen, kan hun tage Skade deraf paa sit Liv. Lad os gaa op i Skoven.“

Han gik foran gennem Krattet uden at vente paa Svar og uden at se sig tilbage. Kai fulgte ham uvilkaarligt — undrende sig selv over, at han saaledes bøjedede sig for Myndigheden hos en simpel Misdæder, hvis Liv han havde i sin Haand. Han følte sig besynderlig draget til denne vilde Karl, der havde talt saa blide Ord til Kirsten og set paa hende med saa ømt et Blik.

Da de var kommet til en lille Lysning, neppe et Stenkast fra Aaen, standsede Knud Pue og vendte sig saa brat om imod Kai; at denne greb til Bæltet, ventende et Overfald. Men Knud korsede blot Armene over Brystet og sagde, som havde de intet talt sammen før:

„Saa I er Kai Lykke, Junkeren oppe fra Rantzauholm? Jeg har hørt om Jer, det er lidet godt, Folk siger Jer paa. I staar haardt paa Jeres Bøder og under ikke Smaafolk stort — det kan være Jeres Fogeds Fejl. Pigernes Ære tager I og gifter dem siden til Jeres Tjenere paa gode Gaarde, siden tror I vel, I har Samvittigheden frelst. Agter I at gøre saa med Kirsten? Tag Jer i Agt! Om I gaar hende for nær — om hun blot faar et Stænk paa sin rene Sjæl ved Jeres Skyld, da skal intet kunne frelse Jer fra min Hævn. Ikke om I giftede hende til en Fyrste derefter og gav hende alle Jeres syv Gaarde der-

til, skulde Jert Liv være en Penny værd. Pigen er min, den, som tager hende fra mig, er en død Mand!“

Vreden kogte i Kai Lykke, men han forstod, at denne Skovmand kunde han ikke skræmme med almindelige Trusler; han saa ud, som kunde det være sandt, at Bolt og Jern ikke holdt ham. Kanske Bly heller ikke bed paa ham? Kirkebly stod han vel ikke for, eller signet Sølv. Men Kai ønskede ikke at tage hans Liv. Kai Lykke var jo en stor Jordrot, en Fyrste; han havde kostelige Sejrværker og Daaser og sjældne, malede Billeder paa sine Vægge, det huede ham godt nok, at der ogsaa i hans Skove boede Væsener, som var større og mærkeligere end andre Egenes. Denne Kæmpe syntes at være som et stort Barn; En maatte kunne snakke sig til Rette med ham.

„Du er en snurrig Karl,“ sagde han. „Jeg kunde lade Dig gribe og sende til Bremerholmen, jeg kunde ogsaa skyde Dig ned som en Hund, dog skete kun din Ret efter Recessen. Frygter Du intet? Hvor kan Du vide, om jeg ikke har Pufferten her ladet med Kirkebly og Sølv?“

Kæmpen lo, og atter lignede han et stort, godmodigt Barn.

„I kender mig lidet, Kai Lykke. Vel tyve Gange har Eders Fogeder haft mig fat, og hver Gang har jeg haft Held til at smøge Jernet af mig og komme derfra. Men tro ikke, jeg er stor deraf. En Gang kunde det vel gaa galt, og Bremerholm frygter jeg for, saa jeg gik hellere i Søen med en Sten om Halsen, end jeg lod mig slæbe did. Og hvad snakker I om Kirkebly og Sølv? Jeg har et Hjerte som Eders, I

kan prøve det med Jer Kugle, om I vil. Men jeg har altid tænkt, at Livet har ikke stort Værd, om man skal gaa i Frygt for at miste det. Døden skræmmer mig ikke. Og I mener vel ikke, jeg skulde være bange for Jer?"

Han sprang frem, greb Kai om begge Arme, svang ham over sit Hoved og satte ham paa en Stub, som stod midt i Lysningen. Det hele gik saa hurtigt for sig, at Kai ikke kunde sætte sig til Modvæрге. Nu greb han forbitret efter Pistolen; den var der ikke, den var flyttet fra hans Bælte over i Knuds. Krybskytten var ikke engang forpustet; han stod og lo; og Kai ansaa det for klogest at le med.

„Guds Kors, for en Krigsmand Du kunde blive,“ sagde han og maalte Kæmpen med et beundrende Blik. „Jeg er just ved at hverve Ryttere til Kongens Regiment. Gaa i mit Brød. Du er for gæv en Karl til at være en lovløs Mand; det vender dog med, at Skytterne kommer over Dig en Dag og slæber Dig paa Bremerholm; saa ser Du aldrig dine Skove mere.“

Knuds Ansigt blev mørkt.

„Vi har talt nok om mig,“ sagde han barsk. „Hvad er Jer Agt med Pigen? Vil I tage hende fra mig?“

„Ja, jeg vil.“

„I vil tage hende op paa Gaarden?“

Knuds Haand krummede sig om Kniven, og Kai var vaabenløs. Men det gjaldt om at lade, som han var ved stort Mod.

„I skal lade den Pige med Fred, jeg har sagt Jer, at hun er min. Om I ikke giver Afkald paa hende, kommer I ikke levende herfra.“

„Vil Du dræbe en vaabenløs Mand?“

Knud kastede Pistolen hen for hans Fod.

„Tag den og lad os kæmpe. Med de bare Næver, om I vil. Om I vil tage Pigen fra mig, da maa vi ikke begge komme levende herfra.“

Kai Lykke bøjede sig ikke efter Pistolen.

„Jeg vil ikke kæmpe med Dig, Du kan tage mit Liv, om Du vil. Jeg er ikke mere frygtsom end Du.“

„Hvorfor vil I ikke lade Pigen gaa? Hun er kun et Barn, der er vel fornemme Jomfruer nok, I kan øve Jeres Kunster paa. Jeg har kun hende.“

„Du siger jo selv, hun er bange for Dig, naar hun er karsk.“

„Det kunde vel rette sig. Om hun aldrig bliver min, saa kan jeg dog se hende og glæde mig over hende. Og naar hun er henne, er jeg hendes bedste Ven. Ingen kan sige, hvor megen Glæde vi to har haft tilsammen. Det er Synd af Jer, at I vil skille os ad.“

„Vil Du ikke, at hun skal blive karsk? Forstaar Du ikke, at som Du kogler for hende og bestyrker hende i den Tro, at hun er Aamandens Brud, bliver hun alt mere svaghovedet med hvert Aar? Det ender vel med, at hun kaster sig i Aaen en Dag og bliver dér. Jeg vil sætte hende til Væven og give hende mange Ting at tænke paa, lære hende at læse Skrift og spille Lut — kan hende glemmer hun da alt Djævelskab og bliver karsk. Om det kommer over hende, da vil mine Piger lægge hende til Sengs og give hende Feberdrikke, og naar hun vaagner, vil hun være mellem gode Venner. Jeg tror sikkert og vist, at jeg kan faa hende karsk igen.“

„Og da —“

„Og da...? Ja, hvad ved Du, hvad der vil hænde om et Aar?“

Krybskytten lo bittert. Hans Ansigt fortrak sig i Smerte.

„Ja, jeg ved, hvad der vil ske om et Aar, naar I faar lært hende at læse Skrift og spille paa Lut — naar I har gjort hende til en Fremmed for mig, og hun ikke mere er et Barn. Da vil hun længes imod Skovene her og sine uskyldige Drømme, da vil hun forbande den Dag, I gjorde hende karsk; kan hende hun da søger Aamanden mellem Sivene en mørk Nat. Jeg siger Jer, tag Jer i Agt! I skal sværge mig til, at I vil lade hende med Fred, ellers kommer en af os ikke levende herfra.“

„Men jeg vil ikke tage hende. Naar Kirsten er karsk, er hun vel ikke mere Barn, end at hun jo selv kan vælge. Jeg vil tale med hende; og om hun vil komme og bo mellem mine Piger, vil Du da hindre hende deri?“

Knud Pue havde taget en svær Egegren mellem sine Hænder, som maatte han have noget at stille sine Kræfter paa. Han brækkede den, det lød som et Skud.

„Gaa, Kai Lykke! I er stærkere end jeg i Ord, og om I svor en Ed, vilde I ikke holde den. I vil tage hende fra mig — vogt Jer, at I ikke krydser min Vej, jeg svarer ikke for, at jeg kan styre mig selv. Og om I glemmer, at hun er et Barn — om I faar hende til at græde — ikke alle Kongens Ryttere skal kunne hindre mig i at tage Jert Liv!“

Han havde bøjet sit Ansigt tæt ind mod Kai Lyk-

kes. Hans Øjne var blodskudte, hans sidste Ord lød som et Dyrs hæse Brøl. Nu vendte han sig og forsvandt med et Spring i Krattet.

SYVENDE KAPITEL.

En Kærlighedsnat.

Da Knud Pue var forsvundet, blev Kai Lykke sidende en Tid paa Træstubben, hensunken i Tanker. Han var fortumlet af det Rundkast, Krybskytten havde gjort med ham, forvirret og ærgerlig over, at han saaledes var kommen tilkort — naar Sandheden skal siges, var han ogsaa en Smule bange over at være blevet truet paa Livet af en Karl, der lidet frygtede Galgen, naar Blodet stod ham for Hjærnen. Og hvad løb han ad den Fure for? Et Barn, han vilde væрге, og som kanske intet ønskede selv at værges — en liden forvildet Skovunge, som kan hælde vilde blive dum af Skriftlæsning og Lutenspil og grim og indbildsk i Silke og Fløjl.

Skulde han ikke nøjes med at mindes hende som et fagert Syn, gyngende paa Grenen over de fortroligt mumlende Bølger? Hun hørte dog hjemme her i Storskovens Øde, hvor Silkeaaen drømte i Solen og Eventyret ventede paa Natten i det dunkle Krat. Hun blev vel tilsidst lykkelig med sin Aamand og sin Skovtrod.

Han rettede paa de fine Kniplinger om Haandleddet og børstede Burrerne af de sorte Silkehoser — dumt at færdes i Hofdragt her i Skoven. Han havde altid villet være fin og slank, fordi da snappede Smaapigerne efter Vejret, naar de saa ham; men han

brød sig intet om Pigerne mer. Nu var Manddommens Tid, og dens Gerning skulde øves.

Han vilde faa en brydsom Tid nu med Regimentet. Fejden stod for Døren, Kongen samlede alt Hæren paa Halvøen, Tyge Henriksen var rundt paa Fyn og hvervede Ryttere, selv havde han i Februar faaet Udnævnelsen til Oberst.

Han havde alt Rustningen liggende rede derhjemme: gul Skindkøllert med rødt Silkeskærf til begge Skuldre, hvid Halskrave med Stenspænde foran, hvide Skindhoser. Han var ikke fornøjet dermed, Kølerten klædte ham ikke, fandt han, Ansigtet stod ikke dertil, Kinderne blev æblerøde som en Bondes, allenfals maatte han tage en mørkere Paryk dertil.

Tro naar Fejden gik an? Karl Gustaf laa i Polen, Tiden kunde aldrig være gunstigere end nu.

En dyb Lede faldt over ham. Var det virkelig ham, som havde drømt om at blive en Helt og fylde Tomheden i sit Liv med krigersk Daad? Han duede ikke dertil, havde altid skyet Slagsmaal og Vold, det kvalmede for ham, naar han saa Blod. Intet duede han mere til uden at blive dorsk og fed ved Kruset og sove med Pengeskrinet under sin Hovedpude — kan hændte tillægge sig en Søn, der kunde sidde uglad paa Godserne efter ham.

Han burde taget Øllegaard Gyldenstjerne, dengang hun saa alt for aabenlyst bød sig til. Nu var hun længst gift med Christian Friis, Generalfelttøjimesteren, og havde en lille Datter. Generalen skrantede, kan hændte kunde hun blive Enke for ham endnu. Usch for et Liv!

Han rejste sig og strakte sig, derved kildede Solen

ham under Næsen, saa han kom til at nyse. Og som ved en Trolddom forsvandt Mismodet af hans Sind. Han lo. Eja, var han ikke ung endda og rig og misundt og eftertragtet — endda nu forliebt i et stakkels aandssvagt Barn, som han maatte nappes med en af sine Krybskytter om? Eventyr skulde han vel ikke klage paa.

Tro om hun laa der og sov i Baaden endnu? Knud Pue havde sagtens draget hende bort, for at han kunde være hos hende først, naar hun vaagnede og vare hende ad mod den fule Junker, som vilde lære hende Væv og Skrift og andre hemmelige Kunster til stor Malhør for hendes Ære. Vogt Dig for Ræven, sagde Ulven til Gaasen, han aad hende selv. Han vilde dog sé, hvad der var blevet af hende.

Da han kom ned til Aaen, fandt han til sin Forundring, at hun laa der og sov endnu. Hun havde kastet sig om paa den anden Side og strakt den ene Arm ned langs Siden, ellers var hendes Søvn tryk som før.

Ser man det. Ulven har været galant og vil virkelig lade Gaasen vælge, hvem hun vil ædes af! Mente han det unyttigt at kappes med en fornem Junker? Eller vilde han agere Frelser, naar hun først var i Fare hos Kai Lykke med det ilde Rygte? Borte var han, Pigen var her, sødere end nogen Sinde i sin smilende Søvn.

Han satte sig stille og saa paa hende, og alle onde Tanker veg fra ham. Mens han sad dér og vaagede over hende, listede den søde Fortryllelse fra før sig atter ind over ham; han glemte Krigen og Kongens Regiment; han glemte Knud Pue og

hans Undsigelse; han glemte Kai Lykke selv. Han var selv et af Skovens Børn og sad her og ventede paa, at hans Elskede skulde vaagne, saa han kunde føre hende bort med sig i den lyse Nat.

Han spurgte ikke længer, om han elskede hende, han vidste blot, at naar hun vaagnede, maatte han tage hendes Haand og faa hende til at smile til sig og vilde aldrig mere skilles fra hende, før han skiltes fra sit eget Liv. Det var alt hans Begær, han indaandede med dyb Vellyst Aftenkølingens rene Luft og længtes end ikke efter, at hun skulde vaagne, længtes efter intet — alt var godt, som det var, og han kunde sidde her til evig Tid.

Solen sank, endnu gyldnedes Toppen af de unge Bøge, derunder tætnedes Skyggerne, Aaen laa mørkeblank, det syntes som selv Strømmen stilnede for Natten, kun under Baaden lød dens sagte Kluk som en Vuggesang for det sovende Barn. Bierne summede ikke længere, Smaafuglede trykkede sig til hinanden i Krattet med kæln Pip, nu rørted Luften af Droskens lyse Elskovsfløjt.

Midt i denne elskovsmættede Skumring sad Kai Lykke, Vellystningen, vaagende over et Barns Søvn, mættet af den reneste Lykke, han i sit Liv havde mødt.

Først da Dagen gryede, vaagnede hun. Hun rejste sig langsomt over Ende og strøg sig over Panden. Da hun fik Øje paa ham, studsede hun; men da han smilte til hende, smilte hun igen.

„Hvad er det,“ sagde hun, endnu halvt forvirret af Søvn, „hvad er det i Dag? Ak, har jeg sovet over den tolvte Maj?“

Kai Lykke lo.

„Nej, det har Du ikke, Barn; det er just den tolvte Maj, som er begyndt. Men hvorfor vilde Du saa nødvendig sove over den Dag? Er det din Geburs?“

„Hyss!“

Hun løftede advarende Fingeren; han hørte intet uden Nattergalens Djuk—Djuk, den havde endnu ikke fundet Udtryk for den Lykke, som vilde sprænge dens Bryst, om den tav med den.

„Hvad skal jeg høre, Barn — er det Nattergalen?“

„Ja. Véd I ikke, at den tolvte Maj er det just, at den faar sine tolv Stemmer? Aah, hvor jeg er glad, at jeg vaagnede til rette Tid. Har I siddet her hele Natten?“

„Jo og længere. Du har sovet trygt, Kirsten. Har Du drømt smukt?“

Hun fo'r sammen som i Kulde.

„Jeg véd ikke.“

„Du har drømt om Aamanden?“

„Hvor véd I det, Herre?“

„Jeg véd alt. Jeg véd ogsaa om en Mand, som hedder Knud Pue, kender Du ham?“

„Huf ja.“

„Er han ikke god imod Dig?“

„Jo vist, men han snakker altid om, at jeg er saa fager, saa fager, og at han ikke kan leve uden mig, og saa vil han altid røre ved mit Haar — jeg taa-ler ikke, at nogen rører ved mit Haar.“

Han lo, og hun lo med. Inde fra Krattet lød et Suk saa dybt, at selv Nattergalen brød af i en Trille og tav. Det var som den isnende Stønnen gennem

Krattet før et Uvejr. Kai Lykke smilte — han vidste, hvad det var: Knud Pue, der havde hørt sin egen Dom.

„Hør, Kirsten, véd Du, hvem jeg er?“

„Ja, Junkeren oppe fra Gaarden, ikke?“

„Jo jeg er. Jeg kan ogsaa godt lide Dig, og jeg synes, Du er fager — meget fager. Jeg lover Dig, at jeg aldrig skal røre ved dit Haar, naar Du ikke synes om det. Kunde Du have Lyst til at bo oppe hos mig?“

Hun stirrede paa ham med aaben Mund.

„Jeg skulde bo hos Jer — oppe paa Rantzausholm? Skulde Fader og Moder saa ogsaa bo hos Jer?“

„Din Fader og Moder skal bo i Nyboe, jeg har givet dem en god Gaard dér, de flytter dertil i Dag. Du kan godt blive hos dem, hvis Du hellere vil. Men saa kommer Knud Pue og klapper Dig paa Haaret — og somme Tider falder Du i Søvn og drømmer om Aamanden. Hvad vil Du med den Aamand? Er Du lykkelig, naar Du sidder paa en Gren og synger for ham? Vil Du virkelig gerne ned til ham i Vandet?“

„Nej, jeg vil ikke. Jeg forstaar ikke, hvor I véd det fra — men saadan var det just, jeg drømte. Jeg sad paa en Gren og sang for ham, han sad paa en Sten i Vandet og stirrede paa mig. Jeg var meget bedrøvet over, at jeg skulde ned til ham i det kolde Vand. Men jeg véd, jeg skal det engang. Grethe har sagt mig det, og hun er saa klog, meget klogere end Hans Rasmus i Haagerup, siger de.“

Kai Lykke smilte.

„Hør nu, Barn, alt det er noget Snak. Grethe var en ond Heks, om hun ikke var død, skulde jeg faa hende brændt paa Baalet. Der er ingen Aamand til, det er Knud Pue, som driver Spot med Dig i dine Drømme. Om du vil bo hos mig, da skal jeg vogte Dig, saa Knud Pue aldrig mere kommer Dig nær. Du skal faa et skønt Kammer ud mod Voldgraven, Kirkekammeret kalder de det, der er smykket med brune Fliser og gyldne Friser under Loftet. Du skal faa Edderdun at sove imellem, dér kan Du drømme om, hvad Du vil — og jeg skal lære Dig at synge til Lut og saa at væve smukke Kjørtler til Dig selv og meget mer. Der er og Bøger med gamle Sange, jeg skal lære Dig at læse i — hvad siger Du til alt det?“

Hun klappede i Hænderne, som det Barn hun var.

„Alt det vil I give mig. Men saa skal jeg vel og gøre ret meget derfor?“

„Intet uden at være glad og karsk og synge for mig iblandt, naar jeg er bedrøvet. Om Du vil, skal vi rejse til den store Stad, hvor Kongen bor. Jeg har og andre Gaarde med store Skove, hvor ingen Aamand bor, og hvor Knud Pue ikke kan plage Dig. Kunde Du ikke have Lyst til at rejse herfra og se Dig om?“

Kirsten rystede sørgmodigt paa Hovedet.

„Fader og Moder giver mig aldrig Lov. Jeg véd det godt selv, at jeg er maanesyg, mig kan ingen have hos sig. Imellem kommer det over mig, saa gaar jeg til Skoven og véd ikke af mig selv. Jeg maa hjem nu, Moder er saa angst for mig, naar jeg har været henne.“

Hun sprang nu i Land uden at ænse den Haand, han rakte ud imod hende for at hjælpe hende, og vilde gaa forbi ham med et lille Kniks. Men han stillede sig i Vejen for hende.

„Kirsten, vil Du gaa fra mig uden at give mig et Løfte? Jeg har siddet her og vaaget over Dig den hele Nat, og jeg har glædet mig saa meget til, at Du skulde bo hos mig og synge for mig. Jeg skal nok faa Dig karsk, det er jeg vis paa. Vil Du ikke nok?“

Hun sendte ham et straalende Blik.

„Gør ikke Nar ad mig. Aah, hvor gerne jeg vilde ... om I siger det til Fader og Moder, da giver de mig kan hænde Lov.“

Hun nikkede til ham og løb bort gennem Krattet.

Kai Lykke tog Fjederhatten af og fo'r sig med Haanden over Panden. Var det ikke alt en Drøm? Skulde dette yndige Barn komme til ham, og han skulde se hende hver Dag?

Han gik langsomt op gennem Krattet, hvor hele Fuglekoret jublede nu, og Droslen over dem alle.

Hvilken Nat! Al Livets Fryd, han havde nydt, blegnede bort som en ond Drøm bag ham, for ham laa Dagen ren og klar, Solen gyldnede Løvbuerne over hans Hoved, han følte det, som han gik ind i en Kirke.

Men nede paa Brinken laa Knud Pue med Ansigtet presset mod den Plet, hvor hendes Fod havde traadt; han hulkede hjerteskaarende. Det lød saa sønderrivende i den glade Morgen, at Fuglene tav langt omkring ham.

OTTENDE KAPITEL.

Fortidens Synder.

Kirsten boede i Kirkekammeret. Hun havde faaet en lang, mørkeblaa Kjortel med hvide Silkebroderier i Borten, derunder saa man hends nøgne Fødder i de hvide, udskaarne Sko, Strømper taalte hun ikke; og at hendes Haar sattes op under en Hue, taalte ikke Kai Lykke; dog bølgede det ikke frit som før, men samlede i Nakken af en bred Sølvkam, der lukkede sig om det som et Spænde; derunder kunde det gøre, hvad det vilde, det vældede ned i et gyldent Brus og lagde sig i silkebløde Krøller ind om hendes Liv.

Ingen skulde kende hende igen, men det var ikke Dragten, som forandrede hende mest. Den sky Drømmerske var ikke mere, Hans Lauridsens forskræmte, alvorlige Datter havde nok Aamanden taget, og hun kom aldrig igen. Dette var en fin Jomfru i Knop. Ansigtet straaede af frisk Glæde og Optagethed, Tankerne jog og jog hinanden for at faa fat paa al denne forunderlige nye Lærdom, Fingrene legede alt hjemmevant paa Luten, Væven kendtes de kun ugerne ved, og det var just Kai Lykke til Behag.

Han var hyppigt hos hende, lærte hende og høstede den rigeste Lærerløn af hendes klingrende Latter og oplussende Sundhed; der var jo ikke Tanke for Syge og tungsindigt Drømmeri i al denne glade Travlhed. Hun elskede ham, som et Barn elsker den, der slaar Paradiset op for det paa vid Gab, saa at al dettes Hærlighed kan ses.

Og med et Barns Tillidsfuldhed gav hun sig hen

i sin Fryd over ham og alt det, han havde skabt. Ogsaa Kai lignede lidet sig selv, den sejrssikre Kvindedaarer var ikke mere, der var ingen Ende paa hans varsomme Blyhed, at han ikke skulde skræmme hende bort. Aldrig vovede han at røre ved hendes Haar, men det hændte, at hun selv snoede det om hans Finger, mens hun lænede sit Hoved mod hans Skulder og pludrede fortroligt eller greb tankeløst i Strængene.

Han ønskede stundom, han var af Sten! Ikke orkede han at tænke paa hende uden Begær, naar hun var ham saa nær, Blodet kunde hamre hedt i hans Aarer, saa han maatte skyde hende fra sig og gaa brat af Stuen. Da blegnede hun, og hendes glade Blik skyggedes; hun forstod jo intet og tænkte, hun havde gjort ham vred. Men snart var han der igen og lo glad.

Han var slet ikke altid glad. Han vilde hende intet, hun skulde være ham hellig, saa sandt hjælpe ham Gud; og dog nænnede han ikke at nægte sig den Glæde, det var, naar hun klyngede sig fortroligt til ham. Og ingen Fare var der vel; blot hendes klare Barneøjne saa paa ham, veg al Attraa som Nattens forvredne Skygger for Guds klare Sol.

Aarle og silde var han om hende, færdedes ogsaa med hende i Skoven og paa Aaen; der spøgte de sammen over Aamanden, men Knud Pue talte de aldrig om, og intet saa de til ham, som vel var. Alt var saare vel — og alligevel galt. Paa den Vis kunde det ikke gaa alle Dage.

Unge Tyge Henriksen rystede bekymret paa sit sortlokkede Hoved, lyttede ved sin Herres Dør og

lagde en Mine an, som var han en retskaffen Olding, hvis Søn gjorde ham stor Uro. Thi det gik jo ganske ikke an, at Junker Kai gik her og legede Dagen hen, mens det mørknede for hans Land, og der lød høje Raab paa Oberst Lykke, om han ikke vilde komme og varetage sin Pligt?

Krigen var brudt ud. Kong Frederik havde erklæret den i Tillid til kejserlige Løfter og haabede paa, at Karl Gustaf var saa stærkt engageret i Polen, at man i Ro og Mæg kunde plukke ham imens. Han glemte, hvor ilde røgtet det danske Krigsberedskab var imod hans svenske Majestæts prøvede og sejrvente Hær.

Og de Danske gjorde ikke Indfald gennem Skaane, som de Kejserlige tilraadede, og som Karl Gustaf frygtede mest. Hæren var samlet i Hertugdømmerne, Kong Frederik vilde have fat paa Bremen og Verden Stifter, hvor han havde baaret Bispehuen, før han uventet ombyttede den med Kronen. Marsken Anders Bille laa derovre og vidste hverken ud eller ind. Ingen Ordre havde han; kom en i Dag, omstødtes den af en ny i Morgen; han skulde blot vaage over den ham betroede Hærs Konservation, hed det nu sidst. Og da var det vel, han kom til at spørge: Hvor er Oberst Kai Lykke?

Kai havde godt nok holdt sit Løfte strengt efter Bogstaven, udrustet Kongens Rytterregiment, men nægtet at befatte sig med det's Underhold, hvilket karrige Fif ærgrede Kongen over al Maade. Rytterne fik ingen Sold af Kronen heller, de holdt sig da skadesløse ved Plyndring. Kong Frederik havde klaget haardt derover i et Brev til Kai Lykke og

lagt en Officer i Assens, hvilken skulde væрге de holstenske Undersaatter paa Liv og Gods, naar de færgedes til og fra Hertugdømmerne.

Nu laa Regimentet ved Haderslev, og det kneb for de fire Kompagnichefer at holde Rytterne sammen. Der skulde være 1000 Mand, men der var kun 794 Mand under Vaaben; Resten var rømt. Bud paa Bud gik til Regimentschefen, at han skulde komme og indtage sin Plads i Krigsraadet, sidst havde Vincens von Hahn selv været paa Rantzauholm — lige meget hjalp det. Kai Lykke svarede, at han havde ikke Stunder, han skulde vel komme, naar Krigen gik an, saa længe Arméen blot fouragerede, kunde den vel klare sig uden ham.

Nej, Kai Lykke havde ikke Stunder! Tyge Henriksen smækkede ærgerlig med Laaget paa den Sølvdaase, hans Herre havde givet ham nys i sit stormodige Lune. Han vilde tjene for Staldknægt, om han begreb Obersten mere! Han, som havde været den forreste i Kærlighed og haft sine Rosenlænker helt om Tronens Fod, hvad vilde han med denne taabelige Tiggertøs?

En frisk og vakker Skovblomst, ja vel, men den kunde vel plukkes i Hast, uden at Æren behøvede at lide Skaar derved. Intet fornam han heller til, at der var Tale om Elskov mellem de to; hvor flittigt han end lagde Øret mod Døren. Kvinkeleeren og from Discours — sandfærdig om ikke Naadigherren talte i fromme Sentenser og gudelig Tunger, som var han blevet Barn igen! Han maatte være forgjort.

Naa, Tyge havde intet at klage paa, han var in-

gen Hund efter Felten. Om Junker Kai gik saa vidt i sin Galenskab, at han lod sin Livtjener blive her og varte Skyttens Tøs op — han skulde saa vist intet have derimod. Hun var og imild og god; vidste han blot, at Herren ikke pønsede paa Dumheder og vilde gifte hende? Det saa ud til alle Haande; ham gik det jo ikke heller an. Her var gode og fredelige Dage paa Gaarden nu, da Kirsten skulde lydes af alle som Frue; anderledes end da Soffi Abels gik her i sin Kamelhaarsrustning og huserede! Vel, at En var hende kvit.

Ptøj! En skulde aldrig male Fanden paa Væggen! Der kom hun farende over Borggaarden i den Kamelhaars, med tjavset Haar ud under Huen, stikkende, onde Øjne og flintrende Arrigskab sprællende baade i Haand og Fod — lige ind i Naadigherrens Kammer, hvor Tyge stod; det lignede lidet hende at lade sig melde og vente høvisk paa Svaret; hun var dog kun Fogedens Kvind.

„Hvor er Kai?“ busede hun ud. „Jeg skal tale med ham i en Hast, kald ham hid! Hvad er det for Djævelskab her gaar for sig? Naa, kald ham blot hid, saa skal han faa sige mig Besked!“

Tyge stod for Døren til Kirkekammeret med Armene over Kors og saa drillende paa hende.

„Far lempeligt, Soffi! Her er vel ingen Kai for Dig — har Du ham ikke hjemme i Vuggen?“

Sofie blev dryppende rød og segnede ned i en Stol, hvæsende af Arrigskab som en Kat. Hun havde en liden Dreng i Vuggen derhjemme, og vist lignede han Kai Lykke, saa det var til at le og græde over, men Peder hed han da ærbart efter sin Far.

„Gaa og kald din Herre hid,“ sagde hun og snappede efter Vejret. „Sig ham, at Sofie Abelsdatter er her og vil have ham i Tale angaaende det Brev, han véd nok, saa skal Du sé, han kommer vel.“

„Det er plat ugørligt, Soffi. Obersten arbejder paa Regimentets Sager og har strengeligt paalagt mig, at han ikke vil forstyrres.“

Sofie vrinskede haanligt; der lød just Toner af Lut og lystig Latter inde fra Brevkammeret — Kai lo! Naar havde han let saa hjerteligt og glad for hendes Skyld? Raseriet kogte op i hendes Sind.

„Gaa af Vejen!“ bød hun og rejste sig. „Jeg véd vel, af hvad Art din Herres Arbejde er, og det lyster mig at lege med. Gaa af Vejen, siger jeg — eller jeg kradser Øjnene ud af Hovedet paa Dig.“

Hun kastede sig over ham i det samme og rev ham i Ansigtet med sine Negle, saa han tumlede forfærdet og halvblindet tilbage. Hun sparkede til Døren, saa den fløj op med et Brag, inden Tyge Henriksen formaaede at forhindre det.

Der sad Kirsten i en Armstol med Luten paa sit Skød; Kai Lykke sad paa en Pude ved hendes Fødder, med Albuen støttet mod Gulvets brune Fliser og Hovedet mod sin Haand. Han stirrede saa betaget paa hende, at han næppe hørte Braget, da Døren sprang op. Men Kirsten rejste sig forskrækket, saa Luten slog mod Fliserne med en klagende Skurren. Nu vendte ogsaa Kai Hovedet, og da han fik Øje paa Sofie Abelsdatter, sprang han op, blussende af Vrede.

„Guds Kors, hvad kommer Du her og vover at trænge Dig umeldt herind; gaa fluks ud i mit Kam-

mer og vent mig dér, om Du har noget at tale med mig om.“

„Noget at tale med Jer om?“

Hun stod foran ham med Hænderne i Siden og skrævende Ben, sprutrød i Hovedet af Forbitrelse og alt andet end skøn at skue. Kai lod sit Blik glide fra hende til Kirsten og sammenlignede. Han ræddes over, at denne grove, onde Kvinde nogen Sinde havde kunnet faa ham i sin Magt. Sofie fulgte Retningen af hans Blik og forstod, hvad der rørte sig i ham. Raseriet truede med at kvæle hende, hun krummede sig som til et Spring, og der gik en Strøm af skidne Ord fra hendes Læber.

„Ja, jeg har just hende dér at tale med Jer om! Saa det er den nye Makkedullike, I har lagt Jer til? Ha, ha, ha, Hans Lauridsens maanesyge Tøs, som render gal efter Krybskytterne ... ha, ha, der græsser I paa Alfarvej og har vel drukket Svogerskab med Knud Pue. Din skamfærdige Tingest, som Du blærer Dig i din ublu Stads her i Kirkestuen, hvor en Anden aldrig turde komme ... vent Du, jeg skal pynte Dig ... jeg skal genne Dig til Skovs, din Tyvetøs ... jeg skal hidse Hundene paa Dig, saa de skal rive Dig i Pjalter, Mæfikke som Du er...“

Midt i denne rivende Ordstrøm, og før Kai endnu ret forstod, hvad hun havde i Sinde, kastede hun sig over Kirsten og slog hende i Ansigtet, fik fat i Sølvkæden med Korset og flaaede det af hendes Hals og greb nu med begge Hænder i den blaa Kjortel, som vilde hun for Alvor rive den sønder.

Men pludselig følte hun sig selv grebet bag fra og løftet. Kai tag hende paa sine stærke Arme og

bar hende ind i sit Kammer ved Siden af, mens hun sprællede og bed.

„Gaa ind og hjælp hende,“ sagde han barsk til Tyge Henriksen. „Og vogt min Dør bedre en anden Gang, eller jager jeg Dig derfra.“

Tyge stammede paa en Undskyldning, men Kai puffede ham ind i Kirkekammeret og slog Døren i efter ham. Derpaa vendte han sig mod Sofie, der var sunket sammen paa Gulvet, hvor han havde sat hende, og græd heftigt af Raseri og Skinsygens Fortvivlelse.

„Ak, Kai, om Du vilde ... alt kunde blive godt imellem os endda ... hvad vil Du med hende, men mig lader Du vansmægte paa Skrivergaarden og ser aldrig til den Kant, hvor jeg sukker i Ensomhed for din Skyld; Peder véd Du jeg giftede kun, at Du kunde faa Fred for Klaffer. Men kaster Du nu min Kærlighed bort for et kælent Barn? Jeg taaler det intet, Kai! Før dræber jeg hende og Dig selv, Du véd ikke, hvad mit Sind er til, Du lader mig sidde, saa højt jeg elsker Dig...“

Han lod hende roligt rase ud; først da hun udmattet blev stikkende i Ordene og tilsidst gav sig over i en fortvivlet Graad, sagde han koldt:

„Rejs Dig og skik Dig, Sofie. Du kender mig saa vel, at Du véd, at Vejen til mit Hjerte er ikke, at Du tager saa paa Vej. Hvad er Du ogsaa iversyg for? Pigen derinde er et Barn, jeg gør mig en Glæde af at være god imod. Der er intet mellem hende og mig, saadan som Du tror. Hun er som en Søster for mig.“

Sofie lo skingrende.

„Jo, bild mig nu ind, at Du sanker Søstre op ved Vejen og klæder dem i dyrt Klæde og giver dem Sølv om deres Hals og Haar. Sé Dig i Spejl, og det kan sige Dig, at Du elsker hende, om Du ikke har vidst det selv. Aldrig havde dine Øjne slig Glans, naar Du saa paa mig, aldrig har Du haft slig Kærlighed til mig; men jeg taaler det intet, jeg siger Dig, at jeg dræber hende med mine egne Hænder, om Du ikke skikker hende herfra.“

Kai stampede hidsigt i Gulvet.

„Saa ti dog med din Skvalder engang og hør, hvad jeg har at sige Dig! Véd Du, jeg taaler ikke, at Du siger Barnet derinde nogen Skam paa — om jeg hører, Du lægger hende for Klaffer, da lader jeg Dig kaste i Taarnet saa sandt. Hun er god og ren og skal saa blive for mig — hvad fatter Du det, at En kan elske saa højt, at Ens Blod gaar mildt og stille og En har ingen Forlængsel uden at den, En elsker, skal fare vel? Saa har jeg det med Kirsten Hansdatter, om Du fatter det. Og vogt Dig, at Du intet siger hende paa, uden det som smukt og ærbart er — vidt forskelligt er det fra, hvad som var mellem Dig og mig.“

Ingen kunde sige, om det var Latter eller Graad, de sære Lyde, som brast af hendes Strube.

„Aah, Du som er saa klog, fatter Du saa lidet, hvad som rører sig i mit Hjerte? Om Du havde hundrede som Du har haft mig, hvad angik det mig; jeg vidste, at det var dog mig, Du elskede over alle. Men dette taaler jeg ikke — hvi piner Du mig saa grusomt og ser koldt til mig og kommer aldrig til Skrivergaarden mere, endda Du ved, at Peder Bør-

ting er intet for mig og sjældent til Huse? Har Du glemte alt? Er jeg slet intet for Dig mere?"

„Ja, jeg har glemte alt, og Du er slet intet for mig mere.“

„Jeg beder og bønfalder Dig saa ydmygeligt: sig mig et venligt Ord i det mindste; vil Du, at jeg skal kysse dine Fødder som en Hund? Se, jeg gør det!“

Hun krøb hen til ham og vilde kysse hans Sko, men han stødte hende fra sig med Afsky.

„Rejs Dig, Sofie, og lad os faa en Ende paa dette! Gud give, jeg aldrig havde syndet imod Dig som mod saa mange andre. Jeg har dog givet Dig en god Gaard, Sofie, og din Husbond er den klogeste Karl i det hele Len. Hold Dig til ham og staa ham bi, at I kan komme i Velstand, jeg skal lukke et Øje til, ved Du, det er den vise Vej for Dig, Sofie?“

„Ja, Du har Ret; men saa udslettes Fortiden nu intet, om man græd et Hav af Blod. Du har nok Ret nu, Glædens Tid er forbi for mig. Hvergarn bør jeg klæde mig i, denne Dragt sømmer sig lidet for En, som . . .“

Hun rev i den hvide Kjortel, som vilde hun flaa den af sig, dér hun stod. Hendes Øjne brændte imod ham og stak; det var den sidste Elskov, som blussede op nu, den som ligger Hadet næst. Hendes Stemme var med eet, som havde de kun talt om ligegyldige Ting.

„Nu saa, Kai — eller jeg faar vel rettest sige Naadigherre herefter — I vil, at jeg skal være min Husbond en god Medhjælper, ret saa han kan komme i Velstand?“

„Ja vist, gør det, Du skal se, der er Glæde derved. Ret som det er, bliver vi dog gamle, og der er mangt i Livet uden Klap og Kælenskab.“

„Mindes Du det Brev, Du skrev mig til forgangen Aar, da Du laa i Kjøbenhavn?“

Kai Lykke blev en Kende blegere og skiftede sine Fødders Stilling. Han mindedes nok alt for vel det fordømte Brev; sandt var det, at om det kom for Dronningens Øjne, kunde det koste ham hans Hals.

„Du har givet din Husbond det? Det var ikke ret af Dig, Sofie; om Du havde givet mig det, da skulde jeg givet Dig hundrede Rigsdaler derfor.“

Hun lo.

„Hundrede Rigsdaler? Kan hændte der kommer en Dag, hvor Du vilde give dit halve Eje derfor og staa Dig derved.“

„Du har givet din Husbond det?“

„Nej, jeg har ikke, endda han har baade tigget og truet for at faa det fat.“

„Nu, da lad os handle, Sofie, og vær rimelig imod mig. Hvad kræver Du for at fly mig det Fandens Brev?“

„Ja, hør nu, om Du vil slaa en Handel af med mig. Om Du jager Tøsen derinde herfra, og alt bliver imellem os som før, da skal jeg give Dig Brevet kvit og frit.“

Han gjorde en heftig Bevægelse.

„Aldrig gør jeg det.“

„Nu, da giver jeg Brevet til Peder Børtning. Jeg tænker, han vil vel vide, hvad han kan faa ud deraf.“

Hun gik mod Døren; der tøvede hun, som ventede hun, at han skulde kalde hende tilbage med gode

Ord. Han gjorde ogsaa et Skridt hien imod hende, men drejede sig dernæst paa Hælen med en Ed.

Hun vendte sig imod ham og sagde i en paataget ydmyg Tone:

„Der gaar fire graa Foler oppe i Mellemlunden, Peder snakkede om i Gaar, at det kunde blive et vakkert Spand, Hertugen til Sønderborg har just bedt ham skaffe et, om Naadigherren vilde give os Forlov.“

Kai Lykke vendte sig imod hende og stampede i Gulvet; hans Ansigt var saa, at hun forstod, hun havde drevet det vidt nok.

„Tag dem i Djævelens Skind og Ben, og pak Dig herfra, din lede Kvind, om Du ikke vil, at min Taalmod skal briste.“

Hun lo haanligt og slog Døren haardt i bag sig.

Kai Lykke gemte Ansigtet i sine Hænder. Hun havde Ret, den onde Kvinde, Fortidens Synder grædes ikke bort i et Hav af Blod, det En har saaet, faar En og høste i Lade.

„Ak, Kirsten, Kirsten, gerne gav jeg Rantzausholm og Gisselfeld dertil, om jeg var ren og god som Du!“

NIENDE KAPITEL.

Onde Planer.

Kai Lykke var draget til Hæren i Holsten for længe siden; han havde ladet Tyge Henriksen blive tilbage paa Rantzausholm og paalagt ham at passe vel paa alt.

„Hav et Øje med Peder Børting,“ havde han sagt, „han er ikke velsindet, om nogen Trætte opstaar

mellem ham og Hans Lauridsen, da staar Du Hans bi i det længste, indtil Du faar Bud fra mig. Vogt først og fremmest Kirsten for mig; Knud Pue kan efterstræbe hende, Sofie er en ond Kvind og vil hende gerne til Livs, om hun kunde. Jeg vil ikke, at Kirsten skulde komme noget til for en Tønde Guld, Tyge — tænk paa det! Om jeg finder hende glad og karsk, naar jeg kommer til Huse, da skal jeg lønne Dig rigt.“

Jo, Tyge kunde vel vogte Kirsten, Knud Pue lod ikke høre fra sig, Sofie Abelsdatter viste sig ikke heller. Men glad og karsk kunde han ikke gøre hende. Kirsten sang ikke mere, hendes lyse Latter lød ikke ud fra Kirkekammeret, hun sygnede hen. Hun brød sig om intet her, siden Kai var rejst. Og hun levede ikke længer i sin Barndoms Have, hvor intet Kryb lurede bag Blomsterne, og hvis Uskyld hun havde troet rakte sig over Verden. Sofies Ord var faldet som en giftig Sæd i hendes Sind.

De havde givet hende en Pige, som hed Abelone, til Selskab, og intet værre kunde de have gjort. Abelone var saa dum, som hun var god, hun snakkede løst og fast om, hvad der havde været mellem Kai og Sofie og Katrine Mikkelsdatter og vel de hundrede andre; saadan Mand var Junkeren, og Abelone gjorde store Øjne, da hun hørte, at til Kirsten havde han intet talt om Elskov.

„Da gør han det nok, naar han kommer tilbage,“ sagde hun. „Naadigherren lader ingen Pige gaa herfra med Æren i Behold, jeg kan tale med derom.“

Kirsten forstod ikke alt, men nok til at det gjorde hende dybt bedrøvet. Skulde hendes kære Herre og-

saa ville byde hende Vanære en Dag? Aldrig vilde hun tro det. Men at han elskede hende, vilde hun tro; ak, hun havde i sin Uskyld tænkt, at han vilde gifte hende, naar hun havde lært nok.

Hun sagde det til Abelone, men denne lo umaadeligt. Ej, tænkte hun saa stort om sig selv, Forstod hun ikke, at om Naadigherren giftede nogen, da blev det en fornemmere Jomfru, som kunde øge hans Gods? Hvad bildte hun sig ind, at hun skulde være bedre end andre? Hun skulde takke sin Skaber, at Herren havde kastet sine Øjne paa hende; vidste hun ikke, hvor misundt hun var? Og om hun spillede sine Kort snildt, kunde hun vel engang faa Tyge Henriksen, som var i Skuddet, og bringe ham en god Gaard.

Kirsten vidste straks, at saadan var det. Kai kunde ikke gøre hende til Frue paa Rantzausholm, og hans Kærest, som Sofie og alle de andre havde været, vilde hun ikke være. Hellere dø!

Det sidste sagde hun højt, og Abelone lo endda højere.

„Er Du da galen, Barn? Elsker Du ikke Naadigherren? Aldrig har jeg kendt den, som kunde sige nej, naar han bad; om jeg endda var i dit Sted!“

Kirsten slog Hænderne for Ansigtet og brast i Graad. Det var just det, at hun elskede Kai; hun vidste det nu, om han svigtede hende og vilde handle med hende, som med alle de andre, da maatte hun dø.

Hun truede alvorligt med at gøre det. De tunge Tanker kastede hende i en hidsig Feber, i ti Dage kæmpede de for hendes Liv, Tyge vovede end ikke at skikke sin Herre Bud derom. Da hun endelig

var oppe, og de mente, at hun var karsk, gik hun bleg og stille om. Og en Dag var hun henne. Da de aabnede Døren til Kirkekammeret om Morgenen, var hendes Seng tom, og hun havde ikke rørt den.

Tyge blev alvorlig forskrækket; han fik seks Karle med sig og søgte langs Aaen. Omsider fandt han hende helt nede ved Grønderup; hun sad halvt sovende paa en Brink og vidste af intet; tæt ved hende sad Knud Pue og stirrede paa hende med et underlig forstyrret Ansigt. Glæden over at være sammen med hende kæmpede med Sorgmodighed over, at hun led.

Tyge huskede, hvad hans Herre havde sagt, at de skulde vogte hende for Knud Pue; han bød sine Mænd gribe ham og sprang selv frem imod ham. Men Krybskytten strakte ham til Jorden med et Næveslag og forsvandt i Krattet.

De bar Kirsten hjem til Gaarden, og hun var saa udmattet, at hun faldt i Søvn under Vejs og sov Døgnet rundt. Da hun vaagnede, var hun karsk, og nu forlangte hun pludselig ivrigt, at Abelone skulde lære hende at slaa Væven. Hun tænkte vel, stakels Barn, at om hun var rigtig flink og havde lært meget, til Kai kom hjem, da vilde han blive glad for hende og glemme, at hun var en Indsidders fattige Barn.

Men imens lagdes onde Anslag mod hendes Fred. Om Sofie ikke havde opsøgt hende og smædet hende paa ny, havde hun ikke derfor glemt hende. Endnu havde hun ikke givet Peder Børtning Brevet; hun rugede over sin Hævn og tænkte endda paa, at hendes Husbond skulde ikke have Brevet for intet.

En Dag havde hun lagt sin Plan og vilde nu tale med Peder. Han stod ude paa Gaardspladsen og talte langsommeligt med en af Indsiderne; det var Mikkel Rasmussen fra Heldbjerg. Hun gik i sin Utaalmodighed ud paa Svalen og saa, at han gav Bonden Penge, og det samme havde hun set med andre i den sidste Tid. Det undrede hende meget, da hun vidste, hvor han var gerrig og pugede Penge sammen, som tænkte han at købe Rantzauholm.

„Hvad er det for Junkernykker, Du har faaet?“ spurgte hun spydig, da han kom ind. „Har Du saa mange Penge, at Du skal laane hver Stodder?“

„Det kommer igen,“ svarede Peder Børtning med et snu Blik. „Jeg laaner dem, mens Krigen bringer dem i Trang; lad dem siden betale mig tilbage, om de kan, ellers har de Løsøre og Dyr, Svoger Jens hjælper mig nok med de smaa Sager, hvad er han ellers Birkefoged for?“

„Naadigherren vil ikke synes om det; han vil have Bøder til Sagefald, men om Du forarmer Bønderne ved Proces, da jager han Dig bort.“

Fogeden smilte spodsk.

„Gør han? Jeg tænker, at kommer jeg i den Knibe, saa hjælper Du mig med det Brev, Du ved nok.“

Nu havde hun ham, hvor hun vilde.

„Om jeg gav Dig det Brev, vilde Du da gaa til Kongen og forklage ham?“

„Mener Du, jeg er saa dum? Det Brev er saa godt som en Tønde Guld. Krigen varer længe, der bliver mange Penge mellem Junkeren og mig. Lad ham prøve paa at kræve Regnskab — forstaar Du ikke, at det Brev kan gøre os rige?“

„Men om han afsætter Dig, da vil Du gaa til Kongen?“

„Lid paa det! Men jeg tænker, han vogter sig.“

Hun smilte i bitter Ringeagt mod denne Mand, som intet tænkte paa at hævne sin Hustrus Skam, men vel paa at drage Fordel deraf. Dog havde Kai Lykke Ret: hun havde intet uden sin Husbond nu, hun maatte gøre hans Sag til sin. Ja, han skulde ikke have saaret hende saa dybt.

„Om Du kommer i Knibe, da skal jeg vel hjælpe Dig med Brevet. Men jeg sætter et Vilkaar derfor.“

„Nu?“

„Han har Hans Lauridsens Tøs oppe paa Gaarden; hende skal Du skaffe derfra, før han vender hjem.“

Peder Børtning lo.

„Nej se, Du er iversyg endda? Jeg mente, alt var forbi mellem Dig og Naadigherren — end har han ikke været og set liden Peder; han kunde dog haft Moro af at se, om Drengen er ham lig.“

Sofie trak kun paa Skulderen af hans Spot.

„Vil Du gøre det?“

„Jeg ved ikke, hvor det skulde gaa for sig. Om Naadigherren kommer tilbage, og hun er borte, da vil her ligge et Hus — end ikke Brevet vil kunne frelse mig da.“

„Du skal ikke jage hende bort, jeg ved bedre Raad. Knud Pue, Krybskytten, har hende kær og rev gerne Borgen ned over Hovedet paa Lykke, om han kunde faa hende derfra. Vi kunde hviske ham en Djævel i Øret og række ham en Haand.“

Peder Børtning rystede paa Hovedet.

„Ved Du ikke, at Knud Pue er den argeste Fjende,

jeg har? Om jeg søgte ham i Skoven, havde jeg vel hans Bly i Livet, før jeg fik sagt et Ord. Allenfals vil han tro, at jeg lokker ham i en Fælde.“

„Lad mig om det; jeg skal tale med Knud selv. Af Dig kræver jeg kun, at Du lokker Tyge Henriksen fra Gaarden og faar det maget saa, at Knud faar hende fat.“

Han saa forundret paa hende.

„Du har endda Junkeren kær, efter den Tort han har vist Dig?“

„Mener Du? Om jeg havde ham kær, da undte jeg ham vel Lykken... saa kær har jeg ham, at jeg fristes haardt at gaa til Kongen med Brevet nu straks. Det skal blive en Glædesdag for mig, om jeg ser hans Hoved paa Blokken.“

„Saa langt naar Du ikke, min Hønneke; de store hakker ikke Øjnene ud paa hinanden. Men vi vil plukke vor Fugl bravt — giver Du mig saa Brevet?“

„Om Du hjælper mig, saa vi bliver Tøsen kvit, da skal jeg fly Dig Brevet, naar Du trænger dertil. Er vi enige?“

„Ih, jeg er lige glad, om Pigen laa paa Mølle­dam­mens Bund.“

„Stod det til mig, saa laa hun dér,“ mumlede Sofie. „Af Vejen skal hun; om det ikke gaar med Knud Pue, da faar jeg agere Aamand selv.“

TIENDE KAPITEL.

Knud Pue faar sin Overmand.

Det var let nok for Sofie at sige, at hun skulde bringe det i Orden med Krybskytten; fandt hun ham,

kunde hun vel og faa ham til at gøre, som hun vilde; hvilken Kvinde kan ikke det med en ærlig Mand?

Men hvor skulde hun træffe ham? Knud Pue var overalt og ingen Steder; man kunde skræmme ham op i Krattet en Dag, naar man gik for at sanke Hindbær; søgte man ham i Øst, var han vel i Vest; læse Skrift kunde han selvsagt ikke, ellers kunde hun bundet en Strimmel Pergament paa en Gren ved Aaen, hvor han ofte havde sin Gang.

Sofie bandede nu sin egen Dumhed, at hun havde skræmt Kirsten fra sig. Hun skulde være kommet hende sukkersødt i Møde og smisket sig ind i hendes Fortrolighed, tilbudt at være hende til Selskab og Trøst i hendes „Enkestand“ — da kunde hun taget hende med i Storskoven og givet hende i Knuds Hænder sely. Hvor Kirsten gik, var Krybskytten ikke langt borte, slip en Høne i Krattet, da kommer Ræven nok. Men nu var det ikke at tænke paa...

Sofie funderede. Hun vidste alt om hver Mand paa Godset, hun havde Magt nu, enhver bejlede til hendes Gunst ved at fortælle hende, hvad han havde luret sin Nabo af. Hvem var der, som kunde tænkes at have Omgang med Knud? Jo, nu havde hun ham, Manden hun kunde bruge.

Hun gik lige til Niels Trompeter paa Spanget; han sad just paa Brøndvippen og skurede sin Bøsse med Sand; det kom godt tilpas.

„Naa, Niels,“ sagde hun og slog sig ned paa en Bunke Kvas ret for ham, „skal Du til Skovs i Nat, eller fik Skyderen Rust, da Du var ude sidst?“

Han saa forskrækket paa hende.

„For Guds Skyld, Sofie, sig ikke saa farlige Ord.

En kan have Avindsmænd nok endda! Her driver Skovgangsmænd om, det er en lovløs Tid, og hvem ved, naar vi kan vente Svensken her paa Fyen? En maa vel have sit Kram i Orden, saa En kan væрге sin Arne?“

„Ab ikke for mig,“ sagde hun vredt. „Du skød en Buk forgangen, jeg ved det helt vel; det var ikke den første, men det kan blive den sidste. Det koster mig kun et Ord.“

Niels Trompeter før sig med Ærmet over den svedige Pande.

„Jesu Krist, Sofie, jeg har altid været Dig en god Medtjener og ikke heller staaet Peder Børting imod, Du vil dog vel ikke bringe mig paa Bremerholmen for et Dyrs Skyld? Du skal og faa svært ved at bevise mig noget over.“

„Om Du nægter, da gaar jeg ret til Peder og lader Dig sætte fast. Er Du min Mand, da kan vi tales ved. Jeg har Brug for Dig.“

„Hvi saa?“

„Kender Du Knud Pue?“

„Krybskytten? Ham kender vel hvert Barn. Ellers har jeg intet med ham at skaffe.“

„Du ved, hvor han er at træffe?“

„Gud frels mig vel, hvor skulde jeg vide det fra?“

„Om Du ikke ved det, da er det værst for Dig, jeg ved mere om Dig, end Du tror. Jeg skal tale med Knud Pue, Du faar søge ham op og sige ham det; sig, at det er til hans eget Vel og gælder Hans Lauridsens Kirsten, da kommer han nok.“

Niels saa forundret paa hende.

„Tør Knud vove sig til Haagerup Skrivergaard?“

„Hvem taler om det? Vær nu ikke dum. Jeg vil møde ham her i Skoven, men det haster. Du faar søge ham op alt i Dag og bede ham møde mig, naar Sol gaar ned. Sig, at det gælder Kirstens Liv, og slet som værre er. Vil Du gøre det?“

„Jeg faar vel. Men Knud Pue er ikke den Mand, En træffer paa Slaget. Han kan være ovre i Kna-gelbjerg, han kan være helt nede ved Fjellebro. Hvor kan jeg vide, om jeg faar ham fat i Dag?“

„Det gør Du nok, skal Du se. Saa tier jeg med Dyret, Du kan vel ogsaa trænge til, at jeg kniber Øjnene i en anden Gang. Sig til Knud, som jeg har sagt, og at han intet har at frygte. Jeg venter ham i Skumringen under den store Eg ved Søndersø.“

Hun nikkede og gik fra ham uden at vente paa Svar. Niels Trompeter saa skummelt efter hende, og det var ingen Velsignelse, han mumlede. Den Helveds Kvind, naar hun først havde Skruen paa ham, da drejede hun til, saa længe der var noget at tjene derved. Men Peder Børtning var almægtig nu, Junkeren var borte, der var intet andet at gøre end at springe, som hun pøb.

Ved Søndersø — eller Brændegaard Sø, som den nu kaldes mest — staar endnu en Rest af den tusindaarige Eg, hvor Sofie havde sat Krybskytten Stævne. Den hule Bul er endnu tolv Alen høj og fjorten i Omfang, indeni er en hel Stue, hvor toogtyve Mennesker paa een Gang kan finde Ly under en Regnbyge. Dengang knejste den med en mægtig Krone, men over Roden var den allerede hulet brævt ud.

Da Sofie kom, var Knud Pue der ikke, eller han

holdt sig vel skjult i Krattet for at forvise sig om, at han ikke blev lokket i et Baghold. Kan hænde skulde han først have undersøgt Skoven langt om, saa han kunde være sikker paa, at hun virkelig var alene. Han var en gammel Ræv.

Hun stod op paa en Pukkel, der skød sig ud fra Træet en Alen over Jorden, og fordrev Tiden med at kigge ind gennem Sprækken til det hule Rum. Det havde hun gjort før, uden at se andet end Bælgmørke; men i Aften lønnede det sig. Der var en haarfin Sprække i Stammen paa den anden Side, en Straale fra den synkende Sol skinnede der igennem, og lyste op saa vidt, at hun kunde skimte, og hun snappede efter Vejret over det, hun saa. Der laa en Dynge af Huder, ovenpaa dem en ny-skudt Buk — i Krogen stod en Bøsse med en Krudtpung hængende ved. Krybskytten havde indrettet sig vel — det var aabenbart et af hans hemmelige Forraadskamre, hun her uforvarende havde faaet et Indblik i. Godt at vide det med.

Alligevel skyndte hun sig forskrækket ned; om Knud Pue saa, at hun havde opdaget hans Hemmelighed, var det ikke godt at vide, hvad han kunde falde paa. Men han kom ikke. Skyggerne blev lange og begyndte allerede at lukke sig over Skovbunden — hun tænkte paa at opgive det for den Dag. Da stod han pludselig for hende, som skudt op af Jorden. Hun udstødte et Skrig.

„Kors, som Du skræmte mig.“

Han saa mistænksomt paa hende.

„Du har selv sat mig Stævne her, hvad vil Du mig? Du er Ridefogedens Kvinde, jeg har intet godt

at vente af Dig. Men om Du har lagt en Snare for mig, da Gud straffe Dig; Du kaldte mig hid med det eneste Navn, som skulde faa mig til at komme. Hvad er der med Kirsten?"

„Ved Du ikke det? Kirsten er paa Rantzausholm, mener Du Kai Lykke har klædt hende i flandersk Klæde for intet og hængt Sølv om hende? Han vil gøre hende til sin Frille, om han ikke har gjort det alt.“

Krybskytten rystede paa Hovedet, hans Ansigt var mørkt.

„Han har intet gjort hende uden godt. Jeg har selv talt med hende forgangen, da hun var henne og flygtede til Skovs. Det Du siger, har intet paa sig.“

Sofie lo.

„Kender Du ikke Kai Lykke bedre? Han er god imod hende, til han har gjort hende tryk. Om hun ikke er hans Frille i Dag, da bliver hun det, naar han vender tilbage. Han faar altid sin Vilje frem, hvor han ikke kan vinde ved at gaa lige paa, dér bruger han Lempe og List. Vil Du lade ham tage hende for Næsen af Dig?“

Han skottede atter mistænksomt til hende.

„Hvorfor siger Du mig alt dette? Af Dig og dine har jeg intet godt at vente. Jeg mente, Du vilde glæde Dig, om det gik mig ondt. Hvad er det, Du vil?“

„Jeg skal være ærlig imod Dig, Knud Pue. Jeg hader Kai Lykke, fordi han har vraget mig for hendes Skyld. Om hun kommer fra ham, vil det være ham den største Sorg; derfor vil jeg, at Du

skal tage hende til Dig. Har Du hende ikke kær?"

Krybskytten svarede ikke men sukkede tungt, han havde sat sig i Græsset, der bølgede som for et Vindstød under det Suk.

„Du kender Junkeren saa godt som jeg, Du ved, at i Længden staar Kirsten ham ikke imod. Vil Du finde Dig i det?"

Knud rev sin Kniv op af Bæltet og jog den gennem en af Rødderne til Fæstet.

„Lad ham vogte sig! Jeg har sagt ham det, han ved det, at den Dag, han forlokker Kirsten, er han en død Mand.“

„Og Du vil vente til da? Er ikke Kirstens Ære Dig mere værd end Junkerens Liv? Hvorfor griber Du ikke til og tager hende selv, nu medens han er langt herfra?"

Han saa studsende paa hende.

„Hvor skulde det gaa til? Hun er vel vogtet baade Nat og Dag. Tyge Henriksen viger ikke fra hende; hvad skulde det ogsaa tjene til? Kirsten vil intet vide af mig, hun er glad, dér hun er.“

„Er Du en Mand, og vil lade hende raade i en Sag, hun ikke skønner? Hun er et troskyldigt Barn, hun aner ikke Faren, før det er for sent. Hun tænker, Junkeren er god og ren som hun selv. Naar hun først faar lært ham at kende, vil hun gaa ud som en Blomst, om hun ikke kaster sig i Dammen. Du ved det helt vel.“

Knud Pue nikkede sørgmodigt; hans Bryst arbejdede tungt; han vidste det helt vel.

„Hør nu, hvad jeg vil sige Dig. Peder Børtning vil hjælpe Dig, Tyge Henriksen skal blive lokket her-

fra, den Pige, som vogter Kirsten, skal blive sendt bort, Porten skal staa aaben og ubevogtet. Jeg skal selv være der og se til, at Du kan gaa lige ind og slippe uset bort med Kirsten paa din Arm. Hun vil vel græde lidt som et Barn, der ikke faar sin Vilje; men siden vil hun takke Dig. Du kan drage langt herfra med hende. Om Du vil det, skal jeg faa Hr. Rasmus i Højerup til at lyse for Jer. Du ved godt selv, at hun vil blive lykkeligere med Dig; eller mener Du, Kai Lykke gifter hende? Om Du har hende kær, da bør Du frelse hende fra Skam.“

Knud rystede sørgmodigt paa Hovedet.

„Det nytter intet, Sofie. Jeg havde hende jo i mine Arme her nys, men jeg lod hende gaa. Kirsten skal have det for mig, som hun vil. Jeg har sagt det til Junkeren, at om han faar hende til at græde, da dræber jeg ham; han vogter sig nok. Og om blot Kirsten er glad, da er alt vel.“

Hun trængte forgæves ind paa ham — bad og truede, spottede hans Umandighed og lokkede ham med Løfter.

„Peder skal bygge Dig en Hytte her ved Aaen, dér kan Du fiske og leve frit som en ærlig Mand — hvad Du kniber Dig af Dyrene i Skoven, skal vi lukke et Øje for; Naadigherren gør intet, uden hvad min Husbond vil. Frygter Du for, at Junkeren skal tage hende fra Dig? Naar Du først er hendes Husbond, kan Du vel vogte hende. Junkeren dømmer saa mange for Lejemaal og har store Bøder deraf, han vil ikke vove at krænke nogen Kvinde, som er givet til en anden Mand. Ser Du ikke, hvor godt Du kan faa det med hende?“

Men det var alt forgæves. Knud blev ved sit.

„Om Kirsten vil komme til mig, da skal det være den gladeste Dag i mit Liv. Men jeg vil ikke tvinge hende, hun skal ikke græde for min Skyld. Hun trives paa Gaarden, hun har sagt mig det selv. Om jeg tog hende derfra med Vold, vilde hun hade mig hele sit Liv.“

„Du er en god Tosse,“ sagde Sofie forbitret, da hun gik. „Mener Du, at Du kan staa mig imod? Om Du ikke vil være mig til Vilje i den Sag, da skal Du paa Bremerholm, saa sandt jeg hedder Sofie Abelsdatter. Ja, Du smiler saa haansk, Du tænker, at Du snor Dig vel fra os, som saa ofte før, men tro ikke det; end har jeg aldrig sat mig noget for, det blev jo ført til Ende. Vi skal jage Dig med Klappere som et Dyr, vi skal vel faa Dig fat, hvor Du end fjæler Dig; denne Gang skal Du faa Jærn om Dig, som vel skal holde, og jeg skal selv holde Øje med Dig Dag og Nat, til Bremerholms Port har lukket sig bag Dig — Se nu, om Du tør!“

Knud Pue var frygtelig vred, Aarerne i hans Pande svulmede, hans Ansigt fordrejedes vildt, han greb hende om begge Armene og svang hende over sit Hoved, som vilde han knuse hendes Hoved mod Træet. Men pludselig besindede han sig, satte hende lempeligt paa Jorden og strøg sig over Ansigtet.

„Far med Fred, Sofie Abelsdatter,“ sagde han dæmpet, men sig ikke mer, nær havde Du faaet mig til at glemme, at Du er en værgeløs Kvinde. Det Du vil, bliver der intet af. Og vogt Dig, at Du ikke selv farer ilde med Kirsten, da skal intet kunne frelse Dig.“

Han drejede hende om og skubbede hende foran sig hen ad Stien. Da hun vendte sig, var han borte. Grenene svajede endnu uroligt der, hvor han var sprunget gennem Krattet.

„Om Du kommer paa andre Tanker, da skik mig Bud!“ skreg hun. Men Krattet gav intet Svar. Og pludselig følte hun Rædsel ved at være ene her i den halvmørke Skov, hun løb tilbage mod Haagerup, saa hurtigt Benene vilde bære hende.

Da hun kom saa forpustet hjem, gættede Peder Børting straks, hvad der var hændet; han sagde med et spydigt Smil:

„Naa, traf Du Knud Pue?“

„Jeg gjorde saa.“

„Bejlede vel og fik en Kurv.“

„Du skulde ikke spotte, før Du har hørt, hvad jeg har at sige Dig. Knud Pue trodser mig; han vil intet vove for sin Elskedes Skyld, han siger, at Kirsten er paa Rantzausholm af sin frie Vilje, han vil ikke tvinge hende. Kan hænde mener han det, kan hænde frygter han og, at vi lokker ham i en Snare. Vil Du som jeg, da tvinger vi ham.“

„Hvordan skulde det gaa til? Du kan lige saa gerne prøve paa at tvinge Kukkeren til at lade sig høre ved Kyndelmisse.“

„Mener Du? Om Du vil give mig en halv Snes haandfaste Karle, da tænker jeg at tage Knud i Morgen den Dag.“

„Du snakker, Sofie; vi har prøvet den Leg ofte nok. Knud er bleven snu som en Grævling, vi faar ham ikke mere fat. Lidet nyttede det vel ogsaa; de har haft ham tyve Gange her paa Gaarden, han smø-

ger Jærnene af sig og gaar lukt gennem Mur og Grav. Der kommer intet ud deraf uden et Par skamslaaede Karle.“

„Du snakker selv. Har vi ham først i Taarnkælderens paa Rantzausholm, kan vi vel lægge saa meget Jærn paa ham, at han bliver, hvor han er. Om han før er sluppet ud, er der vel andre, som har staaet ham bi, Folkene er jo Smugskytter mer end Hælvten. Vi vil vaage over ham selv.“

„Og da vil Du sende ham paa Bremerholm?“

„Ja, om han ikke følger sig.“

„Men hvor skal vi faa ham fat?“

„Jeg ved, hvor han holder til; Skytterne her maa være døve og blinde, om de da ikke er i Ledtog med ham selv. Du mindes den store Eg ved Søndersø? Der har han sit Forraad i det hule Træ: Huder, Krudt og Bly. Der laa ogsaa en nyskudt Buk. Jeg har selv set det i Kveld.“

„Nej se, og Du tror intet, han ved derom? Om han tror sig opdaget, da flytter han vel sit Læs.“

„Jeg er vis paa, at han intet saa. Allenfals er det Forsøget værd. Om han gør sig stridig, skikker vi ham paa Bremerholm, da har Du det at gøre Dig til af, naar Naadigherren kommer hjem, det bliver ingen ringe Ære for den, som har kunnet sætte Knud Pue fast. Men jeg tænker, han giver sig, naar han faar prøvet Kælderens en Tid.“

„Og da kan det være det samme med min Ære?“ sagde Peder Børtning med et besk Smil. „Nu, jeg faar da danse efter din Pibe, sætte Knud Pue fast og lade ham løbe igen i Dølgemaal. Men det er min Tro, at Du faar intet ud deraf; Knud var alle Dage

en stridig Hund og en Ræv. Det er min Tro, at han alt har gættet, hvad Du har for, og er rømt.“

Kan hænde, Knud ogsaa havde det i Sinde, men Sofie var ham i saa Fald for hurtig. Alt i den mørke Nat samlede hun en halv Snes unge Karle med Berideren Kristian Møller i Spidsen; Tyge Henriksen var og med, eftersom det gjaldt at træffe Knud Pue, mente han, han tjente sin Herre og Kirsten vel derved. De roede ned ad Aaen i den lyse Nat, og i Dagbrækningen sneg de sig ad mange Veje frem mod den store Eg. Knud Pue stod just dér og tog sit Forraad frem; han havde Favnen fuld af Huder, da der lød et højt Raab fra Krattet, og Jærnhuerne og Bøssepiberne blinkede i den frembrydende Sol.

Han kastede straks Skindene og greb efter sin Skyder, men før han fik den af Ryggen, stormede de alt mod ham fra alle Sider, seks ladte Geværer pegede imod ham, for og bag, to Jægerdrengene krøb hen over Grønningen for at lægge Jærnbøjler om hans Ben. Dem gav han ikke Agt paa, og det blev hans Fald. Han kastede sig mod Angriberne og slog drabeligt fra sig med Kniven. Kristian Møller tumlede om med et Saar i Skulderen, en af Karlene laa sanseløs for et Baghaandsslag af den venstre Næve, en anden havde Knud sendt over i Krattet med et frygteligt Spark.

Da ingen skød, forstod han, at han skulde fanges levende, og det mente han at kunne benytte sig af. Nu havde han et tomt Rum foran sig, han samlede alle sine Kræfter til et vældigt Spring — og han sprang som en Panter; selv mente han sig allerede frelst. Men i det samme styrtede han næsegrus for-

over; den ene af Jægerdrene havde faaet Lænken om hans højre Ben og trak til.

Det var ikke ude med ham endda; han kom op paa Knæene endnu engang og vendte sig mod denne nye, lumske Angriber; han rev i Lænken, og Jægerdrenge gav ikke hurtigt nok slip; han fløj lige i Favnen paa Knud, og i sanseløst Raseri jog denne Kniven i ham og formelig skar ham op. Den arme Knøs skreg vildt af Smerte og Dødsangst, Mændene kastede sig over Knud og vilde i deres Harme have gjort det af med ham, om ikke en skingrende Røst havde budt:

„Bind ham og bær ham i Baaden! Døden er intet for ham, han skal pines i mange Aar for det, han har gjort i Dag.“

Det var Sofie, som stod oppe ved Egen og saa til. Hendes Øjne flammede af Kampglæde, hun ønskede blot, at det havde været længere, og der var flydt mere Blod. Nu traadte hun hen i Kredsen, hvor Kæmpen laa bastet saa forsvarligt, at han ikke kunde komme til at bruge sine Kræfter, de havde surret ham som et Svøbelsesbarn med Reb og holdt endda dragne Daggertter mod hans Strube.

„Nu tænker jeg, Du har fundet din Overmand,“ sagde hun spodsk. „Vi gør Dig nu til vor Kammerjæger paa Rantzausholm; stort andet skal Du ikke faa at æde end de Rotter, Du fanger selv. Det maa vel være en smal Sag for en Krybskytte som Dig.“

Mændene lo højt over denne plumpe Skæmt, og deres raa Latter overdøvede Jægerdrenge Dødsrallen, han udaandede just nu i Græsset.

Knud Pue svarede intet, men stirrede op i Morge-

nens lyse Blaa, som gav han sin Sag i Guds Vold. De bar ham ned i Baaden og roede bort med ham i knugende Tavshed; de havde nu det mishandlede Lig med sig, og det varme Blod randt over deres Fødder.

En Time senere sad Knud i Taarnkælderen med Jern om Hals og Haand og Fod. Under Farten hertil havde han ikke mælet et eneste Ord.

ELLEVTE KAPITEL.

Lys i Mørket.

Der var ikke meget Lys i den fugtige Kælder; højt oppe sad en lille Glug, knap saa stor som et Skydeskaar, men endda med Jernstænger for. Efter Foraarstøbruddet, naar Silkeaaen svulmede og Mølle-dammen løb fuld, kunde Vandet i Voldgraven staa saa højt, at det sprøjtede ind gennem Gluggen.

Nu gav den netop saa meget Lys, at den slimede Væg foroven skinnede, som var den oversaaet med Glimmer, den deltes af en skarp, skraa Streg, under hvilket Krybet puslede i Skummelheden. Imellem hændte det, at en Salamander stak sin brede, mimrende Snude op over Stregen og snappede en solbeskinnet Dugperle; men da blev den gerne saa forskrækket over sin egen Dumdristighed, at den raslede ned.

Rotterne gnavede og løb i Halmen, Tudserne hoppede over det fedtede Gulv med smaa, smaskende Lyde som af vaade Kys. Blandt alt Krybet der nede paa Bunden var Mennesket den roligste. Knud Pue sad sløvt sammensunken paa sin Sten. Han tænkte

ikke, hans Hjerne var ikke indstillet derpaa. Han saa Skoven for sig i Syner — Krattets svale Dunkelhed, Solskyen over de aabne Grønninger, Dampene naar Skumringen faldt over Engene, han hørte Aaen mumle til Sivene og Sivene hviske igen. Hele hans Sjæl var derude. Kun imellem mindede hans frysende Krop ham om, hvor han var; da rystede han sig heftigt, saa Lænkerne raslede, og Rotterne flygtede pibende af Skræk, de havde ikke vænnet sig til Lyden endnu, end ikke den gamle, skaldede og halvblinde Rottemor mindedes, at der havde været Fanger her.

Hans Ansigt lukkede sig i mørk Trods: Knud Pue skulde de ikke tvinge, om han saa skulde raadne op her. Hans Legeme kunde de pine, han brød sig lidet derom, hans Sjæl strejffede om derude og vidste ikke, hvad Lænker var, saa skulde den gøre til evig Tid. Knud Pue havde en Tro som en Vild: bag Døden var der grønne Sletter og dybe Skove med rigere Vildt, alt som her, blot skønnere og mangfoldigere, maatte Saligheden ikke være det skønneste, En kunde tænke sig?

Han sank hen i Drømme igen, og Rotterne gnavede uforstyrret af det mugne Brød, han havde forsmaaet og kastet for sin Fod. Han vidste ikke, hvor mange Dage han havde siddet her og intet ædt, det begyndte at tære selv paa hans Kæmpeskikkelse, imellem svimlede det for ham.

Nu skrattede Nøglen i Laasen derude. Han saa op med et hadefuldt Blik; det var Sofie, hun kom hver Dag og var hans Slutten selv. Saa spurgte hun, om han vilde paa Bremerholm og arbejde i Jern sin

Livsens Tid, eller om han vilde føje sig, føre Kirsten til Skovs, drage langt bort med hende og leve lykkeligt? Hun haanede ham, fordi han elskede og ingen Mand var, ikke gribe Lykken, naar den bød sig til. Hun bad og truede.

Han svarede hende intet. Hvad skulde han svare? Han elskede paa sin Vis, var det ikke den rette Kærlighed, saa var det dog hans. Kirsten skulde gøre, som hun vilde, saa højt elskede han hende. Bremerholm frygtede han ikke, han kom aldrig did. Han aad intet, snart kunde Rotterne faa ham selv at gnave paa. Hans Sjæl vandrede gennem Skoven. Han vilde ned til Aaen, kan hende Kirsten var dér og ventede ham. En kaldte paa hende — var det hende?

Sofie stod for ham; hun holdt sig ret indenfor Døren og gjorde klogt deri; thi i Dag sprang han op, det sortnede for hans Øjne, saadan strammede Bøjlen om hans Hals, det ramlede af alt det Jern, han bar, saa hun frygtede, Naglerne var sprunget af Muren. Hun trykkede sig op mod Døren, hvid af Skræk.

Han rystede sine Hænder mod hende og skreg:

„Hvad vil Du her, din lede Kvind, hvi kan Du ikke lade mig dø i Fred? Rotterne her er mine Venner, og jeg vil hellere kysse Tudserne end se dit lede Fjæs; forstaar Du ikke, at min Sjæl alt er herfra og hører ikke længere dine Ord?“

„Ras ikke saa,“ sagde Sofie og genvandt med eet hele sin Myndighed, „Du har sultet Dig og ser Syner, derfor er Du syg. Men jeg skal kalde din Sjæl tilbage. Skoven grønnes derude, Gedden staar i Vandskorpen og lurar efter Bytte, hører Du ikke Bukken

blade og Ræven gø mod Aften? Mine Folk er ved at tømre en Hytte ved Aaen, der er en Stue til Dig og Kirsten og et Forraadskammer, dér har Du bedre Rum end i den gamle Eg. Er Du ikke træt af at høre Lænkerne rasle? Ovre paa Bremerholm hører Du ingen Lyd uden af Jern og Sten, Jern og Sten, Lænker og Nøgler og et Bjerg af Sten, som Du skal kløve; dér brænder Solen paa din Nakke, mens Du svinger Hammeren den lange Dag.

Ude i Skoven blæser den svale Vind, der er en hvidmalet Baad i Aaen, den er din, og naar Du kommer roende hjem ved Aften, staar Kirsten i Døren og spejder efter Dig, om Du har Fisk med til Nadver eller Vildt, om et Aarstid træder hun Vuggen der. Du faar Smaa, en liden Glut med korngult Haar, som Du kan lære at sætte Snarer og ro til Kirken ved Helg; og ved Vintertide gaar Du efter Sporene i Sneen, Du skyder en Hjort ned, og vid at Peder Børtning er din gode Ven, han spørger intet derefter. Hjorten flaar Du og breder Skindet for Arnen derhjemme, det leger Glutten paa, mens Kirsten synger for ham, og Du sidder og stirrer paa dem begge og ind i det knitrende Baal, og intet i Verden er der mer, Du har at ønske.“

Knud Pue var sunket ned paa Stenen, og han gemte Ansigtet i sine Hænder og stønnede højt:

„Hold op, hold op, hvilken Djævel gav Dig alle de Ord, at Du kan male det for mig, just som jeg saa det i mine Drømme? Gerne gav jeg Liv og Salighed til, om det kunde blive, som Du siger, blot een Sommer og Vinter; men det bliver i Evighed intet, Du ved det selv! Kirsten spiller paa Luth og lærer

Skrift. Junkeren har klædt hende i dyre Klæder, og hun er glad derfor, aldrig kender hun en Stodder, som mig, uden hun er henne og tænker, jeg er Aamanden, som hun ikke kan fly.

Mener Du, at jeg skal gøre Kirsten bedrøvet og arm? Mener Du, at Du kan friste mig til Synd? I kan sætte Tommelskruer paa mig og den gloende Jomfru, I kan lade mig slide sønder og sammen af fire vilde Heste, jeg skal gladeligt synge dertil, om jeg kan købe Kirsten blot een Times Lykke dermed. Gaa saa og lad mig ene! Spot mig ikke i min Nød, om Du haaber Barmhjertighed selv, naar Du brænder i Helvedes Ild!“

„Jeg spotter Dig ikke, jeg maler Livet for Dig, som det er, den Dag Du selv vil. Kirsten er glad, siger Du? Hun sidder i Kirkekammeret og græder og ved ikke sine levende Raad; ingen Ven i Verden har hun uden Dig, og Du tænker ikke paa hende, Du slider heller Jern paa din stive Nakke, end Du bøjer din Trods.

Vil Du, at Kirsten skal være her, naar Junkeren kommer tilbage? Hvem skal da vaage over hende, naar hun kaster sig i Aaen med sin Skam? Hun vil heller ikke vente, men hvor skal hun fly hen? Faderen og Moderen i Nyboe kan ikke huse hende, Junkeren vilde rive Skyttegaarden ned over deres Hoveder for at faa hende igen. Hun maa drage langt herfra, og ingen har hun til at følge sig. Hvor er Knud Pue? siger hun. Han vil kan hænde følge mig herfra, han holder af mig. Knud Pue holder ikke af Dig, svarer jeg, han har glemt Dig. Han sidder mellem Rotterne og kalder dem sine bedste Venner, han

vil hellere raadne op mellem Tudserne end leve med Dig. Og nu sidder Kirsten og græder.“

Atter sprang han op med frygtelig Heflighed, og hun veg forfærdet tilbage; det spragede i det gamle Jern, og Kalken raslede ned fra Naglerne, kunde hun være ganske sikker paa, at de holdt?

„Du lyver, Sofie! Sidder Kirsten og græder? Siger Du, at hun spørger efter mig, at hun vil drage herfra — drage herfra med mig? Om Du talte sandt, men Du lyver, jeg ser ikke ret dit Ansigt, men jeg hører det paa din sledske Røst, at Du lyver; vogt Dig, spot mig ikke! Om Du driver mig til det yderste... jeg har sprængt Lænker før i Dag.“

„Jeg lyver ikke for Dig, Knud. Kirsten græder ikke for Dig, hun har ikke sendt mig for at bede Dig hjælpe hende herfra. Hun er glad for sin fine Klædning, som Du siger, for sin Læsning og sin Luth. Hun har Silke paa Væven nu, og tror vel det er sin Bryllupsklædning, hun væver; Stakkelt, hun har ikke bedre Forstand.“

Alligevel lyver jeg ikke for Dig, Knud Pue, jeg maler det kun for Dig, som det vil blive. Jeg mente, Du skulde sige hende alt og rive hende bort fra Ulven, før han har fortæret hende; Du vil ikke frelse hende, saa gør jeg det selv. Jeg skal aabne hendes Øjne endnu i Dag, saa hun hellere gik i Aaen end tøvede her, til Junkeren kommer hjem. Skal hun da gaa ene herfra? Om hun selv beder Dig, vil Du da tage hende med Dig og føre hende langt bort herfra — eller blive her og vogte hende mod Ulven? Vil Du sværge mig til, at Du hellere dræber Kai Lykke, end at Kirsten nogen Tid skal blive hans?“

Han svarede ikke straks. Han var sunket ned paa Stenen, hans Hoved gemte sig i Krogens Mørke, hun troede næsten, at han var faldet i Afmagt.

„Sover Du?“ spurgte hun utaalmodigt og bøjede sig frem for at se. „Vil Du gøre, som jeg har sagt?“

Knud Pue rørte sig ikke, han drog et dybt Suk, da han svarede, lød det, som kom hans Stemme langt borte fra:

„Gaa blot. Jeg har sagt Dig, at jeg elsker Kirsten, jeg vil alt, hvad hun vil, nu og i Evighed. Men lyv ikke for mig; vogt Dig, at Du ikke gør hende ondt, jeg skal faa det at vide. Og tøv ikke for længe, mine Kræfter svinder hen i dette mørke Hul.“

„Du skal faa det bedre. Vil Du give mig dit Ord paa, at Du intet gør mig, og at Du vil vente, medens jeg taler med Kirsten, da skal jeg løse dine Lænker og føre Dig op i et lyst Kammer, Du skal faa Mad og Vin, at Du kan samle Kræfter, inden Dagen er til Ende, skal Du være langt herfra med Kirsten, jeg skal fly Dig en Hest. Lover Du mig det?“

Han rejste sig over Ende.

„Spotter Du mig ikke? Hvor skal det alt gaa til? Tyge Henriksen vogter hende jo og har Karle nok, hvorfor taler Du saa gode Ord til mig og løkker mig, naar Du dog ved, at det er ugørligt? Om Kirsten vilde dø, da kunde jeg gaa i Aaen med hende; hun bliver aldrig min i dette Liv.“

„Hys, tal nu ikke saa ræddeligt og hids Dig selv op. Hør mig heller, det er ikke saa ugørligt, som Du tror. Jeg flytter Dig til et andet Kammer, da fører jeg Tyge Henriksen herved og viser ham, at Du er rømt; han vil tro mig; Døren lader jeg staa

aaben, han tænker, Du er i Pagt med den Onde selv. Alt imens taler jeg med Kirsten, det skal ikke staa længe paa; og mens Tyge og alle Karlene jager Dig i Storskoven, rider Du med Kirsten nordpaa. Svar mig nu, at Du vil være lydige imod mig, da skal jeg straks løse Dig og føre Dig ud herfra.“

Knud Pue drog Vejret dybt, der var et gryende Haab i hans Stemme: „Og om hun ikke vil?“

„Hun vil. I alle Fald skal Du faa Lov at gaa frank herfra. Hvad Glæde har jeg af at skikke Dig paa Bremerholm? Jeg vil, at Du skal faa Kirsten herfra og vogte hende mod Kai Lykke. Det slaar ikke fejl. Er Du rede?“

Han strakte lydigt Hænderne frem imod hende: „I Guds Navn, gør med mig, hvad Du vil. Og Gud signe Dig, Sofie, om Du holder Ord.“

Hun bøjede sig over ham og løste hans Lænker. Han saa i Tavshed ned foran sig.

TOLVTE KAPITEL.

Den rette Kærlighed.

Sofie førte Krybskytten op i Taarnets andet Stokværk, til et Kammer, hvor aldrig nogen kom; Borgfogeden havde givet hende alle Nøgler, han var kun en Visk i hendes Haand. Her bragte hun Knud Vand i et Bækken, at han kunde to sig, og studsede selv hans Skæg, at han ikke skulde se altfor afskrækkende ud.

„I maa fly Jer i Skovene nordpaa for det første,“ sagde hun. „Aldrig maa Du føre Kirsten tilbage her til, før Hr. Rasmus har lagt Eders Hænder sammen,

saa hun er ukrænkelig, glem ikke det. Vi faar nu først høre, hvor hun er til Sinds.“

Hun satte Mad og Vin for ham og gik. Døren laa siddende hun efter sig, mindre for at Knud ikke skulde flygte, end for at Tilfældet ikke skulde føre nogen anden derind, saa han blev set. Selv sagde han intet, men lod sig handle med som et Barn.

Ude paa Trappen standsede hun og tænkte sig om. Hun havde det værste tilbage. Dog tvivlede hun ikke om, at hun kunde tale Kirsten til Rette, hun stolede paa sin Snildhed og overlagde end ikke, hvilke Ord hun skulde bruge. Hun overvejede kun, om hun skulde gaa til Kirsten først, eller tale med Tyge Henriksen. Hun fandt, at det sidste var det sikreste. Da var Marken fri, og Kirsten fik ikke lang Tid til Betænkning. Det var bedst at tage det hele med en Trumf.

Hun søgte da Tyge op, hun vidste vel, hvor hun kunde træffe ham: han sad i Kais Kammer, læste og skrev. Det skulde hedde sig, at det var for at vogte paa Kirsten — jo vist! Slig betroet Tjener fik Herrenoder; saa rodede han op i gamle Regnskaber og dannede sin Skrift, jo, hun vidste vel, hvad han pønsede paa og lurede efter, om han kunde faa Peder Børtning af Vejen og blive Ridefoged i hans Sted!

Aah, hvor hun hadede ham, som han spankede dér med sit glatte Fjæs og gjorde sig Junkeren saa lig, han turde — havde og ment, han hos hende kunde træde i sin Herres Sted, men det havde vel svidet i hans Kind en Tid! Han vilde ene faa Skyld for Kirstens Flugt, der var ikke mindst Moro ved at tænke paa det.

Hun sneg sig hen og lyttede ved Døren. Jo, han sad derinde og skrev. Da listede hun sig tilbage og kom farende gennem Gangen, rev Døren op og kom styrtende ind i Kammeret med et Skrig:

„Herre Jesus, og her sidder Du og tænker paa intet, Gaarden er vel vogtet med Dig — og imens, ak, Du min Gud!“

Hun lod sig falde ned i en Stol og spillede en Afmagt helt net. Tyge havde ærgerlig kastet Pennen og rejst sig, han var ugalant nok til at vente roligt, med Hænderne paa Ryggen, om det skulde passe hende at vaagne op; han havde set hende daane før.

„Naa,“ sagde han spydigt, da han omsider fandt det passende at slaa Øjnene op og stirre sig forvildet om, „hvad er der løs? Du kommer farende her, just som jeg sidder fordybet i vigtige Materier, jeg skrev justement til Naadigherren og berettede ham, at vi har Knud Pue under Laas og Lukke.“

„Jo, Du er en køn Karl! Og justement i det samme er Knud rømt.“

Han stirrede vantro paa hende.

„Rømt? Men han havde jo Jern om sig som et Vognhjul, og Du havde Nøglen selv; hvor i Himlens Navn kan han være rømt?“

„Sig hellere i Djævlens, nogen maa han vel være i Ledtog med; jeg kom derned for at se til ham, og da stod Døren paa vid Gab og Lænkerne laa der løst af ham som med en Nøgle, de var end ikke sprængt — Du kan komme og se selv.“

Tyge var allerede ude af Døren og løb over Borggaarden, hun løb efter ham og var i Kælderen før ham.

„Ser Du dér! Om ikke Rotterne har ædt ham med Haar og Ben, da forstaar jeg intet; ingen har haft Nøglen uden Kristen Borgfoged, og han kneb hellere Knud med gloende Tænger, end han slap ham løs. Den Karl maa være i Pagt med den Onde selv, han har taget ham herfra.“

Tyge stod og stirrede og ragede sig saa frem med Hænderne gennem Mørket, som tænkte han, at Kæmpen kunde have forstukket sig i en Sprække.

„Han er her ikke,“ sagde han dumt. „Han er borte, hvordan Fanden det saa er gaaet til.“

„Der er ingen Tvivl om det, Du faar efter ham med Karlene i en Hast; der falder mig noget ind, Tyge: han er dog vel ikke rømt med Kirsten? Den Karl var i Stand til alt.“

„Kors, hvad siger Du...“

Tyge stirrede blegnende paa hende.

„Aah Snak, Abelone er hos hende, det er ikke tre Stunder siden, jeg saa hende selv.“

„Ja, hvem ved? Han kunde vel have forstukket sig under Vinduet og rømmer kanske med hende, mens Du staar her og gaber. Abelone duer til intet uden at skriges som en Gris under Kniven.“

Han styrtede tilbage. Hun efter. Han rev Døren til Kirkekammeret op; Kirsten sad der ved Væven med Abelone, hun rejste sig forskrækket, da han kom farende saa hovedkulds.

„Hvad er hændt?“ spurgte hun med skælvende Røst og tog sig til Hjertet. „Er Junkeren død?“

Det var al den Ulykke, hun kunde tænke sig. Sofie saa bort, for at ikke Hadet i hendes Blik skulde røbe hende.

„Gud have Lov,“ pustedede Tyge. „Jeg var bange for... det er intet, Jomfru Kirsten. Det er kun Knud Pue, han er rømt — endog det kan være galt nok.“

„Knud Pue... er han her?“

„Vi havde grebet ham og sat ham i Hullet, og Bremerholm var ham vis, nu er han rømt.“

Han drejede sig raadvild mod Sofie.

„Hvad gør vi nu? Om jeg drager Karlene herfra, kan Knud komme imens, og ikke vover jeg at lade Jomfru Kirsten her alene med Dig.“

„Peder Børtning er i Stalden, varsko ham og Kirsten, da har vi Mandskab nok. Men Knud har nok hyttet sig til Skovs. Saml Karlene og rid efter ham det forteste, I kan; altfor harmeligt vilde det være, om han skulde spille os saa paa Næsen — skynd Dig, Tyge, og staa ikke der og maab! Knud kan ikke være kommen langt, han har intet ædt, siden vi satte ham fast, han maa være svag som et Barn af Faste, om I blot hitter ham, da kan I tage ham med de bare Næver.“

Tyge tumlede ud. Sofie blev. Hun nikkede venligt til Kirsten.

„Du skal ikke frygte,“ sagde hun i sin blideste Tone. „Jeg vil Dig intet uden godt; ret straks skal jeg tale med Dig om noget, Du vil takke mig for. Kom hid, Abelone!“

Hun sagde dette saa bydende, at Abelone straks rejste sig og fulgte hende. Sofie førte hende til Pige-kammeret, som var tomt, og skubbede hende derind.

„Du bliver her, til jeg kalder paa Dig,“ sagde hun kort. „Om Du skriger eller larmer, skal jeg varme din Ryg; Du kender mig.“

Abelone sank grædende ned paa Bænken og stirrede dumt paa hende.

„Jesus hjælp, hvad har I for?“

„Det angaar Dig intet.“

Sofie smækkede Døren i Laas og gik ud paa Trappen. Gaarden var i eet Oprør, Karlene trak Hestene ud, Tyge sad alt i Sadlen og skyndede utaalmodigt paa dem. Peder Børtning stod hos ham og fik Forklaringen ind imellem; han saa umaadelig forbavset ud.

Sofie vinkede, og hendes Husbond skyndte sig hen til hende.

„Jeg snakker med Kirsten nu,“ sagde hun dæmpet. „Knud gør som jeg vil. Saa snart de Dumrianer er over Broen, holder Du to Heste rede her for Trappen. Sørg for, at der er ladte Pistoler i Sadelhylstrene og de fem Dukater, jeg gav Dig. Rap Dig nu, alt maa gaa som en Dans, skal de komme herfra i rette Tid.“

Peder Børtning sprang. Sofie gik tilbage til Kirkekammeret. Kirsten stod der endnu paa samme Plet med højt bølgende Bryst.

„Hvad vil Du mig?“ sagde hun med Rædsel i Stemmen. „Du var saa ond imod mig den Dag — Du vil dræbe mig, eller Du vil jage mig herfra. Du under mig intet godt. Men Junkeren vil hævne mig, om Du gør mig Fortræd.“

„Sæt Dig og hør paa mig,“ sagde Sofie myndigt; hun tvang Kirsten ned i Stolen, satte sig selv overfor hende og tog hendes Haand. „Vi maa ikke spille Tiden med Snak. Jeg vil hjælpe Dig herfra. Det var mig, som løste Knud Pue, han er ikke rømt,

han er her og venter paa Dig. Han vil følge Dig og vogte Dig — I maa være herfra, før Tyge Henriksen og Karlene kommer tilbage.“

Kirsten drog sin Haand til sig og sagde heftigt: „Jeg vidste det, Du vil gøre mig ondt, Du vil drive mig herfra. Men jeg vil ikke, jeg har intet med Knud Pue at skaffe; jeg vil vente her, til min kære Herre kommer hjem.“

„Hør nu Barn — har Du Kai Lykke kær?“

„Ja ... meget ... meget kær.“

„Du vil ham intet ondt?“

„Skulde jeg vilde ham ondt, som har gjort mig saa meget godt? Jeg gav gerne Livet hen, om jeg kunde gavne ham dermed.“

„Jeg tror det om Dig. Nu, jeg elsker og Kai Lykke og vil hans Vel. Du skal vide, at end ikke hans værste Fjende kan gøre ham saa meget ondt, som Du gør ham ved at blive her.“

Kirsten saa usikkert paa hende.

„Hvi saa? Han er saa glad for mig og siger selv, at han kender ingen større Lykke end at sidde her hos mig og lytte til min Sang.“

Hun fangede et ondt Glimt fra Sofies Øjne, og det brast ud af hende: „Du er ond, Du elsker Kai Lykke og under mig ham ikke, Du vil drive mig herfra, saa at Du kan faa ham i dine Garn igen. Men jeg gør det intet; Du kan dræbe mig, om Du vil, men jeg venter her, til min kære Herre vender tilbage, som han har sagt.“

„Godt, gør det, og se, hvad der kommer ud deraf! Du siger, at Du elsker ham, og Du vil styrte ham i Ulykke; jeg vil frelse ham, maal saa din Kærlig-

hed med min! Hvad tror Du vel, han har til Hensigt med Dig?"

„Jeg ved vel, Du vil sværte ham for mig, Du tænker, at han vil gøre mig til sin Slegfred; men jeg tror Dig ikke, aldrig kunde han gøre sligt imod mig, som han har saa kær. Han har sagt mig det, at intet ondt skulde vederfares mig i hans Hus, saa sandt hjælpe ham Gud; men ikke, at jeg tror Dig bedre end ham!“

„Taabelige Barn! Du siger, at Du elsker ham, og tænker dog kun paa Dig selv. Om Kai Lykke vilde gøre Dig til sin Slegfred, hvad Skade skulde ske derved? Er Du bedre end jeg, som har været det selv, og end hundred andre, der ikke er værdig at løse mit Skotvinge! Mener Du, jeg skulde løfte en Finger for at hindre det, om der ikke truede værre Ting? Men Du har Ret. Junkeren tænker ikke paa at gøre Dig til sin Slegfred, det er værre end som saa.“

Kirsten saa sky til hende.

„Værre end som saa? Hvad mener Du?“

„Kai Lykke elsker Dig for højt, han tænker paa at føre Dig for Alteret og gøre Dig til sin rette Viv. Se nu, hvor dine Øjne straalere ved Tanken derom! Er Du da sligt egenkærligt Kryb, at blot Du kan krybe højt paa Straa, da gør det intet, om han gaar under derved? Jeg vil tro, Du elsker ham; tag Dig da sammen, og tænk Dig om. Har Du tænkt paa, hvor det vil gaa ham, om han giver efter for sin Daarskab og ophøjer Dig saa? Han er Kongens Junker og Oberst, en af Landets rigeste Mænd, vil snart faa store Len dertil og komme i Kongens Raad. Du

er Datter af en fattig Indsidder paa hans Gods. Din Fader er Delefoged nu, om han saa var Ridefoged dertil og ejede en Tønde Guld, vilde det intet gavne. Mener Du, at Fruerne af det ædle Blod vilde kalde Dig Søster? De vilde vende Dig Ryggen med Foragt, Kai Lykke selv vilde ikke blive modtaget i nogen god Mands Hus.

Kongen vilde slaa Haanden af ham, Len vilde han ikke faa, kan hænde fradømte de ham endog Gaard og Gods, fordi han saa vanærede sit gamle Skjold. De Børn, Du fødte ham, vilde blive regnet for Slegfredbørn og hadet være end dem. Og Du, som var Aarsag i alt dette, mener Du, at Du ret længe vilde være din Herre til Glæde? Nej, han vilde hade Dig, han vilde forbande den Dag, da han saa Dig første Gang og dine blaa Øjne forledte ham til Daarskab og lagde hans Liv øde.“

Kirsten var sunket bleg tilbage i Stolen og strakte Hænderne forfærdet frem for sig.

„Ti dog, for Guds Skyld ti; tal ikke mere saa forfærdelige Ord.“

„Jeg har intet mere at sige. Om Du elsker Kai Lykke, da vil Du selv vide, hvad Du har at gøre for hans Vel.“

„Ja, ja, Du har Ret, jeg maa bort herfra nu straks. „Aah, min Gud, at jeg ikke har tænkt paa alt dette før, jeg mente ham det saa godt.“

„Du er et Barn. Gør Dig nu rede i Hast. Knud Pue venter Dig. I maa være langt herfra, før Tyge og de andre kommer hjem.“

„Nej, nej, jeg vil ikke med Knud Pue, hvad har jeg med ham at skaffe? Jeg gaar hjem til Fader og

Moder; ak, om jeg aldrig havde forladt dem! Men han bad mig da saa mindeligt derom og talte smukke Ord.“

Hun brast i Graad.

Sofie rejste sig og sagde ondt: „Tvin nu ikke! Der er ingen Stunder dertil. Du vil hjem til din Fader og Moder? Er Du da rent taabelig? Skønner Du da ikke, at Kai Lykke vil komme farende og hente Dig tilbage? Mener Du, at Du kan staa imod, naar han beder Dig een Gang til med sine fagre Ord? Du maa drage langt bort herfra — saa langt, at han ikke kan finde Dig, ja, om Du gifter Knud Pue, det er en anden Sag, da er Du tabt for Kai, og maa skikke sig i det, som det er.“

Kirsten sad med Hænderne for Ansigtet og hulkede stille. Det var saa meget, som brast sammen, saa fager en Drøm, og nu var det som at vandre fra Lyset ud i det store Mørke; snart kom det ud paa eet, hvad der blev af hende nu.

„Naa?“ sagde Sofie skarpt. „Naar det kommer til Stykket, elsker Du vel kun Dig selv.“

Kirsten saa roligt op.

„Skik Knud Pue hid,“ sagde hun tonløst. „Jeg skal vel drage herfra, men jeg vil tale med Knud først.“

Sofie skønnede, at heri maatte hun føje hende, der var ingen Fare derved. Slaget var vundet. Hun gik. Faa Øjeblikke efter traadte Knud Pue ind. Han kastede sig for Kirstens Fødder, greb hendes Hænder og bedækkede dem med sine Kys.

„Er det sandt, Kirsten? Du kalder paa mig, Du vil følge mig herfra? Ak, græd ikke, det skærer

mig i Hjertet at se. Du ved ikke, hvor god jeg skal være imod Dig, Du lille Guds Engel, aldrig skal Du græde ved min Skyld, aldrig skal Du komme til at savne. Jeg er ikke rig, men Edderdun kan jeg sanke. Du kan hvile paa, intet kan Du pege paa, jeg skal jo skaffe det, om jeg saa skal stjæle og myrde derfor.“

„Rejs Dig,“ sagde hun blidt og drog sine Hænder til sig. „Hvad har Sofie sagt Dig? Det er ikke saadan, som Du tror.“

Det var, som Lyset sluktes i hans Ansigt.

„Ikke saadan? Du vil ikke følge mig? Ak, Kirsten, Du gjorde just mit Hjerte saa glad.“

„Hør nu paa mig, Knud! Vi har ingen Tid at spille, Sofie siger, at vi maa herfra, før Tyge og Karlene kommer hjem. Jo, jeg vil følge Dig, om Du vil have mig hos Dig og værge mig, men det kan ikke blive, som Du mener. Ikke endnu, maa-ske engang. Jeg ved det ikke. Vi har jo talt derom; Du ved, at jeg ikke har Dig kær. Jo, som en Broder vil jeg have Dig kær, jeg vil være som en Søster for Dig. Det andet maa Du ikke tænke paa.“

„Som en Søster? Ak, Kirsten, Kirsten, saa er det alligevel sandt, at Du har Junkeren kær? Lyv ikke for mig!“

„Hvorfor skulde jeg lyve for Dig? Ja, det er sandt, jeg har ham kær. Det er Synd, jeg maa ikke tænke derpaa. Ak, Knud, saa sært det er...“

Hun greb begge hans Hænder og saa paa ham med sit gode Barnesmil.

„Er det ikke sært, at ham jeg holder af, flygter jeg for, at jeg ikke skal gøre ham ondt. Du elsker

mig, og dog kan jeg ikke gøre, som Du vil. Vi maa begge forsage, Knud; men er det ikke den rette Kærlighed, at En ofrer for den, En har kær?"

Det havde kæmpet i hans Ansigt, mørke og vilde Tanker havde spejlet sig deri, nu var det alt som vejret bort ved hendes Smil og hendes Ord.

„Den rette Kærlighed? Gud ved det, alt maa saa vist være ret, naar Du siger det, Kirsten! Mig kan Du gøre med, som Du vil. Kom saa, Søsterlil!“

Han rakte sin brede Næve ud imod hende, hun lagde sin lille, fine Haand deri. Saa gik det ud til de ventende Heste.

TRETTENDE KAPITEL.

En Vredens Storm.

Det gik daarligt med Krigen. Da Karl Gustaf den 20de Juni erfarede den danske Krigserklæring, stod han i Thorn i Vestprøjsen. Seks Dage efter brød han op fra Bromberg med 6000 Mand. Den 1ste Juli naaede han Stelten, den 8de stod han ved Pommerns Vestgrænse, fjorten Dage senere rykkede han over den danske Grænse med 9000 Mand. Det var en Ilmarsch uden Lige, Hundreder af Heste styrtede under Vejs; Kongen brød sig lidet derom, og hans Tropper var fulde af Begejstring og Mod.

Hvor Danskerne var? Anders Bille havde faaet Advarsler nok, men han svarede sløvt: „Hvad angaar Fjendens Indmarsch i Holsten, da holder jeg det for tidsnok at tage Hatten af, naar man har set Manden.“ Da han endelig maatte tage Hatten af, grebes han af Panik.

Guds Død, tænkte han, har Kong Frederik ikke først og fremmest budet mig at konservere Hæren? Han sendte Oberst Friis til Rendsborg, men denne salverede sig paa egen Haand videre til Frederiksodde. Anders Bille selv trykkede sig med Fodfolket i Marsken, i Glückstadt og Krempe. Karl Gustaf lod ham ligge dér og gik forbi. Elmshorn var gaaet op i Luer og Itzehoe stukket i Brand med gloende Kugler. Generalmajor von Buchwald, som skulde have forsvaret dem, var rejst til København for at klage over Rigsmarsken.

Den 15de August præsenterede Karl Gustaf sine Tropper for Svigerfaderen paa Gottorp Slot ved en stadselig Mønstring, den 23de opslog han sit Hovedkvarter i Kolding. Herfra sendte han Generalmajor Böttiger med fire Regimenter Rytteri og en Eskadron Dragoner op for at tage Frederiksodde; de troede, det var en Lejr men blev ubehageligt overraskede, ved at opdage, at det var en virkelig Fæstning. Kong Frederik og Sofie Amalie var der selv og bed godt fra sig. Karl Gustaf indesluttede da Byen, mens Strejfskarer af hans Ryttere oversvømmede Halvøen helt op i Thy og Vendsyssel og udskrev dyre Kontributioner.

Kong Frederik maatte være betænkt paa at forsvare Øerne, han beordrede Anders Bille til om muligt at bjerge sig did med Fodfolket, Kai Lykke stod alt med sit Regiment paa Fyen og skulde videre til Sjælland. Da han kom til Odense, greb Længselen efter Rantzausholm ham — efter at kaste den tunge Læderkøllert og atter klæde sig i Silke, efter at vandre i den svale Lysthave med de hvide Broer

over Mølledammens krogede Vande... vandre der med liden Kisten ved sin Side.

Kirsten, ak Kirsten, hvor mon hun led? Havde hun gjort Fremskridt i Lutenspil, havde hun sørget over, at han var saa langt borte, vilde hun flyve imod ham og kvindre glad som en Lærke, naar hun saa ham igen? Lille Kirsten, lille, glade Barn!

Han havde næsten glemt hende; ikke over Hæder og Heltedaad; han havde end ikke været i Ilden med sine Ryttere. Han var ingen Kriger og kunde have glædet sig derover, at han slap for at faa sit lyseblaa Korsskærf sværtet af Krudtrøg og sine gode Heste sprættet op. Intet var afskyeligere at se end en Hest rallende i Dødskamp. Men han havde sidet sammen med Gunde Rosenkrands og Niels Krabbe, to adelige Øverster, som og havde stillet tusinde Ryttere hver, og som skummede af Raseri over, at de holdtes i Uvirksomhed, medens Svenskerne hærgede Hertugdømmerne.

Eller de lød, som de skummede; thi det er saa let at sidde solvent og skumle ved Bægeret over den slette Hærledelse — om de blot var kommet til med deres Ryttere, da skulde Karl Gustaf ikke være kommet ud af Lauenborg, ja ikke over den pommerske Grænse engang! Med hver Kande Vin steg de eventyrlige Bedrifter, de havde kunnet øve, om de blot havde faaet Lov, og de tømte mange Kander og Ankere med.

Kai Lykke lød sig smitte og kunde tilsidst have svoret paa, at han var skabt til Heltedaad og Landets Frelse; og var det da ikke harmeligt, at han drog her ørkesløst rundt med sine gode Ryttere;

de hævede deres Sold til ingen Nytte, og den fik de ikke engang, saa der var intet at gøre uden at lukke et Øje, naar de røvede selv, som var de i fjendtligt Land.

I Frederiksdodde havde han haft den Ære at stedes for Majestæterne, og de havde været huidsalige nok. Kongen havde sikkert lovet ham Aalborghus som Underpant for hans udlagte Penge, og Dronningen... Ja, om han havde villet lege den Leg! Kan hænde han havde villet, om ikke... Hun var fristende fager, frisket op af Krigens Strabadser; hun sparede sig saa vist ikke og kendte ikke Frygt, hverken i Elskov eller Kamp.

Kunde nogen undre sig derover heller? Med en slig Gemal, vankelvorn og raadvild. Han sad helst i sit Lønkammer med Kirkefædrenes skimlede Foli- anter og lumske Guldmagere; kaldte hun ham ud derfra, saa han adspredt paa hende og strøg sig om Hagen med sit evige: „Aber, Sophie, was wollen wir denn thun?“

Nu var han Kirsten saa nær, Længselen efter hende greb ham i Brystet som en Smerte. Han sad og drak Rhinsk med Borgmesteren, Thommes Brøder- sen, men han skattede ikke den sjældne Drue, han hørte kun med et halvt Øre paa den vise Byfaders bekymrede Snak. Han tænkte paa, at han maatte se Kirsten, alt i Dag maatte han ride til Rantzaus- holm. Men hvad skulde han sige til hende, hvor- dan skulde han gribe Sagen an? Som det gik, kunde det ikke blive ved at gaa.

Elskede hun ham? Vist elskede hun ham, vidste hun det end ikke selv. Han kunde tage hende, gøre

hende til sin Slegfred, hvad Dag han vilde. Eller kunde han? Nej, han kunde ikke, Gud vilde ramme ham paa Stedet, og han vilde det ikke. Der var ingen anden Udvej. Hr. Rasmus maatte lægge deres Hænder sammen, ingen behøvede at vide noget derom endnu, ellers blev der et Haanskrig og en Intrigieren. Christence vilde faa Slag, Frands Brockenhus vilde gaa til Kongen, det hele Junkerkor vilde gale op, de dydsirede Hønniker vilde kagle Kirsten hendes Ære fra.

Men gifte hende vilde han, lovformeligt og skriftfast, Tyge Henriksen skulde være Vidne — og Hans Lauridsen, hendes Fader. Siden fik de vel lade hende sidde paa Gaarden, om han skulde fare hen før hun. Børnene fik Gud Herren sørge for.

Han lo højt, ret mens Thommes Brodersen var midt i en begrædelig Tale om, at nu skulde Fyen vel nok udsuges af de svenske Ryttere, efter at den havomkransede Ø havde nydt en saa velsignet Fred i mere end et Sekel.

Den værdige Herre saa bestyrtet paa ham, Kai gjorde en hastig Undskyldning og forlod ham. Han havde maattet le, fordi Drømmen havde ført ham saa hastigt og langt, at han alt bekymredes for Kirstens Børn. Hun vilde vel ikke have ham; han skræmte hende vel blot, om han snakkede om Bryllup. Og dette Barn som Moder? Nej, hun var jo finere end en Fugl, knapt en Blomst engang, men i Slægt med Lysstraalerne og Luthens Toner.

Han tog sin Beslutning og gav i Hast sine Ordre. Kompagnicheferne maatte føre Regimentet til Sjælland, Vincents Hahn maatte træde i hans Sted; der

var jo intet andet, uden at de skulde vente paa kongelig Majestæt i Korsør.

Selv tog han tyve Ryttere med sig, da han red sønderpaa. Hvorfor gjorde han det? Krævede hans Værdighed som Oberst det, ventede han at møde plyndrende Horder, eller greb allerede en kold Haand ham om Hjertet, og anede han, hvad der ventede ham?

Noget af alt det var det vel. Det var Skumring, da han red af Odense By; alt ved Dalum Kloster lagde Sommernatten sit hemmelighedsfulde Halvlys over hans Vej, mens Skygger rørte sig i Skoven og fik Hesten til at sitre under ham; selv følte han sig alt sygere og tungere i Sindet, jo længere han kom mod Syd. Var det ikke saa, at om En elskede et Menneske højere end sig selv, og dette Menneske kaldte paa En i sin Nød, da fornåm En det som en Angst i Blødet, en Sugem om Hjertet, saa En ikke havde Ro, men maatte ile til Hjælp, om saa Fornuften aldrig saa tit sagde En, at der ingen Fare var?

Slig følte han det. Eller var det Længslen, som ophidsede hans Blød, og den lyse Nat, som koglede for hans pinefulde opladte Sans? Han saa Glimt og Staal i Krattet, hørte Hovslag, den knækkende Lyd af Haner, som blev spændt, og mørke Skikkelser løb over Vejen ret for ham. Han talte til sine Ryttere derom, de saa og hørte intet. Saa drev han Hesten frem med Sporen for at komme ud af dette Djævelskab. Han red en abildgraa Hingst i Nat, den taalte ikke Sporen, den fløj af Sted med ham, saa Rytterne blev ladet langt tilbage.

I Søby Krat standsede han for at lade Hingsten puste ud og de andre indhente ham. Han drev Dyret ud i Søen for at svale den og lade den labe lidt af det lunkne Vand. Mens han red der Fod for Fod, vendte han sig i Sadlen, og hans Blik faldt paa en nøgen Høj i det nordligste Hjørne af den lille Sø. Den tegnede sig med skarpe Omrids mod Himlen, der endnu havde en svag Ferskenfarve efter Solnedgangen. Paa Toppen af den ragede en Skikkelse op, en Mand, overnaturlig høj og bred, forekom det ham. Noget ved denne Kæmpe ledte hans Tanker hen paa Knud Pue.

Naa, hvad angik det ham, om Krybskytten havde faaet Smag paa Dyrene nordpaa? Men Knud havde han set første Gang, da han mødte Kirsten først, og alt det, som angik hende, havde Betydning for ham i Nat. Han red derover — nu var intet at se paa Højen uden en stor Sten; det var vel den, han havde taget for en Kæmpe, eller Manden havde staaet paa den.

Han vendte Hesten og sukkede. Sukket gav Genlyd et Sted tæt ved ham, mellem de lave Buske. Noget, som en smertelig Stønnen, og som En i Fortvivelse havde hvisket hans Navn.

Han sprang af Hesten og fo'r rundt i Krattet, sikker paa, at han ikke havde hørt fejl; men der var intet levende; kun gled han paa en Skovmus, eller hvad det var for et sølle Kryb; den peb ynkeligt, han blev helt blid om Hjertet derved, vilde knuse den med sin Hæl, men kunde ikke finde den heller.

„Nej, jeg bliver gal,“ mumlede han og svang sig i Sadlen igen. „Jeg maa finde de andre,“

Han lyttede og hørte deres Hovslag forude. Han rød efter, men de sprængte af Sted for at indhente ham, og Hingsten var blevet dorsk efter Badet; han indhentede dem først ved Salinglund. Dér sendte han to Ryttere forud til Rantzausholm for at melde hans Komme. Og i Haagerup kom Tyge Henriksen sprængende ham i Møde, bleg og aandeløs. Kai saa det straks paa ham, at Ulykken var hændt.

„Kirsten?“ skreg han. „Hun er død?“

„Hun er rømt, Naadigherre, Knud Pue har bortført hende, det er to Døgn siden. Vi har søgt dem overalt men ikke fundet noget Spor. Jeg skikkede Jer Bud over Assens, men det har saa ikke truffet Jer, jeg vidste intet rettere, end I var i Slesvig. Ak, Herre, vredes ikke paa mig, jeg har vogtet hende saa vel, men det var en djævelsk List af Sofie Abelsdatter, hun lægger selv intet Skjul paa, hvad hun har gjort...“

Kai havde standset sin Hest, han var bleg og kold; nu da han vidste alt, gjorde Faren ham rolig. Ja, vist maatte det være Sofie, hun hadede Kirsten, hadede alt, hvad han havde kært. At han ikke havde kastet hende i Taarnet hin Dag, hun trængte ind i Kirkekammeret og smædede Kirsten, at han ikke havde kvalt hende, da han havde hende mellem sine Hænder! Kirsten var borte, bortført af Knud Pue — eller rømt med ham?

Iskulden krøb igennem ham her i den lune Nat; han følte det, som blev han til Sten fra Fødderne opefter. Ubevægelig som en Stenstøtte holdt han dér. Rytterne var blevet saa rystet af hans smertelige Raab, at de var som stivnede, end ikke et Bidsels

Ringlen hørtes; det var som en Skov af Skygger paa Vejen.

Endelig talte Kai Lykke: „Fortæl mig alt, som det er gaaet til!“

Han red langsomt frem med Tyge ved sin Side, og Fortryllesen blev løst, Rytterne snakkede dæmpet bag ham, og Tyge fortalte alt: hvordan de havde fanget Knud Pue, men han var brudt ud, Tyge havde gjort Jagt efter ham med Karlene, og da de kom tilbage, var Kirsten borte. Sofie havde frejdigt sagt, at det var hende, som havde løst Krybskytten og overtalt Kirsten til at drage bort med ham. Kirsten var draget frivilligt med, paastod Sofie; hun skulde nok svare Naadigherren til, hvad hun havde gjort.

Tyge tav, Kai Lykke svarede intet. Nu gjaldede Vægterens Horn fra Porttaarnet.

Kai steg af Hesten og sagde stadig intet; længe blev han staaende med Foden paa Trappens Sten, med Armen over sit Knæ. Omsider sagde han:

„Da har det været Knud Pue, jeg saa ved Søndersø, og Kirsten, som jeg hørte hviske mit Navn i Krattet.“

Pludselig overmandede Vreden ham; han vendte sig mod Tyge, der stod ved Hestens Hoved, og greb ham i Struben. Hestene stejlede og slog, Kai ænsede det ikke, han rev Tyge op, saa han slap Tøjlerne, og huggede ham ned i Stenene, kastede sig ned over ham og pressede sit Knæ mod hans Bryst:

„Hvor er Kirsten? Sagde jeg ikke, at Du skulde vogte hende, din Hund? Du lade, utro Tjener, jeg gav hende i din Haand, og Du vidste, hvad hun var for mig, og Du har intet at svare mig, uden at hun er borte. Hvad er dit usle Liv...“

Han løftede Tyge op, som vilde han hugge hans Hoved mod Stenene og knuse det. Men i det samme besindede han sig. Han rev selv Tjeneren op paa Benene og slap ham. Tyge tumlede over mod Trappen og tog sig til Halsen.

„Jeg gjorde, hvad jeg kunde, Naadigherre, I kan tro mig, om I vil. Skal jeg hente Sofie, at I kan høre af hendes Mund, hvad hun har gjort?“

Kai svarede ham ikke men gik op ad Trappen og ind. Tyge fulgte ham skælvende. Junkeren blev ikke i sit Kammer men gik ind i Kirkekammeret og slog Døren i Laas efter sig. Han blev dér den hele Nat. Tyge veg ikke fra Døren, han led usigeligt ved at høre, hvor hans Herre stønnede.

Kai rasede som en Besat derinde; det lød, som brød han Stolene sønder imod Gulvet, Skaarene klirrede fra Ruderne, Himlens Herre, se i Naade til Junkeren, at han ikke maa gaa fra sin Forstand!

Nu stilnede det af, og en hjerteskerende Hulken steg og sank gennem Stilheden. Tyge bankede paa Døren, om og om igen, skøndt intet Svar lød; han vilde trøste, vilde gøre det godt igen, og vidste intet at sige uden det samme.

„Skal jeg ikke hente Sofie, Herre? Hun kan selv sige Jer, hvad hun har gjort.“

Ud paa Morgenen klang sagte Toner derinde fra. Kai Lykke havde grebet Luthen og nynnede dertil: Sange, Kirsten havde siddet her og sunget for ham, mens han sad paa en Pude ved hendes Fødder og lænede sit Hoved mod hendes Knæ. Vredens Storm havde lagt sig, Smerten fik Luft, Kai Lykke var atter sig selv.

Nu stod han i Døren, bleg og sørgmodig. Tyge følte noget fugtigt i sine Øjne og skammede sig ikke derover.

„Herre,“ sagde han igen, „skal jeg ikke hente Sofie hid, at I kan høre det af hendes egen Mund? Hun er en led Kvind, hun har blot gjort det for at gøre Eder ondt. I skulde sætte hende i Taarnet, Herre, og jage Peder Børtning herfra, han er og en ond Karl og plager Bønderne, de forbander Eders Navn og tror, at det er Eders Vilje, han gør, mens han blot mæsker sin egen Pung.“

Kai lagde sin Haand paa hans Skulder og gav ham for første Gang sin Fortrolighed.

„Tyge, Peder Børtning og hans onde Kvinde har mig i deres Magt for et taabeligt Brevs Skyld, jeg har skrevet til hende en Gang. Om jeg skikker ham bort nu, da gaar han til Kongen og faar mig kan hænde dømt fra Liv og Gods. Ak, Tyge, det er ilde at kunne skrive. De kaade Ord af Ens Mund vejres dog hen og glemmes, men det skrevne Ord bliver og vidner imod os. En Gang kan jeg vel faa Ram paa Peder Børtning, om han selv gør noget, hvorved han har forbrudt sit Liv.“

„Men skal jeg ikke hente Sofie, at I kan høre...“

„Nej, vist ikke, jeg vil ikke se hendes onde Fjæs. Der er blot et, jeg maa vide: sagde Sofie, at Kirsten af sin egen Vilje var rømt herfra med Knud?“

„Det sagde hun, Herre. Hun sagde, at hun havde overtalt Kirsten dertil, og nu vilde Kirsten give sig til Knud Pue, de skulde drage langt herfra.“

„Jeg vil ikke høre det, Tyge! Kirsten havde mig saa kær, der var ikke Svig i hendes Mund. Sofie

har løjet hende noget for, allenfals vil jeg høre det af hendes egen Mund, vi maa finde hende, ihvor hun saa er. Sørg for, at Rytterne faar Davre, saa sadler vi op, giv mig blot, hvad Du har. Du skal følge mig selv. Det, jeg har sagt Dig, bliver mellem os.“

FJORTENDE KAPITEL.

Kampen i Uglebæk Mose.

Det blæste fra Nordvest med Ruskregn, da Kai Lykke red mod Søby med Tyge Henriksen og de tyve Ryttere. Tyge havde hængt hans Kappe om ham; den var varm og pyntelig, som alt hvad Kai Lykke klædte sig i: mørkebrun, med en tæt Række af gule Knapper. Han gav ikke Agt paa den, samlede den kun forneden, hvor han holdt Tøjlerne, foroven gled den stadig ned fra den højre Skulder; Gang paa Gang lagde Tyge den til Rette, men opgav det saa. Den flagrede malerisk for Vinden, og det røde Foer lyste. Just saaledes lod han sig male en Gang.

Men i Øjeblikket tænkte han ikke paa at tage sig ud; heller vilde han vel skærmet sit røde Akselskærf, det han altid var saa øm over, om hans Tanker ikke havde været langt derfra.

Han skælvede som en Brudgom, der rider ud for at møde sin Brud, og tvivler paa, om hun er kommen velholden frem, om ikke Havet har opslugt hende. Talte Sofie Sandhed, naar hun sagde, at Kirsten frivilligt havde forladt ham? I Grunden tvivlede han ikke derom. Men hvad kunde have bevæget hende dertil? Kærlighed til Knud Pue var det sikkerlig

ikke. Frygtede hun for, at han skulde byde hende vanærende Kaar? Havde Sofie bagvasket ham, og havde hun laant Øre dertil?

Det lignede hende kun lidet. Sikkert havde hun i sin Troskyldighed tænkt, at hun tjente hans Lykke ved saaledes at forsvinde fra hans Liv. Men han taalte det intet, han vilde tale til hende og føre hende med sig tilbage, intet skulde hindre ham deri, uden om hun sagde, at hun ikke elskede ham, at hun hellere vilde leve med Knud. Og intet vilde han da tro mere, da førte Gud ham visselig ikke, og der var ingen Himmel, ingen Salighed, intet rent og ædelt værd at vove Livet for. Da var det Helveds-tomheden i hans Liv, som var virkelig, og den kunde opluge ham, han brød sig intet om, hvad der blev af ham i Tiden eller Evigheden, om denne skære Barnesjæl skulde tages fra ham...

„Tages fra ham af Knud Pue.“ Det gnistrede rødt for hans Øjne, naar han tænkte paa Krybskytten, som havde tjent Sofies Hævn og vel nu stirrede gridsk paa Kirsten, med vild Glæde i sit Ulvehjerte. Men hun skulde aldrig komme til at hvile derved. Knud i det mindste skulde han ramme. Han gav Djævelen i Svenskekrigen, i Pligten og Æren og Kongens Gunst; om han saa skulde gennemstøve hver Skov og hver Sump i det hele Land, sadlede han ikke af, før han havde Knud Pue i Bolt og Jern eller saa ham sitre i den sidste Krampe for sin Fød. Han knugede Kaardefæstet i sin Haand og sporede sin Hest. Vogt Dig, Knud Pue! Der er en Elsker og en Hader i dit Spor, der hænger en Hævnens Klinge over dit Hoved som en Tordensten; om Du gra-

ver Dig i Jorden som en Muldvarp, vil den finde dit Hjerte.

Støvregnen faldt alt finere og blæste bort. Solen kiggede over Trætoppene, et gyldent Skær steg gennem Taagerne som et Smil over et Ansigt.

De sprængte over den sidste Bakketop nu; dér laa Søby Sø for ham. Dampene steg af den, som ofredes der ovre ved den store Sten.

Foran en Hytte sad en Kvinde bleg og fortabt paa en omvendt Mælkebøtte, to Smaabørn stod hos med Fingrene i Munden, alle tre stirrede de paa en gammel Hvidskæg, som sleb en bredbladet Økse paa en blød Sten.

Kai red derhen og hilste.

„Gud hjælpe, Gamling! Tænker Du paa Blodgerning paa saa vakker en Sommerdag, siden Du har faaet Stridsøksen frem?“

„Maren har drømt ondt i Nat og set Ansigter paa Ruden,“ svarede den Gamle uden at afbryde sit Arbejde. „Det er en farefuld Tid, og Hans er med Oberst Lykkes Ryttere, En kan komme til at værge for Arnen endnu engang, saa gammel En er.“

„Men Fjenden staar i Jylland, jeg er Oberst Lykkes selv, jeg siger Dig, der er ingen Fare. Før Svensken kommer, drager Kong Frederiks Hær her igennem, om det skulde gaa saa galt. End ligger Svensken for Frederiksodde.“

Den Gamle blinkede nysgerrigt imod ham og satte Haanden over de buskede Bryn for bedre at se; men han tog stadig ikke den strikkede Spidshue af, og Kai ventede det ikke heller; en slig Ærværdighed hæver op over Rang og Stand.

„Saa I er Oberst Lykke? Nu, da er det vel Fortravet, som kommer, og vi har vel Svensken her før Vinteren. Det bæres mig for, vi faar onde Dage, Dyretid og Blodtid, mangt et Baru vil komme til at varme sig ved Branden af skridende Tag, mens Enkemoder græder over sin Husbonds brystne Øjne. Jo, jo, Gamlefar har ogsaa Drømme! Nej, saa I er Oberst Lykke? Ja, saa kommer vel Svensken — ellers er det ikke ham, jeg sliber Øksen imod. Frænde er Frænde værst, her en Skovgangsmænd paa Egnen, vi saa en Sværm i Gaar. Jo, jo, naar Ulven jager, og Hjortene stanges, saa samler Kragerne sig, der bliver og god Tid paa Aadsler, løvløs Mand faar en stor Tid, Gamlefar har set Vaarild, den brænder ikke for ingen Ting.“

„Hvad er det for Skovgangsmænd, Du taler om?“ spurgte Kai opmærksom. „Her var en Flok i Gaar, siger Du?“

„Ja, her var nok det, firti Mand saa vel; der var Tatere iblandt, en svær Karl var det, som førte dem, han kunde vel bære en Tønde Rug i sit Skæg, saa han udefter. Han havde et Fruentimmer med sig, hun var i blaa Kjortel og lignede mest et Spøgelse i sit Ansigt; hun var ikke af kristent Folk heller, havde hverken Hue eller Øjenklæde, Haarret fejede om hende som paa en Ellekvind, Ryggen fik jeg ikke set, men den var vel og hul derunder.“

„Guds Død, det har været Knud Pue og Kirsten! Saa Du, hvor de fo'r henad?“

„Mænd gjorde jeg saa, de rastede ved Troldstenen i Nat og fo'r vesterpaa ad Vitinge til aarle før Gry, Purken her lurede bag Stenen og hørte dem snak-

ke om, at de agtede sig til Assens og videre til det Jyske. Gud give det var, og de saa kunde komme ud for en Kastevind paa Bæltet.“

Purken, som havde været saa flink en Spejder, fik nu Fingrene af Munden og stammede af Iver, medens han forventningsfuldt stirrede paa Junkeren: „De drager ikke over Bæltet, Folkene vilde ikke, de sagde, at Svensken var i Jylland, og ham vilde de ikke nappes med. Men Taterne vilde didover, og den store Mand med Kvinden sagde, at han vilde drage med dem. Hun var saa fager, hun var ingen Ellekvind, hun var nok en Ridderjomfru, han har ranet, den store i Dyreskindet. Hun sagde intet men sukkede og tog sig til Hjertet.“

Moderen drev ham en Kindhest.

„Tal, naar Du bliver spurgt! Mener Du, det morer Junkeren at høre paa dit Snak?“

„Slaa ikke Lillehans, min Øjsten!“ skreg Oldingen vredt. „Kanske har han frelst os alle, saa snildt han har brugt sine Øren. Sagde de, at de ikke vilde over Bæltet? Nu, da faar vi haste med Øksen. Kom hid og hold Stenen, Du Hansemand. De Karle skal faa at mærke, at Gamlefar kan bide fra sig endnu.“

Kai vinkede Drengen til sig.

„Du er en rask lille Mand, dér har Du en Sølvskilling. Du er sikker paa, at de drog ad Vitinge til?“

„Det gjorde de, Naadigherre, jeg stod paa Stenen og saa dem dreje ned mellem Moserne.“

„Du saa ikke, hvad Vej de kom hid?“

„De kom fra Palleshave, den store havde samlet dem dér. Han snakkede om, at der var en Junker efter ham; det er kanske Jer? Om I rider fort til,

kan I naa dem før Uglebæk; dér i Mosen er en gammel Taterrede, er de først dér, faar I dem aldrig ud.“

„Og der var firti Mand?“

„Tre og firti; men de otte var Taterkvinder. Og saa Jomfruen med det lange Haar, ja hende har jeg ikke talt med.“

„De havde vel Vaaben?“

„De havde vel en halv Snes lange Skydere, Resten havde Knive i Bæltet og Økser; en af dem havde en Le over Skulderen, han havde Trøje og Vest med brede Striber og blanke Spænder ved Knæene som Gammelfar dér, jeg tror sikkert, det var en af Karlene fra Palleshøve, saa er han vel kommet for Skade og rømt.“

Kai nikkede venligt til dem alle tre og samlede Tøjlerne.

„Det er just de Folk, vi er ude efter. Læg I kun Øksen hen, Gamlefar, vi skal nok skaffe Jer Fred. Den Lille dér kan vel følge med og vise Vej?“

Konen sprang frem og rev Drengen til sig saa heftigt, at Ærmebaandene brast og Marmelukkerne gled ud over hendes Hænder:

„Nej,“ skreg hun, „Hans har I taget fra mig, og jeg ser ham vel aldrig igen, Lillehans her bliver hos mig.“

Drengen hylede og sprællede for at komme løs. Hun rev sit tærnede Hørgarnsklæde af Hovedet og kastede det over ham. Kai lo og red derfra.

Men Lillehans havde faaet Hovedet fri, han skreg efter ham:

„Vogt Jer for Uglebæk Mose, det ser ud som Farevej, men det bærer ikke.“

Da forsvandt han i Klædet og blev baaret ind. „Det er dem,“ sagde Kai, mens han sprængte frem ad Vitingevejen med Tyge Henriksen ved sin Side. „Knud Pue har truffet en Flok Omstrejfare og faaet dem til at hjælpe sig. Tre og Firti Mand med Økser og Knive, og de otte er Taterkærlinger. „Hvad mener Du, Tyge, vi burde kan hænde vende om og salvere os? Karl Gustaf kan prise sin Lykke, at den Strykke ikke er kommet over Bæltet endnu.“

Kai Lykke lo og var pludselig i ypperligt Lune, det var Drengens Ord om Kirsten, som voldte det: „Saa fager, en ranet Ridderjomfru lignede hun; hun sagde intet, men sukkede og tog sig til Hjertet.“ Ja vist, saa var hun Knud Pues Fange og skulde ret snart vorde fri. Glæden skyllede igennem hans Blod og smittede Hingsten; den dansede under ham og krummede sin Hals. Men Tyge lod sig ikke smitte, han skønnede ikke paa, at den naadige Herre spøjte med ham, saa han lo ikke, men satte et betænkeligt Ansigt op.

„Kan hænde gjorde vi klogest i at vende om, Naadigherre, vi kunde gerne blive lokket i en Fælde; kom i Hu, at I rider i Kongens Tjeneste, hvad vilde han sige, om I vover Jert dyre Liv mellem Stimmænd og Tater, nu Riget har god Brug for Jer.“

„Livet er intet,“ sagde Kai overmodigt. „Riget og Kronen, det er Kirsten. Brænder Skammen ikke i Dig, naar Du tænker paa, at Knud Pue har ranet hende for Næsen af Dig? Men er Du mere kær af Livet end af Æren, da rid hjem og salver Dig. Sofie under Dig nok en Livfuld Grød, om Du svigter din Herre.“

Han gav Hingsten Tøjlerne, og den sprang frem med ham. Tyge bed Harmen i sig og holdt sin Hest an, til Rytterne naaede ham. Han sagde til deres Fører, Jokum Davinde:

„Agt paa Obersten, han er ved at gøre Dumheder for en Bondetøs' Skyld. Det er min Tro, at vi bliver lokket i et Baghold; om han vover sig for hidsigt frem, da holder vi ham tilbage.“

Jokum Davinde var en lille, sortsmodset Fyr, smidig og stærk som en Panter, frygtløs i Hjertet. Han rystede Tyge af sig med et haanligt Blik.

„Et Fruentimmer er min Sæl værd at vove Livet for, om hun er vakker. Skeller det Dig og mig, hvad Obersten har for? Det huer mig godt, at han byder os et Eventyr; jeg gaar i Mosen til Halsen for hans Brud; hvad Fanden skulde og en Kammervend med paa et Krigstogt? Hej, Kammerater, vi kommer til at bruge Sporerne, om ikke Obersten skal slaa Pakket, før vi kommer frem, og tager hele Æren for sin Mund.“

Tyge holdt sig til Siden, mens de sprængte frem: raske, vejrbidte Karle; det glimtede fra Øjnene som fra Jernhattene; Kroppene i de brune Køllerter sad som støbte til Sadlen. Et Kobbelt gæve Blodhunde, rede til at kaste sig i Hængedyndet paa deres Herres Pift — ingen Tanke paa egen Haand... og Junkeren havde ingen Tanke uden Kirsten. Godt, saa fik Tyge Henriksen bruge sin Forstand for dem alle.

Nu sporede han sin Hest og sprængte let forbi de tunge Ryttere. Kai var langt af Syne, først paa den anden Side Vitinge saa Tyge ham holde ved Lunde-gaard; han snakkede med en vejfarende Bonde, som

stod der ydmygt bukkende i sin langskødede, hvide Vadmelskofte, med den rødduskede Hue i de foldede Hænder over Kæppen. Just som Tyge naaede frem, hørte han Bonden sige:

„Det er sikkert og vist, Naadigherre, de er i Mosen. I kommer aldrig derud med Eders Hest, og om I har Eders Liv kært, da holder I Eder derfra. Her fra Gaarden faar I ingen Hjælp, hvem vil have den røde Hane til at gale over sit Tag? Der er saa vel hundrede Mand.“

„Hundrede?“ lo Kai. „Nu, da er de blevet alt een Gang saa mange fra Søby og hid.“

„Det var knapt halvhundrede, som kom fra Søby,“ svarede Bonden alvorligt. „Men vel saa mange var der i Mosen alt forud; det er en gammel Tatterrede, alskens lovløst Pak har søgt sammen her om Uglebækken, de mener vel, her snart bliver rørt Vande at fiske i. Midt i Sumpen er en Banke med Krat og Storskov, dér holder de til. Ingen finder derind selv ved Dagen, som ikke kender Vejen nøje, og til Hest er det plat ugørligt.“

„Nu, Du kender vel Vejen og kan vise os derud? Jeg skal fylde din Hue med Sølv derfor.“

„Naadigherren maa skaane mig, det vilde koste mig Liv og Eje og kun være Jer til ringe Nytte. Saa er jeg og paa Vej til Vestertorp, jeg har en Datter dér, som drages med Døden, det har Hast.“

Kai bøjede sig frem, som vilde han gribe ham i Kraven. Men Bonden sprang til Siden.

„Tag et godt Raad,“ raabte han. „Giv Jer ikke ud i Mosen, det koster Jer kun en køn Løsesum, om I ellers bjærger Livet.“

Borte var han i Krattet. Kai vendte sig forbitret mod Tyge.

„Hvi tog Du ham ikke, den lumpne Karl? Han var i Ledtog med Stimændene; de er vel saa alle her. Hvor bliver de Drønnerter af? De mener vel, der rides til Plovs eller de er ude at vande Øgene. Guds Kors, vi kunde jo været fanget her i en Fælde, før de Tykvomme faar draget et Sværd.“

„Deres Heste er tungere end vore,“ sagde Tyge undskyldende. „Dér kommer de i Svinget; men vil I virkelig vove Jer ud i Møsen, Herre? Bonden varede Jer; kom i Hu, hvad Purken sagde oppe i Søby før: „Vogt Jer før Uglebæk Mose; det ser ud som Farevej, men det er bare ikke.“ Giv det hellere op, Herre, eller lad mig ride til Odense og hente flere Folk; kan hænde er Eders Ryttere ikke draget derfra endnu.“

Kai værdigede ham intet Svar. Han red hen til en Klynge Træer nede ved Bakken, et Straatag ragede frem dér, ilden Brandrøg bredte sig over Skorstenen og viste, at der var Folk til Huse. Velstaaende Folk, saa han, da han kom nærmere, der var Jernnagler i Dørens Egestolper, gule, blaa og røde Glas i de bitte smaa Blyrammer under Tagskægget. En Skovfoged vel! Der var Slyngrøser om de klinede Lervægge, og alt der omkring var saa sirligt holdt; her boede neppe Folk, som holdt til med Stimænd.

Kai drog Kaarden og bankede paa Døren med Fæstet; det lod alligevel ikke, som nogen var derinde, der lod blot en Kaglen og en Gækken i vilden Sky fra Dyrene i Hønsbænken, og en Hund gøede, men ingen lukkede op, ingen tyssede paa den engang.

Langt om længe, da Kai hamrede løs endnu en Gang, lød en spæd, forskrækket Pigerøst bag Døren:

„Hvem er det? Døren er stænget, jeg vover ikke at lukke op. Her var Ryttere nys, de var stygge imod mig, og jeg er ene hjemme.“

„Ryttere?“ sagde Kai studsende. „Jeg mente, de var til Fods, Kæltringerne — hvad er det for Ryttere, Du snakker om? Kom herud og gør Rede for Dig, Barn, jeg gør Dig intet, Døren dér kan jeg dog sprænge, om jeg vil.“

Endelig aabnedes Døren, en hinkende Hund fo'r med arrige Bjæf mod Hesten, der stejlede. Den Lille kaldte skændende paa den. Hun var i græsgrøn Trøje og knaldende rødt Skørt, kanske skulde Farvepragten bøde paa, at hun var forvokset ved den ene Skulder. Hun saa sky til Rytterne ude paa Vejen, men beroligedes ved at se Junkeren, som nikkede smilende til hende.

„Spørger I om Kæltringerne, strenge Herre?“ spurgte hun med et Kniks. „De kom fra Øster og drog videre langs Bækken, de gjorde mig intet. Men her kom Ryttere fra Verninge i Morges, de red ad Allerup til; de bad om Vand her og var stygge imod mig; I vil intet gøre mig, En kan dog ikke gøre for, om En ser vakker ud, og jeg er bare et Barn.“

Kai lo.

„Vist er Du vakker, Du faar nok en god Fæstemand engang; hvor saa de Ryttere ud?“

„Ret som Eders derhenne, strenge Herre; men de havde blaa Skærf, ikke røde som Eders; der var over tredive, de red ad Allerup til, der var en grim, skægget Karl, han vilde kysse mig og have mig

foran sig paa Sadlen, men Munter her skræmte Hesten, saa bjergede jeg mig bag Døren og stængede den.“

Kai morede sig over det forfængelige Barn.

„Stæng den igen, Lille, jeg kan ikke svare for mine Ryttere heller, om de vil faa Dig at se — hej, tag den Sølvpenge dér, saa kan Du købe Dig Baand til dit Haar.“

Han vendte Hesten og lo muntert til Tyge.

„Det er Rosenkrantz's Folk, de Røvere er gaaet ud at fouragere paa egen Haand. Hvad om Du red til Allerup og fik dem hid; de beder vel i Kroen dér, òg da blev vi mandsstærke nok.“

Tyge gav sig glad paa Vej, han forstod ikke, at hans Herrè just vilde have ham herfra for at blive hans Betæneligheder kvit.

Kai vinkede Rytterne til sig, saa snart han var af Syne.

„Nu blev vi Skræderen kvit,“ lo han. „Han raa-ber paa Hjælp alt før han har set Fjenden. Et Hundrede Rømlinger og gamle Taterkærlinger — hvad mener I, Dreng? Skal vi heller vende Hestene mod Rantzausholm igen? I hører alle, de varer òs mod Mosen, vi kunde faa vaade Hoser. Ja, Død og Helvede, de har ti gamle Skydere derude ogsaa, vi kunde faa Bly i Støvlerne med! Nej, jeg ser det paa Jokum Davinde, se som han blegner om Næbbet, han er ræd for Vandet. Vi bier heller her til Gundes Rosenkrantz's Ryttere kommer og prøver Mosen for òs, om den bærer.“

Karlene svarede med en skraldende Latter; Jokum Davinde strøg sit mørke Skæg: „Jo færre vi er, des

bedre bær den. Ved I, at de er i Mosen, Oberst?"

„Han sagde det, Bonden, jeg spurgte før. Ser I den skovklædte Banke hist henne som en Ø i Sumpen? Dér holder de til, sagde han. Men Vejen var svær at finde, sagde han, vi har intet uden vore Pistoler og Pallasker. Om vi slipper levende gennem Dyndet, kan de ligge deroppe mellem Træerne og plaffe os ned med deres Moskendonner en for en, det er ligefuldt en betænkelig Sag. Kom ihu, I har Kvinder og Børn derhjemme, somme af Jer, og dette er ikke Kongens Tjeneste, det gælder blot en liden Pige, de har røvet fra mig. Om nogen vil salvere sig, da har han Lov at træde fra.“

Hans rolige Spot, midt mellem Alvor og Spøg, æggede Folkene, de svarede med et vildt Raab; nu drog Jokum Davinde sin Pallask, og i det samme blinkede alle Klingerne i Luften.

„Jeg tænker, Oberstens Tjeneste gaar for Kongens,“ raabte Jokum. „Vi tugter de Pigeranere uden Hr. Gundes Hjælp. Hører I ikke, hvad Obersten siger? Hvem rider forud og prøver, om Mosen bær?“

„Jeg!“ brølte det fra nitten Struber paa een Gang; og Jokum nikkede fornøjet.

„Der hører I, Hr. Oberst, Karlene er madtidige, sligt Røverpak plejer at have godt med Øl og Sul. Vi æder til Middag paa Banken derude, den grimme af Heksene faar den, som kommer sidst.“

De red muntert langs Bækken — Kai forrest; han vilde prøve Grunden selv; hans Hest var lettest, den var af ædelt Blod og havde alle Vilddyrets Sanser i Behold, den lugtede Vejen.

Ellers syntes Faren ikke at være stor; et Stykke

henne bøjede en dybtraadt Sti tilvenstre fra Bækken, den pegede ret mod Banken, saa fulgte de den. Inden længe havde de fast Grund under Fødderne, men det var blot en liden Grønning, som hævede sig over Sumpen, de saa, der var langt til Banken endnu, og fremefter øjnede de ingen Sti; dér stod en tæt Skov af Siv, og blinkende Vand mellem Tuerne.

„Hvad gør vi nu?“ sagde Kai Lykke raadvild, da de havde redet Grønningen rundt uden at finde Bund for Hestene, „vi maa ride tilbage til Bækken, dette er vildendes Vej.“

Men nu skød en Skikkelse op, ret foran ham — saa nær, at Hingsten stejlede og kastede sig tilbage, det var ikke langt fra, at han var blevet kastet af.

Det var en lang, mager Kvinde i et laset, brunt Skørt og næsten nøgen for Resten. De sidste Pjalter af en grønstribet Bul dækkede næppe Brysterne og holdtes oppe til Skuldrene ved grove Reb. Et kort, tjavset, graat Haar om det brune Ansigt, de smaa, listige Pupiller i Øjnenes stærkt Hvide — alt fortalte tilstrækkeligt, at hun var en Taterske.

Hun dryppede af Vand, da hun uden Frygt traadte op paa Brinken.

„Hvad søger I her?“ spottede hun. „Om det er mit Folk, I jager, da vend hellere om. Her venter Jer intet uden Døden; hører I ikke, hvor det fniser og mumler lystigt mellem Sivene? Det er Mosekonen og hendes Piger, de fejrer Bryllup i Nat, nu vejrer de Kristenkød. Til Valborgdag var det tre Aar siden, de havde Mennesker paa deres Bord.“

„Hold op med den Snak!“ bød Kai Lykke barsk. Han tvang Hingsten frem imod hende, den skrabede

i Græsset tæt for hendes Fod, men hun veg ikke, hun pustede sin Aande ud mod Dyret, og den sitrede over hele Kroppen derved — hendes stirrende Blik slap ikke Kai. Han følte sig selv uhyggelig til Mode derved.

„Vi vil ikke dit Folk noget ondt,“ sagde han i en indsmigrende Tone. „Vi søger en Ugerningsmand, han har ranet en Pige, som er mig meget kær — halvt et Barn. Knud Pue, hedder han, kender Du ham?“

Kvinden gjorde et bekræftende Tegn, men slap stadig ikke Kai med Øjnene; han begyndte at blive svimmel derved.

„Sig til dem, som fører dit Folk, at om de udleverer os Knud Pue og Pigen, da skal vi drage herfra med Fred.“

Hun lo spottende.

„Med Fred? Vær glad, om I kommer herfra med Livet. De to, Du taler om, er Gæster hos mit Folk, aldrig har vi udleveret den, som først har brudt Brødet ved vort Lejrbaal. Vi er mange, hvad mener Du, vi frygter Jer. Om Du vil det, skal jeg føre Dig til Lejren, da kan Du tale med Høvidsmanden selv. Men jeg raader Dig til at vende om. Kender Du Zita? Jeg er Zita, jeg var engang fagrere, end jeg er nu, men mit Syn er skarpt, jeg kender Dig, og jeg ser langt ud i dit Liv. Din Død ser jeg ikke, den er langt borte. Men jeg ser mange af dine Mænds Død.

Du er Kai Lykke, den rigge Junker til Rantzausholm; vend om fra den Vej, Du gaar paa, den fører Dig i Ulykke! Dog, det er altfor sent, Ulykken

leder efter Dig, Du er dens bortkomne Barn, snart vil hun trykke Dig til sit Bryst, det er endda magre-re end mit. „Naa, vil Du følge mig til Lejren?“

„Vis mig og mine Ryttere Vej til Eders Lejr, da skal jeg fylde Dig et Skæppemaal med Sølv.“

„Jeg har intet Skæppemaal, Du kan og lige gerne fylde Mosen her med Løfter. Giv mig en Dukat, da skal jeg føre Jer til Lejren; giv mig hellere to, da skal jeg føre Jer frelst herfra. Hører Du, hvor det piber mellem Sivene? Mosekonen glæder sig, hendes Piger kommer til at danse med dine Svende i Nat.“

„Os skræmmer Du ikke saa let,“ lo Kai og kastede en Guldmønt til hende. „Før os blot ud til Banken derhenne, jeg ved, at de vi søger er dér. Du kender mig, saa ved Du og, at den som forgriber sig paa mig og mine Folk, kommer til at dingle i Galgen. Hundrede Ryttere er paa Vej herhid, om de ikke finder os, da svider de Mosen af og steger dine Folk; rap Dig nu, vi har alt spildt Tid nok med Snak.“

Han vendte sig mod Rytterne; mere end een af dem var bleg om Kind; Jokum Davinde selv saa ikke helt sikker ud.

„Det er vel bedst, vi vender om endda?“ spottede Kai. „End har vi blot mødt en Taterkvinde, og hun har taget Farven af Jer. Ude paa Banken venter os kan hænde hundrede Mand med Vaaben. Vend med Folkene, Jokum. I kan naa Regimentet i Nyborg og komme til Sjælland, dér er ingen Fare. Vis kuns Vejen, Morlil, jeg følger Jer, om det saa gaar lige til Mosekonens Bord.“

„Før Djævelen,“ raabte Jokum Davinde hidsigt,

„spot ikke saa gloendes, Oberst, vi kæmper heller mod to Hundrede Mand end mod Heksen dér med hendes lede Ord. Er I vis paa, hun ikke lokker os i Hængemosen? En har nu da kun eet Liv at miste. Nej, se nu ikke saa paa mig igen! Kom Folkens, Obersten regner sit Liv for intet, vi følger ham, om det saa gaar lukt i Helvede.“

Kvinden havde bøjet Sivene til Side og pegede. Kai saa, at der virkelig gik en Strime fast Grønsvær i Retning af Banken. Hun kastede et spotende Blik til Jokum Davinde.

„Følg I mig, Junker,“ raabte hun og sprang derned. „I har Mod i Brystet, kan hænde vinder I det, I kæmper for. Pigen er det værd, og Knud Pue rager mig intet. Om I rider ret i mit Spor, er I paa fast Grund.“

Kai betænkte sig ikke, han drev Hesten frem med Sporene og sprang derned. Rytterne fulgte ham med Jokum Davinde i Spidsen. Vejen var blød men bar godt, forude bølgede Sivene, hvor Zita gik, men de maatte ride Fod for Fod. Hun løb hurtigere og hurtigere, nu skimtede de kun en svag Sitrén i Sivtoppene langt forude, omsider tabte de hende ganske af Syne. Men Striben, hendes Vej havde trukket, førte ret imod Skovbanken derhenne, og Grunden blev ved at bære, der var ingen Aarsag til at vende om.

Kai prøvede paa at drive Hingsten hurtigere frem, men den trykkede sig skælvende. Taterskens Ord havde sat ham i en underlig ophidset Stemning; hvad mente hun? Først havde hun spaaet ham Ulykke, siden havde hun varslet Held. Lige meget, de

var ikke et Pistolskud fra Brinken nu, dér oppø var Kirsten — og Knud Pue.

Pludselig standsede Hingsten stejlt og vrinskede angst. Hvad nu? Kai bøjede sig frem og stirrede ned mellem Sivene: blinkende sort Vand mellem Turnerne igen! Blot en Fodsbred endnu, og Dyret var styrtet deri.

„Gid Fanden havde Kærtingen, har hun ikke narret os endda.“

„Mente Du, jeg var dum nok til at føre Dig og dine Ryttere lige til vor Rede?“ lød en spottende Stemme inde mellem Sivene. „Døden venter Jer her, har jeg sagt. I skulde vendt om, medens det var Tid, nu er det for sent. Jeg skal give Jer et godt Raad endnu: sæt Jer ikke til Modværge, ellers kommer ingen af Jer levende herfra.“

Et Skud knaldede bag Kai, og en Kugle peb mellem Sivene i Retningen af Lyden. Det var Jokum, som havde skudt. Kai vendte sig forbitret imod ham.

„Er Du rent rasende? Vil Du skaffe os hele Koblet paa Halsen? Omkring med Jer, dette er vilse Vej. Eller bedre: vi sadler af og jager Hestene tilbage, til Fods maa vi vel kunne komme frem, hvor hun har traadt, den fordømte Heks. Dumbt at Du skød paa hende, Jokum, Taterne kan En tale sig til Rette med, og vi kunde haft nok i de andre.“

Han lod sig glide af Sadlen. I det samme knaldede et Skud inde fra Brinken. Jokum Davinde slog ud med Armene og gik bagover i Mosen med et kvalt Skrig. Der var ingen Grund til at fiske ham op. Kai havde straks set, at Kuglen var gaaet gennem Øjet. Han vilde svinge sig i Sadlen igen, men

i det samme bragede en hel Salve derinde fra, tre af Rytterne faldt og to af Hestene. Resten gjorde omkring og satte indefter i vild Flugt.

„Sadt af, I fordømte Kujoner!“ skreg han efter dem. „Vil I lade Eders Oberst i Stikken?“

Et højt Raab lød derude i Mosen. Skud knaldede, nogle af Hestene kom sprængende tilbage imod ham i vild Rædsel, uden Ryttere. Kai kunde intet se, men gættede sig til, hvad der var sket. Stjmændene havde omgaaet dem og spærret Tilbagevejen. Og der kom de rasende Dyr sættende imod ham i Vejens Bredde, om et Øjeblik vilde han være redet ned.

Han vendte sig og gjorde et fortvivlet Spring paa Lykke og Fromme. Heldet var med ham; han fik en Tue under Fødderne, vaklede, gled ud men fik Fodfæste igen — Tuen gængede voldsomt under ham, men holdt. Han drejede sig varsomt og stirrede ind-efter.

Hestene havde kastet sig i Mosen og kæmpede fortvivlet i Hængedyndet, nu sank en af dem med et vrinskende Skrig. Det var fælt at høre og se. Den abildgraa Hingst var ikke imellem dem, han drog et Lettelsens Suk.

Derhenne paa Vejen kæmpede de endnu: der var vel syv eller otte Mand igen, saavidt han saa for Krudtrøgen. Skulde han komme dem til Hjælp? Det var kun at lade sit Liv til ingen Nytte. Han kunde naa Brinken ved at springe fra Tue til Tue. Han saa en et Par Alen fra sig og samlede sig og sprang. Denne Gang gav Tuen efter og han sank i. Men han mærkede til sin Glæde, at der var fast Bund, Vandet gik ham ikke til Livet engang. Han drog Kaarden

og vadede indefter; derinde var Kirsten og Knud Pue. Om han kunde naa at jage sin Klinge gennem hans Hjerte! Elskovs Længsel er dog intet mod Hadets. Dræbe Knud Pue og dø — andet var ikke i hans Tanke i dette Øjeblik.

Han mærkede sig pludselig grebet om Føden, og han faldt; Vandet lukkede sig over ham. Han følte et Par stærke Arme om sig og kæmpede voldsomt imod. Et Øjeblik fik han Hovedet over. Han saa et fremmed Ansigt over sig; det var ikke Knud Pue. Udefra hørte han et Dødsskrig, han skelnede ikke, om det var af Mand eller Hest. Pludselig lukkede Mørket sig om ham igen, men det var ikke Vandet; snarere et Klæde, der blev snøret stramt over hans Ansigt.

Han tabte Bevidstheden.

FEMTENDE KAPITEL.

I Taterlejren.

Det var en lun Rede, Taterne havde indrettet sig her midt i Uglebæk Mose — og rummelig nok; selv nu, de havde aabnet den for andet lovløst Folk. Banken var vel en halv Fjerdingsvej i Nord og Syd, Bækken løb tæt ind under den og gav Drikkevand. Tømmer og Brænde var her nok af; midt ind i Aasen skar som en Hulvej, hvor Solen lyste muntert op Morgen og Aften, der boede Zita Sommer og Vinter med sin Fader Mathis, Stammens Ældste. De havde tømret sig en Hytte af solide Egeplanker med Mostørv paa Taget.

Foran var en aaben Plads, som Torvet i en Køb-

stad. Stammen havde før samlet sig til Raadslagning paa Stenene, der var sat i Rundkreds. Paa den anden Side laa og en Hytte, dér havde Zitas Brødre boet, nu var de borte paa een nær, Døden havde tyndet godt ud i Stammen, og Fjendskab for Kvinders Skyld havde splittet Resten; men end skuede gamle Mathis ud over mere end tre Snese af Afkom og Frænder, naar de gæstede ham alle paa deres Sommertogter som nu. Rundt om Raadpladsen var simple Telte rejst mellem Stammerne af Fyrrekviste, Tørv og Sten. De strakte sig bagud til alle Sider som en Lejr; yderst laa opskrabede Senge af vissent Løv, der sov Skovgangsmændene lunt og blødt, de var ikke bedre vant.

Denne Morgen var Mændene borte; Spejdere havde meldt, at Kai Lykke og hans Ryttere nærmede sig, og Fælden var alt lagt omkring ham. Kun gamle Mathis sad i en raat sammentømret Armstol foran sin Hytte og saa paa Kvinderne, der syslede omkring et lystigt knitrende Baal midt paa den aabne Plads; store Svinggryder hang paa Trefødder over Ilden. Mathis mimrede begærligt imod de fede Mad-dunster, som lumrede mellem Træerne. Han var blevet madkær paa sine gamle Dage, og det som gik for sig i Mosen, rørte ham kun lidt, det var ikke Taternes Sag.

Hytten paa den anden Side Baalet plejede at staa tom; men der stod nu Knud Pue i Døren, hensusken i dybe Tanker. Lyse var de ikke, hans Ansigt var mørkt som en Snehimmel. Ønskede han, at han var med i Legen derude? Han ønskede intet uden Fred. Han ønskede, at Junkeren maatte blive

i Mosen derude, saa det endelig en Gang kunde blive Helg for ham og Kirsten — og det vovede han heller ikke at ønske; thi Kirsten elskede ham, Junkeren — Gud bedre det — elskede ham, saa hendes Hjerte brast vel med ham. Han forbandede hin Dag, da den store Herre havde set hende ved Aaen, og hun havde tændt en Lue i hans Bryst.

Knud Pue var bleven her, han vaagede over Kirsten, som sov derinde i Hytten. Hun maatte intet vide om Kampen. Om Kai Lykke faldt, da skulde hun aldrig faa Nys derom. Hun skulde ikke græde for Knud Pues Skyld, om han saa kunde købe sig Saligheden derved.

Men han haabede ikke, at Junkeren blev dræbt, Folkene plejede at lyde ham; og det var hans strenge Bud, at Rytterne skulde slaas ned, paa det at ingen Undsætning skulde komme, men intet Haar maatte krummes paa Junkerens Hoved. Han skulde fanges levende og føres hid. Da skulde de gøre op, de to — da skulde Knud Pue være Slutten for Kai Lykke og give ham Valget: en pinefuld Død eller og maatte han lade Kirsten i Fred.

Vilde Junkeren være haard og stolt, som han havde været det selv i Kælderen paa Rantzausholm? Knud Pue ønskede det ikke, endog han troede, det var Kai, som havde ladet ham gribe og vilde sat ham paa Bremerholm, om ikke en iversyg Kvinde havde krydset hans Planer. Knud Pue var ikke hævngerig, han haabede, at Kai vilde give sig. Disse fine Junkere havde rød og hvid Hud som unge Piger, de havde skrøbeligt Kød. Der var det gode ved dem, at man kunde gaa paa Forlig med dem, man kunde

stole paa deres Ord. Kai havde ikke krænket Kirsten med et Ord; om han havde gjort det, skulde han visselig ikke have levet denne Dag til Ende.

Nu knaldede det første Skud dernede fra Brinken — og eet endnu — vaagnede hun? Han lyttede ind mod Hytten, han hørte hendes regelmæssige Aandedræt endnu. Bedst om hun ikke vaagnede, før det hele var forbi.

Men nu bragede hele Salver ud over Mosen. Muskedonnernes Drøn og Pistolernes skarpe Smeld ind imellem, der lød fortvivlet Vrinsken fra de druknende Heste, og nu skar et skingrende Dødsskrig gennem Luften.

Inde fra Hytten lød som et Ekko deraf: det var Kirsten, som vaagnede og satte sig over Ende med et Skrig.

„Knud, Knud, hvad er det?“

„Det er intet, Barn. Sov Du kun.“

„Jo, jeg hørte det. Jeg drømte stygt og hørte Skud, og nu dette Skrig, Knud, det var En, som var i Dødsens Angst og Pine.“

Han gik hen til hende paa Bænken og vilde brede Skindet over hende paany.

„Sov Du kun, Kirsten, jeg er her jo og vaager over Dig, der sker Dig intet ondt.“

„Nej, Knud, jeg vil vide, hvad det er... de kæmper derude i Mosen.“

„Nu ja, der er nogen af Kongens Ryttere efter vore Folk, men de er kun faa, der er ingen Fare.“

„Du lyver for mig, Knud! Er det Kai Lykkes Folk?“

„Kan være det er Kai Lykkes Ryttere; jeg tror

det næsten. Skræmmer det Dig saa? Du maatte jo vide det, vi har talt derom, at han vilde lade sætte efter Dig. Angrer Du, hvad Du har gjort? Sagde Du mig ikke, at Du hellere vilde dø end vende tilbage til ham?"

„Jo, Knud, det ved Du jo. Men om han er med, og de tager hans Liv!“

„Jeg tror ikke, han er med.“

„Jeg er vis paa det, Knud — jeg vidste det jo, at hørte han, jeg var rømt, vilde han ikke have Rist eller Ro, før han havde søgt mig op.“

„Jeg tror ikke, han er med, han er i Holsten vel, han kan intet vide derom endnu.“

„Jeg føler det paa mig, at han er med. Ak, Knud, om det var ham, som skreg i Dødsangst nys! Det siger jeg Dig, Knud, at om dine Folk tager hans Liv, da tilgiver jeg Dig aldrig, da er Du en Morder, og jeg vil ræddes for Dig. Ak Gud, om han døde, hvor skulde jeg da kunne leve mere?“

Hun slog Hænderne for Ansigtet og brast i Graad. Knud Pue gik tilbage til Døren; det var, som han skulde kvæles. Slig elskede hun Junkeren, der kun havde villet ejet hende for sin egen Lyst, han, som havde ødelagt hendes Liv. Knud Pue var intet for hende; og dog havde han, Stodder, et Hjerte saa ømt og rigt — skulde hun aldrig fornemme det og røres derved? Ikke saa længe Junkeren var over Jorden. Og dog kunde han ikke ønske hans Død. Nej, det var næsten mere, end et Menneske kunde bære.

Hun stod bag ham og rørte hans Skulder.

„Knud, lad mig slippe ud, jeg maa ned og se selv;

jeg kvæles af Angst herinde i Mørket, jeg tror, jeg bliver gal.“

Han greb hende i sine Arme og bar hende tilbage paa Bænken igen; skændte paa hende som paa et utaalmodigt Barn.

„Bliv nu smukt, hvor Du er, Kirsten, hører Du? Jeg er her jo. Om han er død, vilde Du da kunne frelse ham? Men han er ikke død; jeg tror ikke, han er med; og om han er med, da gør ingen ham noget ondt, jeg har sagt Folkene det, at den, som krummer et Haar paa hans Hoved, slaar jeg ned som en Hund. Saa, sov nu. Du har intet at frygte; jeg skal sige Dig alt, som det gaar.“

„Knud,“ hulkede hun, „om de fanger ham, vil Du da sige mig det?“

„Ja, — sov nu!“

„Og I gør ham intet ondt?“

„Vist ikke.“

„Om I fanger ham, da maa jeg tale med ham, Knud; der er intet andet Raad. Ak, jeg skulde gjort det før, jeg skulde aldrig være rømt fra ham uden et Ord; han maa jo være gal af Vrede. Jeg vilde ønske, at I fangede ham, da kunde jeg sige ham alt; da kunde jeg se ham en Gang endnu. Gud i Himlen, hvor skal jeg kunne leve, om jeg ikke ser ham engang endnu.“

„Taabelige Barn; skønner Du ikke, hvor Du vil pine baade ham og Dig selv? Mener Du, han er et Barn, som Du kan berolige med milde Ord? Han er en streng Herre, vant til at faa sin Vilje. Du er et Barn, han vil løbe af med Dig igen. Og hvor skal det da gaa Dig? Ved Du ikke selv, at da vilde

det gælde din Ære — eller hans? Det er bedst, som det er.“

„Ak, saa haardt, Du taler, Knud! Jeg ved, Du har Ret, og det er grusomt; jeg vilde dog ønske, jeg kunde se ham engang endnu — blot se ham.“

Hun vendte sig mod Væggen og græd stille. Knud Pue bøjede sig frem mod Zita, som kom løbende imod ham.

„Tal sagte, hun sover ikke. Nu?“

„De har ham.“

„Levende?“

„Ikke en Rift i det fine Skind.“

„Rytterne?“

„Tier alle. Men af Hestene undkom een, den abild-graa, han red selv.“

„Det var dumt. Hvor har I gjort af ham?“

„De kommer bærende med ham derhenne, han ligger i Svime. Vi kan vel lægge ham over til vort?“

„Gør det. Hør, jeg gaar der over selv, bliv Du her, Zita, og vogt Kirsten. Hun maa ikke komme ud herfra, om Du saa skal binde hende; gaa ind og stæng Døren. Sig, at de bærer Saarede op, sig, at han er ikke imellem; sværg ved din Salighed paa det, bare hun tror Dig.“

Han skød hende ind og lukkede Døren bag hende. Ovre bag Baalet kom to Mand med et viljeløst Legem imellem sig. Gamle Mathis blottede ærbødigt sit Hoved, han tænkte, det var en Død. Men det var den afmægtige Kai Lykke, som blev baaret ind i sit Fængsel.

SEKSTENDE KAPITEL.

Det eneste Vilkaar.

Da Kai Lykke vaagnede til Bevidsthed, var Mørket stadig omkring ham, men denne Gang vidste han, at det var ikke Mosevandet, han laa i. Heller ikke var der snøret noget Klæde om hans Ansigt; det var Nat. Han vilde springe op, men mærkede først nu, at baade hans Hænder og Fødder var snøret sammen med tynde Snore, der skar afskyeligt i Kødet ved den voldsomme Bevægelse.

Stønnende af Smerte sank han tilbage paa det sammenrullede Dyreskind, der var stoppet under hans Hoved, og fandt Trøst i, at han i Grunden laa ganske blødt og godt. Hans Hoved var blytungt og værkede. De Fandens Tater, tænkte han, de har ladet mig snuse til en eller anden døvende Urt eller hældt noget i mig, Pakket er jo forfarent i al Slags hemmelig Kunst. Saa er jeg deres Fange — eller Knud Pues?

Han prøvede paa at skønne, hvor han var; Mørket var ikke tæt, en svag Dæmring sivede ned gennem et Hul i Taget, ret over Arnen, som stod midt i Rummet. En gammel Lønhytte, tænkte han. Bænke langs Væggen, et mægtigt Bord af Egeplanker foran de udskaarne Højsædestøtter; det er en Taterhytte. En rallende Snorken henne fra Højsædet forkyndte, at Stammens Øverste drømte dér om de vide Hjemlandssletter.

Han huskede pludselig alt: Bagholdet i Mosen, Hestenes Dødskamp, de kæmpende Folk, det forfærdelige Skrig tilsidst. Han hørte det endnu.

En vild Smerte gennemfo'r ham. „Mine ulykkelige Ryttere,“ mumlede han, „stakkels Jokum Davinde, Du fik Ret, Du gik i Døden for din Herre. Og Dyrene, de arme — Abildgraa, min gode Hingst...“

Denne Sorg var den tungeste; det var langt fra, at Abildgraa var den kosteligste Hingst i Fyens Land, den havde kostet fjorten Rigsdaler. Men en Rytter og hans Hest var Venner, næsten som af samme Blod; hundrede Rytteres Død rørte ikke Hjertet som Tabet af det Dyr, der kendte den mindste Skiften i hans Stemmes Klang.

„Tyge var ikke med,“ mumlede han og huskede nu alt. Det var endda godt, han var redet til Allerup efter Gunde Rosenkrantz's Ryttere; traf han ingen dér, hentede han Forstærkning i Odense. Spillet var ikke tabt, Brand og Galge ventede Stimændene endnu. Men Abildgraa kunde ingen give ham tilbage.

Taarerne traadte ham i Øjnene, han stønnede højt. Den Helvedes Heks, havde han hende endda her, Munden havde de i det mindste ikke stoppet paa ham.

I det samme stod hun for Bænken og rakte et Bæger frem imod ham.

„Drik!“ hviskede hun, „det vil gøre Jer godt. Om I sover til Gry, vil I være karsk igen.“

Han slog Bægeret ud af hendes Haand med sit Hoved og stønnede af Smerte derved.

„Du Belials Kvind, vil Du dræbe mig, og har Du ikke fyldt mig nok med Dyvelsdrank og Forgift? — Hvor er mine Ryttere? Hvor er min gode Hest? Tro ikke, Du skal faa Lov at vente paa Helvedes Ild, jeg skal se Dig paa Baalet, før jeg dør, og dine Mænd skal komme til at dingle i Galgen.“

„Hyss, raab ikke saa højt, Du vækker Mathis, han er en gammel Mand.“

„Hvor er mine Folk?“ gentog han, men dæmpede alligevel Stemmen.

„De sover i Mosen. Jeg sagde Dig det jo. Mosekonens Piger har danset med dem i Nat.“

„Du Satans Brud, bi blot, jeg skal lade Dig stege over en sagte Ild, jeg skal bygge Dig et Baal af det vaadeste Brænde paa Rantzausholm.“

„Var de ikke Krigere og rede til at gaa i Døden? Kan det ikke være en Mand lige kært, om han dør i Dag eller om hundrede Aar?“

„Du skal ikke komme til at leve i hundrede Dage, og Hingsten, min Abildgraa?“

„Han slap bort.“

„Naa, Gud have Lov! Kan hænde jeg lader Dig slippe med at blive hængt. Hvor er Knud Pue? Jeg vil tale med ham.“

„Knud skal komme til Jer, saa snart det er Dag. Nu skal I sove.“

„Og —“

Han vilde spurgt om Kirsten, men opgav det og vendte sig forbitret mod Væggen. Han vilde end ikke besmitte hendes Navn ved at nævne det for denne Djævels Kvind.

Hun havde atter fyldt Bægeret og rørte ved hans Skulder.

„I skal drikke dette; det er ikke Forgift, ingen Dvalledrik. Det er et styrkende Bryg af Urter og Vin, det vil svale Jert Blod og gøre Jer karsk. Vær nu god og drik det; Knud Pue skal komme til Jer, saa snart det er lyst; da kan I behøve at være stærk.“

Ja, da kunde han behøve at være stærk. Han svælgede Drikken ned uden Modstand. Skadede det ham, om det var Førgift? Han laa her i Baand og naaede intet, Kirsten var tabt for ham, han var i Knud Poes Magt. Men Hævnen hører mig til, siger Herren.

Hans Tanker gled ud, i mørke Taager, han sank i en drømmende Søvn. Da han vaagnede, var det lyst, og Knud Poe stod for ham.

Kai fo'r ikke op, skøndt han glemte sine Baand, og Sønnen havde givet ham Kræfter. Klogskaben var vendt tilbage med dem. Han borede sit Blik i Knuds og sagde ringeagtende:

„Slig holder Du dit Ord? Jeg mente, Du var en af Skovens frie Mænd, og at I tænkte som vi Ædelbaarne i eet. Men hvor har Du holdt den Pagt, Du svor mig? Kirsten skulde vælge, hun valgte mig. Nu har Du taget hende fra mig. Du har dræbt mine Mænd, og nu ligger jeg fangen her. Du tænker da alligevel som en Træl.“

Knud Poe havde sat sig ved hans Fødder med Armene over sit Bryst. Hans Ansigt var mørkt, men det mildnedes, da han havde set længe og dybt ind i Kai Lykkes Blik.

„Holdt I selv vor Pagt?“

„Ja, sandt Gud hjælpe mig, det gjorde jeg. Kirsten er hellig for mig. Jeg kunde have dræbt den Mand, der krænkede hende med et Ord eller et Blik, om Du har talt med Kirsten, da ved Du, at jeg taler sandt.“

„Jeg ved det. Men om hun var blevet hos Jer, hvor længe vilde hun mon da have været Jer hellig?“

I er et hedt Blod, vant til at følge Eders Lyst. Da I kom ridende tilbage til Rantzausholm forrige Nat, var Eders Tanker da rene? Brændte ikke Blodet i Jer? Vilde I haft Magt over Jer selv, naar I atter stod for hende, naar hun rakte sine Hænder imod Jer, tillidsfuldt som et Barn? I ved, at I vilde ikke; før eller senere havde I gjort hende ulykkelig.“

„Du gør mig Uret, saa sandt hjælpe mig Gud! Ja, jeg vilde have gjort hende til min, det var min Tanke, da jeg red til Rantzausholm. Men ikke som Du mener; jeg vilde have gjort hende til min Ægtehustru — tro mig, om Du vil! Hendes Ære er mig kærere end min egen. Aldrig vilde jeg have budt hende ringere Kaar end de bedste, det er sandt.“

Knud Pue sad længe hensunken i dybe Tanker. Nu glimtede det op i hans Øjne.

„I gav mig Fred, hvorfor lod I mig slæbe fra min Skov og lægge i Lænker? Jeg gjorde Jer intel, jeg vidste, at I havde holdt Jer Ord, og jeg truede ikke Jert Liv. Hvorfor kunde I ikke lade mig leve mit i Fred?“

„For Gud, jeg anede intet derom; om jeg var kommet til Rantzausholm og havde fundet Dig i Taarnet, jeg skulde have løst dine Lænker selv. Det var Sofie Abelsdatter, som gjorde det, hun vilde just lokke Dig til at tage Kirsten fra mig. Hun er min Haderske, og Du har været hende en god Hjælper. Mener Du, at Kirsten vil takke Dig derfor?“

„Kirsten har takket mig derfor. Det var hende selv, som bad mig føre hende bort. Det var aldrig kommet i mine Tanker.“

„Du lyver!“

„Slig sagde jeg ikke til Jer. I fortalte mig mærkelige Ting: at I intet vidste om mit Fangenskab, at I vilde gøre Hans Lauridsens maanesyge Datter til Jer Ægtehustru. Jeg sagde dog ikke, at I løj. Jeg troede Jer paa Jert Ord. Men I skal sværge mig til, før I gaar herfra, at I ikke vil eftertrægte hende mere.“

„Og om jeg ikke vil?“

„Da skal I dø. Da er det ikke mig, som tager Jert Liv, da kaster I det hen selv. Kirsten skal aldrig faa høre derom, hun vil tro, I er falden i Fejden. Skuf Jer ikke med et svigefuldt Haab, Junker! Jeg ser, at Glæden skinner Jer i Øjet. I har skikket Bud efter Hjælp, men den kommer for sent.“

„Da dræb mig, naar Du vil. Jeg har sat mit Vilkaar og gaar ikke fra det.“

De stirrede paa hinanden; de prøvede Kræfter i et Blik, de to Mænd, den bundne og den frie; de var lige stærke.

Knud Pue vendte sig uden et Ord og gik.

SYTTENDE KAPITEL.

Frelst og fortabt.

Kirsten sad paa Vægbænken og stirrede frem for sig med et tomt Blik, da Knud Pue traadte ind. Han frygtede et Øjeblik for, at hun var henne; et Anfald af Sygen kunde vel være ventendes, saa haardt hendes Sind havde været spændt i det sidste. Han haabede det næsten. Var det ikke bedst for hende, om hun sov og drømte, til alt var forbi? Kan hende den største Lykke, om hun aldrig vaagnede mere?

Han drog et dybt Suk: hans blev hun dog aldrig. Junkeren havde taget hendes Hjerter uden at give hende noget derfor.

Nu vendte hun Blikket imod ham. Han saa straks, at hun var sig selv.

„Knud — jeg ved, at han er her.“

„Hvem?“

„Kai Lykke. Han ligger bunden ovre i Hytten hos gamle Mathis. Hvorfor har Du ikke sagt mig det, som det er? Du lovede mig det.“

Han mumlede misfornøjet: „Naa, har Zita alligevel sladret?“

„Zita har ikke sladret. Jeg har følt det paa mig selv den hele Tid, at han var med, og jeg haabede, at han var fangen og ikke dræbt. Jeg ved, at det er ham, som ligger derovre, det er ham?“

„Ja, naar Du ved det. Jeg vilde sparet Dig for det, Kirsten. Hvad godt kommer der af, at Du tænker paa alt det, som ikke kan gøres om? Forbi er forbi; inden Kvæld drager han vel bort, og i Morgen er vi langt herfra. Du faar ingen Fred, før vi har Vandet mellem ham og os.“

„Jeg faar aldrig Fred. Hvad siger han?“

„Ja, hvad siger han? Han sværger paa, at Du skal blive hans. Jeg sagde ham, at Du havde fulgt mig af din frie Vilje; men han troede mig nok lidet. Allenfals krævede han at høre det af din egen Mund.“

„Sagde han, at... sig ikke, Knud, at han vilde mig noget ondt, jeg tror det intet.“

„Ih, han vilde Dig alt det bedste. Du skulde være hans Frue, sagde han, han havde besluttet det for-

rige Nat, medens han red til Rantzausholm. Din Ære var ham kærere end hans egen," sagde han, og meget sligt. Junkeren har godt om glatte Ord. Forøvrigt tror jeg, han mente det."

Hun foldede Hænderne i Skødet og drog Vejret dybt „Saa havde Sofie dog Ret."

„Glæder det Dig?"

„Jeg kan ikke gøre for det, Knud, jeg er taknemlig derfor. Jeg vilde saa nødig, at han skulde haft onde Tanker om mig, jeg, som gerne gav mit Hjerteblood for ham."

„Det gør Du jo." Hans Stemme var skærende haard.

„Synes Du ikke, Du ofrer nok for ham? Han er Solen for Dig, og dog gaar Du ind i Mørket, for at han kan blive lykkeligere derved. Tvivler Du paa, at Du handler ret?"

„Somme Tider tvivler jeg, Knud. Kan det være ret at gøre den, En elsker, saa megen Sorg? Kan hænde var jeg dog Lykken for ham."

„Nu, da gaa til ham og sig ham det! Hjertet vil hoppe i ham, han vil gøre Dig til sin Frue. Om Du mener, det er ret saa, hvad betænker Du Dig da paa?"

Hun saa usikkert paa ham. „Knud, om jeg gjorde det, vilde Du da ikke hindre mig deri?"

„Jeg hindre Dig? Du kom til mig og bad mig følge Dig, jeg gjorde det. Drager Du herfra, skulde jeg da kunne hindre Dig deri? Jeg er din Hund, mig kan Du gøre med, hvad Du vil."

„Du siger det saa bittert..."

„Kanske. Er det sært, om En kunde faa Lyst til at være andet end Hund engang? Det vil blive mørkt

for mig, om Du gaar, jeg har og et Hjerte. Men tænk ikke paa mig, om Du kun er glad og lykkelig, da er alt godt.“

„Knud, Du er mere for mig end min egen Fader var. Gud trøste ham og Moder, de sørger vel nu over mig som en Død. Du skal raade mig, jeg vil gøre, som Du siger.“

Knud Pue satte sig hos hende og greb hendes Haand, hans Stemme skjælv:

„Kirsten, om Du har Mod, da kan Du sige ham et Ord, saa at han skilles fra Dig og intet tænker paa Dig mere. Sorg vil det volde ham, thi han har Dig kær, men Sorgen vil glemmes, der er saa meget andet i hans Liv. Kort Sorg er bedre end lang.“

„Sig mig, hvad det er for et Ord; der er intet, jeg ikke har Mod til, om det kan gavne ham.“

„Da sig ham, at Du har ham ikke kær.“

„Ak, han vil ikke tro mig, Knud.“

„Det er just det! Det gavner lidet, om Du siger det i Ord, naar han dog hører det paa din Røst og læser det i dit Øje, at Du har ham kær til Døden. Men om Du kunde sige ham det i rolige, kolde Ord, om Du kunde gøre Dig haard og sige ham, at Du skylder ham Tak, men at Du har ham ikke kær, som han mener, og at Du ikke kan udholde at sidde ved Luth og Bog i hans Sale men maa leve i den frie Skov, om Du ikke skal dø — da vil han vel tro Dig! Men Du har ikke Mod dertil.“

Kirsten trykkede sig frysende op mod Væggens Huder og drog sin Haand ud af hans.

„Da vilde han tænke ondt om mig, Knud, at jeg har narret ham...“

„Ja, da vil han tænke ondt om Dig og holde Dig for en Utaknemlig. Da vil hans Hjerter blive koldt imod Dig. Skønner Du ikke, at større Ting kån Du ikke gøre for ham?“

Hun rejste sig hurtigt. „Du har Ret. Jeg maa gøre det fuldt ud. Før mig til ham, da skal jeg gøre ham Pinen kort.“

„Vent bare lidet, Kirsten, jeg vil sige ham et Ord først.“

„Jeg følger Dig til Døren, Knud, jeg kan vente udenfor imens. Men tøv ikke for længe, nu har jeg Mod, siden ved jeg ikke...“

Hun fulgte ham over til Hytten, hvor gamle Mathis sad i Stolen og mimrede. Knud lod hende blive hos den Gamle og gik ind.

„Nu,“ sagde han barsk, da han stod for Bænken, hvor Junkeren laa i sine Baand. „Har I nu betænkt Jer?“

Kai Lykke svarede ham ikke.

„I vil altsaa tale med Kirsten?“

„Ja.“

„Og om hun siger Jer, at hun ikke vil følge Jer, vil I da lade hende med Fred?“

„Jeg vil, hvad Kirsten vil.“

„Godt, da skal hun komme hid. I skal høre det af hendes egen Mund.“

Han gik, og straks efter traadte Kirsten ind. Hun standsede ret indenfor Døren, støttede sig til Karmen og tog sig til Hjertet. Men derpaa gik hun hen til Bænken og hilste ham med et Nik.

„Kirsten, hvor kunde Du gaa fra mig, hvor kunde Du gøre mig den Vé? Jeg elsker Dig, og Du vidste

det. Hvad har de snakket for Dig, hvad har de truet og lokket Dig med? Sig mig det, jeg vil vide det.“

„Men, kære Herre, hvad taler I om at true og lokke? Jeg sad der som en Fange med Væv og Bog i den fagre Sommer. Det var ikke smukt af Jer at rejse bort. I lovede mig, at jeg skulde have glade Dage, og saa lod I mig sidde der som en Fugl i et Bur. Jeg vilde være død deraf. Jeg er født i Skoven og vant til at færdes frit. Aldrig har jeg jo valgt sligt tvungent Liv, det ved I helt vel. Jer var det vel, som lokkede mig af min glade Frihed og lod mig sidde ene.“

„Ak, Kirsten, jeg maatte jo rejse. Mindes Du, naar Du sang for mig, og jeg sad med mit Hoved ved dit Knæ og snoede dit Haar om min Haand? Du var glad for mig den Gang, Kirsten.“

„Vist var jeg glad for Jer, kære Herre, I lærte mig nye Ting, jeg havde ret Moro deraf. Men saa rejste I — nu, jeg laster Jer ikke derfor. Længe var jeg ikke blevet hos Jer endda. Jeg duer ikke til at sidde paa Stads i en Stue. Det var vel og kun et Lune af Jer?“

„Et Lune? Forgangen Nat, da jeg red til Rantzausholm, sang det i mig: naar jeg træder ind i Kirkekammeret, da vil Kirsten give et Skrig af Glæde og kaste sig om min Hals, tænkte jeg; da vil jeg sige hende, at hun er mig kærere end alt i Verden, da vil jeg bede hende blive min.“

Hun stirrede stadig frem for sig med et tomt Blik, hendes Stemme var tonløs, ved hans sidste Ord overgød en svag Rødme hendes Kind.

„Det var vel, at I ikke sagde mig de Ord, Herre. Jeg kunde dog aldrig blive Eders.“

„Jeg vilde bede Dig dele alt med mig Kirsten — Hr. Rasmus skulde have lagt vore Hænder sammen.“

Hun lo. Fjernere og mere fremmed lød det end alt andet.

„Jeg skulde være Eders Frue, Herre? Nu driver I Spot med mig. Glemmer I, at jeg er Eders Dele-fogeds Datter? Det vilde være et farligt Spil, om I førte mig frem ved Hove. Nej, Herre, det er Synd af Jer at komme med saadan Snak.“

„Saa sandt jeg lever, Kirsten, — jeg vilde have gjort det, og jeg vil gøre det endnu. Giv mig dit Ord, og vi drager til Haagerup alt i Dag og lader vor Pagt signe. Frygter Du Knud Pue? Han kan ikke tvinge Dig. Det koster Dig kun et Ord, og vi drager frit herfra.“

„Lade vor Pagt signe, siger I? Jeg ved om ingen Pagt.“

„Ak, Kirsten, Kirsten, hvem lærte Dig at lege saa grusomt med Ord? Du elskede mig. Jeg ved det. Kan hænde vidste Du det ikke selv; men aldrig har ømmere Kærlighed lyst af en Piges Øje, end naar Du saa paa mig; hvad har nu gjort Dig kold? Mener Du ikke, jeg skulde tvinge dem til at vise Dig Ære som min rette Frue? Er det mine Frænder, Du frygter? Lidet bad jeg Gud Herren om i mit Liv, men Dig bad jeg om. Vil Du gøre mig til en Hedning og en Spotter?“

„Tal ikke saa syndige Ord, Herre. I maa dog kunne sige Jer selv, at der intet kan blive deraf. Hvad Glæde skulde I finde hos mig? Jeg er som en af

de vilde Skovblomster; om I rev mig til Jer, da vilde jeg visne om en kort Stund. I mener, jeg skulde slaa Luthen og synge for Jer, naar I var bedrøvet. Tænker I slet intel paa mig? Jeg vilde dø deraf. I har mig ikke kær, som I siger. Nu, I har været god imod mig, jeg takker Jer derfor. Jeg skulde gerne have været Eder til Vilje, om jeg havde kunnet. Men dette maa I ikke bede mig om. Glem I mig og tag Jer en Frue af Jer egen Stand. Det er dog kun et Lune — En kan ikke faa sin Vilje i alt.“

Det kom som et Skrig fra hans Strube:

„Kirsten, elsker Du mig intel, slet intel? Var det alt Gøgl og Bedrag: Lykken, dine Øjne forjættede mig? Jeg tænkte, vi skulde gaa sammen Haand i Haand, til vi stod for Guds Trone, og at Du var min i Evighed. Og alt det skulde være idel Løgn, dit Smil saa svigefuldt? Jeg vil ikke tro det, Kirsten! Jeg vil ikke tro det!“

Hun hørte ham knap; hun gik mod Døren med bøjet Hoved, da hun greb om Klinken, saa det ud, som hun var ved at falde i Afmagt. Da samlede hun sin sidste Kraft og vendte Hovedet halvt imod ham:

„Kan jeg gøre for, hvad I har drømt, Kai Lykke? Jeg gav Jer intel Løfte og sagde aldrig, at jeg havde Jer kær. I vil snart glemme mig. Lev vel!“

Hun var borte. Kai kastede sig tilbage og stirrede ud i den graa Nat — den, som nu lukkede sig om hans Liv.

Det varede en Stund, før Knud Pue kom tilbage; han havde maattet bære Kirsten over, hun havde knap faaet lukket Døren efter sig, før hun daanede

i hans Arme. Nu stød han atter for Bænken og rørte Kai Lykkes Skulder.

„Nu, Herre Junker, fik I saa hørt af Kirsten, at jeg talte sandt?“

Hans Stemme klang af Medynk; vi er to glædeløse Mænd, tænkte han; men hvad gør det, om blot Kirsten maatte blive glad igen.“

„Kommer Du for at løse mig?“ spurgte Kai ligegyldigt.

„Sværges I, at I vil lade Kirsten i Fred, at I aldrig oftere vil søge at finde hendes Spor?“

„Jeg sværges, hvad Du vil...“

„Sværg, at I ingen Hævn vil tage over os, at I ikke vil forfølge os. Nu tror I vel og, at jeg kun har været Kirsten til Vilje og intet haft for Øje uden hendes Vel?“

„Jeg tror, hvad Du vil og sværges, hvad Du vil. Men...“ Han løftede sit Hoved og saa paa Knud Pue med et Blik, der gik Kæmpen gennem Marv og Ben. „Kirsten havde mig kær engang. De, som tog hende fra mig, dem dømme Gud.“

Knud Pue vinkede ad Zita og tog et Bæger af hendes Haand.

„Drik dette, Junker. I vil da falde i en Dvale; naar I vaagner, er vi langt herfra. Jer skal intet ondt vederfares i Jer Søvn. Jeg giver Jer mit Ord derpaa.“

Kai greb Bægeret og tømte det til Bunden; han haabede, at det indeholdt Gift. Straks efter sov han som en Død.

Da han vaagnede, skinnede Solen ham i Øjnene. Han laa i Skovbrynet ved Vitingevejen. Han huskede

straks alt og kiggede sløvt omkring. Et Stykke heune græssede hans abildgraa Hingst. Da gled et svagt Smil over hans Ansigt.

Een Ven havde han dog tilbage fra sit Skibbrud — en tro Ven, som havde Hjerte for ham og ikke forstod sig paa Svig.

Han rejste sig og fløjtede. Dyret svarede med en glad Vrinsken og kom nu dansende hen imod ham; den havde nær væltet ham med sine Kærtegn.

Oppe fra Skoven lød Hestetrav og et muntert Horn. Det var Tyge Henriksen, som kom med hundrede Ryttere fra Nyborg, nærmere havde han ingen Hjælp kunnet finde. Vincents Hahn var og med, den lille fede, opblæste Kornet; han lod sig forpustet glide af Hesten.

„Nu, Oberst, I er gaaet paa Elskovseventyr? Vi havde nær jaget Livet af os for Jer Skyld, Kongen er alt i Odense, jeg raader Jer til at være fra Nyborg, før han kommer dertil.“

Tyge Henriksen havde Taarer i Øjnene, han bøjede sig over Kais Haand og kyssede den.

„Gud være priset og takket, Herre, at I er frelst.“

„Frelst?“

Kai Lykke lo bittert. „Sig heller, at jeg er fortabt.“ Han svang sig i Sadelen og red Fod for Fod gennem Skoven. Hahn tvang sin Hest op paa Siden af hans.

„Oberst Lykke,“ sagde han dæmpet, „Smakken ligger rede, vi kan naa fra Nyborg før Middag, om vi rider skarpt; Kongen er ventendes Klokkeren tre, I ved, der har været klaget over Eders Ulydighed mod givne Ordre før.“

Kai Lykke mønstrede ham fra Siden.

„I skulde rejse til Odense og angive mig, Hahn. Kan hænde, Kongen giver Jer min Plads. Jeg kan forsikre Jer, det er mig lige kært, enten han ser surt eller sødt.“

Saa hidsede han pludselig Abildgraa med et Raab og forsvandt i en Støvsy for deres Blik — ad Vejen til Rantzausholm. I tvende Døgn holdt han sig indelukket i Kirkekammeret og nød ikke vaadt eller tørt. Og ingen fik Adgang til ham.

Kongen skikkede ham Bud med en Kurer fra Nyborg, men Kai aabnede det ikke engang. Alt var ham eet og intet.

ATTENDE KAPITEL.

Paa Lykkens Tinde.

Kai Lykke stod ved Vinduet i sin Gaard paa Købmagergade og saa ud i Haven, hvor de første Blade alt gulnede og faldt. To Somre og tre Vintre var alt henrundne, siden hans Lykke brast; den tredie Sommer gik nu paa Held.

En Storm var gaaet over Danmark i disse Aar, ethvert Barn har læst derom. Paa fjorten Dage gik Karl Gustaf over Isen til Sjælland med sin Hær, de danske Herrer, som havde været saa raske til at begynde Krigen, vidste nu intet bedre end at bede om Naade. Ved Freden i Roskilde afstod Kong Frederik alt, hvad den svenske Løve spilede sit Gab op efter: de skaanske Provinser og Bornholm, Bøhus og Trondhjem Len og 2000 rustede Ryttere.

Det havde kun skærpet Løvens Hunger, alt samme

Aar kom Karl Gustaf tilbage og vilde have alt; men nu sprang den danske Løve fra sin magelige Plads i Vaabenet og bed fra sig: den afslaaede Storm paa København hin Februarnat, det heltemodige Forsøg paa at vinde Kronborg tilbage, Gøngernes Bedrifter, det er en Perlekrans af stolte Minder, som kun altfor mange Danske glemmer over Nederlagenes og Ydmygelsernes Aar. Sverige var slaget, Karl Gustaf døde af Græmmelse, Freden gav os Bornholm og Trondhjem tilbage, det var alt. Hollænderne havde hjulpet os, før at Svensken ikke skulde tage Sjælland, de vilde ikke give os Skaane igen. Øresund skulde være frit Farvand for Sundtoldens Skyld.

Danmark var forarmet. Svenskerne havde brændt og hærgnet bravt. Værst var det kan hænde gaaet ud over Fyen; Godset paa Rantzausholm havde Peder Børtning værget som en snild Føged, der gjaldt det hans egen Pung; men Slottet havde ikke ligget ham paa Sinde; Smørret og Fedtet havde Peder faaet nedgravet i „den mørke Skov“ mellem Egnborg og Frydenborg, der hvor en dyb Dal endnu kaldes Smørhulen til Minde derom; for sit Kvæg og sine dyre Heste havde han tiggat og tinget sig fri; men oppe paa Herreborgen havde Fjenden faaet Lov at skalte og valte, som han vilde. Mangt af Bohavet var gaaet i Ovn for Nemheds Skyld, de gyldne Friser om Væggene var ilde medfarne, Fliserne var brudt op og kørt bort, saa vel de brune i Kamrene, som de sorte og hvide Terner i den skønne, hvide Sal. Alene Kirkekammeret var blevet skaaet som ved et Under. Havde usynlige Engle fredet om det Sted, hvor Kirsten havde traadt?

Kai Lykke strøg sig over Panden og gik heftigt over Gulvet. Skulde han aldrig blive dette Minde kvit? Hans Elskovsminde var som et Lig; disse Aar igennem havde han stirret paa dette Lig og mistet sin Kraft derved. Al Glæde var vejet fra ham. Nej, det var den dog ikke; thi hans Tanker havde lukket sig som et Tempel, dybt derinde, i det Allerbhelligste, dvælede han stundom i Tilbedelse, og da fandt han en stille og bleg Glæde. Han lastede ikke længere Gud, fordi han havde taget Kirsten fra ham, han takkede, fordi hun var draget gennem hans Liv — som en hvid Svane. Et Glimt i Solen, og hun var borte. Ja, han takkede Gud, fordi det var gaaet saadan, saa hun stod ganske hvid og uplettet for ham i Mindet.

Handlingens sunde Glæde var vejet fra ham. Han havde røgtet sin Krigsdont sløvt, gentagne Gange havde Kongen beklaget sig over hans Sendrægtighed i at udføre Ordre.

Efter et Aars Forløb, straks efter den første Krig, var hans Regiment blevet givet Hans Ahlefeld. Kongen skyldte Kai Lykke 32,000 Rigsdaler, han havde faaet Kronens Slot og Len Aalborghus i Underpant derfor. Heroppe kunde han have haft nok at tage Vare, men Sløvheden fulgte ham. Han flygtede fra Virkelighedens Bryderi ind i sine Drømmes Tempel. Det var en Sot til Døden.

Og hans Frænder skammede ham ud. Hvorfor giftede han ikke en ædelbaaren Kvinde og forplantede sit Navn? Ja, hvorfor gjorde han det ikke? Han var sund og karsk, han kunde blive hundrede Aar, han kunde dog ikke blive ved at leve uvirksomt hen.

Nej, han var ung endnu, og han vilde leve. Han ønskede alle Minder Døden. Han vilde have frydet sig, om han havde hørt, at Rantzausholm var gaaet op i Luer, Storskoven ryddet og Silkeaaen lagt tør.

Der var nu Øllegaard Gyldenstjerne; hun sad alt Enke efter Felttøjmesteren Christian Friis. Hun havde sværmet for ham engang, nys havde han mødt hende igen og læst i hendes Øjne, at om han blot strakte Haanden ud, da var hun hans. Hun sværmede ikke mere, hun var blevet klog og husholderrisk, hun vilde ikke besnære ham med Elskov og var i alle Maader et passeligt Parti. Om han blot kunde ryste alle disse Minder af sig.

Men Rantzausholm var ikke brændt, det var blot hærget, saa han ingen Frue kunde føre derind. Alene Kirkekammeret stod uskadt der og skreg Kirstens Navn i hans Ansigt.

Hvor kunde En glemme, naar Minderne myldrede og trængte sig paa, hvor En vendte sig? Der var nu Hans Lauridsen, Kirstens Fader; han havde været her og bebrejdet ham, at han ikke havde vogtet Datteren bedre — ja sagt ham det i ydmyge, sørgmodige Ord, der sved bitrere end nogen Bebrejdelse.

Kai havde sagt ham, som sandt var, at det var Sofie Abelsdatter og Peder Børting, som havde voldet det. Og nu var den sagsmodige Hans forvandlet til en Ulv og havde kastet sig over disse to; men vilde han ikke komme tilkørt? Peder og Sofie bed godt fra sig og skyede intet Middel for at komme Hans Lauridsen til Livs. Hvor skulde han kunne staa sig? Birkefogeden og Ridefogeden var Svogre, det var vel dem, som var Herrer paa Rantzaus-

holm og ikke Kai Lykke. Krævede han Peder til Regnskab, da viftede Peder ham under Næsen med det usalige Brev, som Sofie omsider havde givet fra sig.

Nu, det skulde koste en Kamp, snart havde de drevet ham saa langt, at han lod alt briste eller bære.

Peder Børtning havde rejst Klager mod Hans for Underslæb og Tyveri. Fire Foler havde Hans paa Græs ved Rantzausholm, Kai havde selv givet ham Tilladelse dertil, men Peder vilde ikke taale det. Og med Bistader og Foder skulde Hans have be- draget; adskillige Mænd ved Hundstrup skulde have betroet ham Penge, han ej havde givet videre. Ride- fogeden var mægtig og havde Vidner nok, om nogen vilde vidne for Hans, blev det dem forbudt, eller deres Vidnesbyrd forfalskedes.

Kai Lykke havde skrevet Peder til, at han skul- de vogte sig, om han gjorde Hans Lauridsen noget ondt, men hvad brød Peder sig derom? Han havde ladet Hans dømme paa Ære og Liv uden Kald og Varsel, det havde han dog ikke povet at indføre i Tingbogen; men en Uge senere var Hans blevet dømt fra sin Boslod. Peder Børtning havde lagt Beslag paa den.

Kai havde faaet Dommen omstødt, Birkefogeden afsat og givet Hans Oprejsning. Men Peder Børtning havde rejst nye Klager. Tyge Henriksen var just ovre paa Rantzausholm for at mægle, han var ven- tendes tilbage hver Time paa Dagen.

Og Hans Lauridsen var Kirstens Fader, det var for Sofies Had, han skulde lægges øde; værgede

Kai ham, udsatte han sig for det værste selv. Det usalige, kaadmundede Brev! Det var Fortidens Synder som vævede sig sammen med dens gode Minder og vanhelligede det reneste og skønneste i hans Liv.

Tvi, han maatte være en Mand, ryste det alt af sig og begynde Livet fra nyt. Saa snart Tyge var kommet, og han havde denne kedsommelige Sag fra Haanden, vilde han gaa til Øllegaard og byde hende sin Haand. Hvi skulde han ikke gøre det? Der var ikke mere Kvinder i hans Liv, han havde elsket een, og hans Hjerte var blevet hos hende. Øllegaard var en forfaren Kvinde, hun spurgte lidet efter hans Hjerte, hun vilde lade sig nøje med at styre hans Gods, det kunde spare ham for meget Bryderi. Javist, han vilde bejle til hende alt i Dag, om blot Tyge vilde komme.

Lidt over Middag kom Tyge Henriksen. Hans Ansigt vidnede straks, at hans Tidender ikke var af lystelig Art.

„Ak, Naadigherre,“ sagde han, „det var en ond Dag, da I gjorde Peder Børtning til Eders Ridefoged og giftede ham med Soffi. Han er ret en Bondeplager, selv bugner han af Velstand, alt medens Eders Indkomster tager af. Det kommer mig for, at han er mere en Hustyv end Eders Foged. Hans Lauridsen har kigget ham paa Fingrene, derfor skal han i Galgen. Peder gaar spodsk og truende omkring og Soffi griner ondt. Hun bad mig rent ud sige Jer, at I skulde komme til at undgælde, baade I og Hans, for det I lod Sagen falde og afsatte Birkefogeden, saa det blev en Forsmædelse for dem. Det er ret nu, som Skrivergaarden i Haagerup er Hoved-

sædet paa Rantzausholm, Bønderne stimer sammen dér med Huen i Haanden og venter paa Foretræde. Om I rejste derover, Naadigherre, da kunde I snart bringe alt i en bedre Gænge.“

„Vist ikke, jeg har andet at tage Vare.“

Kais Ånsigt var mørkt; han havde set nok af den hærgede Gaard, hvor ene Kirkekammeret var som en Taare i et brustent Øje. Han vilde ikke til Rantzausholm, ikke i Mindernes Vold. Han vilde slaa Skel i sit Liv og endelig en Gang glemme — gifte Øllegaard Gyldenstjerne og leve med hende paa Aalborghus.

„Gør Rede for, hvad Du ved. Du snakkede om, at Peder Børtning skulde have gjort sig skyldig i Svig.“

„Det er min sikre Tro, at han har det, og at I let kan faa ham dømt for Landstinget, Herre. Han har jo nu i tre Aar haft Forvaltningen i sin Haand; nu siger han, at Godset er forarmet, men han har forarmet det selv ved at laane Bønderne Penge til ublu Rente; nu driver han det hele ind hovedkulds ved Proces og tager deres Løsøre og Kvæg; hvor skulde der da kunne blive noget til Jer?“

„Krævede Du ham for Pengene?“

„Javist, naadige Herre, men han vidste ikke om nogen Skyld, han mente, det var heller Jer, som var i Gæld til ham for Udlæg. Han er ret en Erkeltring, galgemoden forlængst. Nu slaar han for, at der skulde beskikkes Kommissærer, som kunde dømme mellem Jer og ham, ret som var han Eders Lige.“

„Hvem nævner han?“

„Peder Brockenhus til Nørskov og Jens Madsen, Raadmanden i Nyborg.“

„Godt, da nævner jeg Christian Urne til Søgaard og Henrik Markdan til Rønningesøgaard, de vil staa paa min Ret. Peder Brockenhus er og en retskaffen Mand.“

Tyge stirrede bestyrtet paa ham.

„Naadigherre, I vil dog ikke saa tinge med ham og give ham Stunder til at lægge Bønderne øde?“

Kai Lykke lagde sin Haand paa hans Skulder.

„Tyge, jeg gav Dig min Fortrolighed engang. Mindes Du, jeg sagde Dig, at Sofie har et Brev fra mig? Det er nu i Peder Børtings Værge, han har truet med at gaa til Kongen med det, det kan koste mig alt mit Gods, og kommer det Dronningen for Øje, bjerger jeg næppe Livet. Vi faar tie og taale en Stund endnu.“

Tyge Henriksen saa ret paa sin Herre, og Kai læste i hans sorgfulde Blik. Tyge var ikke stolt, men han havde troet saa sikkert, at den Herre, han tjente, vilde lade Æren gaa for alt.

„Hør nu, Tyge, kan hænde dømmes Kommissærerne mig til Rette, saa vi faar Ram paa den Skælm. Gør de det ikke, da jager jeg Peder Fanden i Vold, og Du er min Ridefoged til Majdag, Du har mit Ord derpaa, han kan saa gøre, hvad han lyster. Men ret nu kan jeg ikke have denne Sag, jeg har større Ting i Hu. Tyge, hvad tykkes Du om at faa en Frue paa Rantzausholm?“

Tyge Henriksens Ansigt lyste op i Glæde.

„Gud give det ikke er for Skæmt, Naadigherre, jeg har intet højere Ønske...“

„Nu, gaa da ud og vent, mens jeg gør dette fra Haanden, da tænker jeg, Du kommer til Bryllup, inden Maaneden er omme. Peder skal siden faa sit Salt, gemt er ikke glemt. Og Du skal ride til ham alt i Kvæld med et Brev, som vel skal faa ham til at skikke sig; han har lidet at vinde og alt at tabe, om han gaar for vidt.“

Tyge gik, og Kai satte sig ved Sekretæren med sin Pen. Først skrev han til Peder Børtning og skammede ham ud, bød ham at lade Sagerne med Bønderne fare, meddelte ham, at han havde nævnt sine Kommissærer, og truede ham, at han ikke fortrædigede Hans Lauridsen mer.

Dérpaa skrev han et Andragende til Kongen, at Kommissærerne maatte blive beskikkede til at skille mellem ham og Peder Børtning inden førstkomende Philippi Jacobi, som var den første Maj.

Han gav Tyge begge Brevskaberne at besørge; derpaa gik han ind i Fruerstuen og dvælede dér en Stund. Der stod alt urørt fra hans Moders Tid: en Himmelseng med gult Damask, ved Siden deraf en forgyldt Vugge. Paa Væggen hang et stort, kosteligt Spejl. Han mønstrede sig deri, medens han trak i de hvide Handsker; de sorte Klæder sluttede stramt om hans slanke Legeme, de hvide Sko stak af imod de sorte Silkestrømper, hans Fod var saa lille og fint formet, at den taalte det. Hans Hud var end rød og hvid, men den smilende Mund havde faaet et smerteligt Drag under Overskægets mørke Svalevinger, Øjnene havde ikke mere den bløde Glans, som fordums havde daaret Kvinderne. Hm! Fru Øllegaard var og falmet, hun tog ham vel, som han var.

Det gjorde hun. Friiserne ejede i Store Kannikestræde en kongelig Gaard; der stod Brylluppet.

Dagen efter drog de til Aalborghus. Kai Lykke red ved Siden af sin Frues Karm og smilte huld-saligt, naar han saa derind. Hans Hjerte var tomt. Øllegaard tænkte paa den store Rigdom, hun var gaaet ind til, og Kai Lykke tænkte paa en lille Stue, der stod velbevaret paa Rantzausholm.

De drog ind paa Aalborghus med stort Følge, som antegnet staar: Tjener, Kok med Køkkedreng, Skræder, Skytte, Stalddreng, Forrider, Jægerdreng, Bud-dreng, Bøssemager, Løber, Skomager, Fruens egen Pige og to andre. Fru Øllegaard havde for sin Karm seks brune Vallaker.

Ja, det var som Hr. Rasmus fra Haagerup sagde ved Gildesbordet, hvortil han var buden: „Nu staar den naadige Herre paa Lykkens Tinde, Gud Herren bevare ham der med et ydmygt Sind.“

NITTEENDE KAPITEL.

Et Syn i Natten.

Det var Somren derefter. Kai Lykke var paa Rantzausholm. Han havde lukket sig ind i Kirkekammeret og drømte — eller prøvede derpaa. Det var underligt nok: før havde Drømmen forfulgt ham og redet ham som en Mare iblandt, saa han ikke kunde ryste den af og samle sig til et fast Tag om Dagens Gerning. Nu flygtede han som en dødsjaget Hind ind i sin Tankes Helligdom og vilde læske sig ved Mindets Bæk. Men nu flygtede Drømmen for alle de vilde Tanker, som stormede paa.

Alligevel var det kan hænde ikke saa underligt: thi saa mangt var hændet i dette onde Aar, at han følte det, som ramlede alt sammen omkring ham — som hang end kun Resterne af hans stolte Borg vaklende over hans Hoved og vilde snart styrte sammen og knuse ham.

Peder Børtning havde ikke villet give sig, endda Kai trængte ham haardt, og han ikke fandt Medhold hos Kommissæerne. Han vilde dog ikke give Slip paa sit røvede Gods men pukkede paa sit Brev. Da afskedigede Kai ham og satte Tyge Henriksen som Ridefoged i hans Sted. Saa gik Peder Børtning til Kongens Generaladjutant, Mikkel Skov, og gav ham Brevet; fra ham vandrede det til Generalfiskalen, Søren Kornerup, Rentemesteren Gabel blev indviet i Sagen, og han gik til Kongen. Dette var Vand paa Kong Frederiks og Sofie Amalies Mølle! Enevoldsmagten havde de alt ranet sig. Først havde de ved Borgernes Hjælp taget Magten fra Adelen, siden narrede de og Borgerne og tog Magten selv. Nu kløede deres Fingre efter Adelens Gods, kunde da noget komme bedre tilpas end dette Brev?

Kongen vilde ikke se det, han bar sig finere ad end som saa. Thi om han havde set, hvilke Smædeord en af hans Undersaatter havde brugt mod hans høje Gemal, kunde han da andet end tage hans Liv, og vilde der ikke komme stor Skandale deraf? Kong Frederik vilde ingen Skandale, han vilde ikke tage Kai Lykkes Liv, han vilde plukke ham bravt og have hans Velfærd i sin Haand.

Kai Lykke havde ogsaa vist sig føjelig nok. Han havde forhandlet med Gabel og Overstatholderen,

Grev Christian Rantzau, og de var blevet enige om, hvorledes han skulde bjerge Livet. I et ydmygt Brev havde Kai Lykke tilstaaet, at han i Drukkenskab havde gjort sig skyldig i Majestætsfornærmelse. Han havde saavist forbrudt sin Ære, sit Liv og sin Formue, men han bønfaaldt Kommissærerne om at mæg- le for sig, saa at han blev forskaanet for Livs og Æres Straf. Han kastede sin Formue for Kongens Fødder i det Haab, at der vilde blive forundt ham og hans fattige Hustru deres Livs Underhold.

Og Kommissærerne havde mæglet. Kai Lykke var sluppet for Tiltale og Dom mod at kvittere de 32,000 Rigsdaler, Kronen var ham skyldig, og udstede en Obligation paa 100,000 Rigsdaler, som han erkendte at være Kongen skyldig. Han lovede at betale Pen- gene i visse Terminer, og han gav Underpant i Gis- selfeld og Rantzausholm. Om otte Dage skulde han udrede de første 10,000 af den Pris, Kongen havde sat paa sin Gemals Ære.

Saa dyrt havde han betalt for Livet, saa dybt havde han ydmyget sig. Han væmmedes ved at tæn- ke derpaa. Hvad var Livet og Æren ham nu? Han var dødtræt af at kæmpe, og hvad kæmpede han for? Hans Legeme var ham til ingen Glæde, hans Hjerte var alt død. Fru Øllegaard sad oppe ved Bogense paa Harridslevgaard og styrede hans Ejendomme vel og kælede for sin Papegøje. Hun havde nu og faaet en Skovskade i Bur. Sin Husbond plagede hun ikke med Elskovssukke, og den forgyldte Vugge stod tom som hans Hjerte.

Ak, Kirsten, Kirsten ... hvad havde de snakket hende for? Havde de skræmt hende med, at hun

vilde blive hans Ulykke? Havde hun ofret sin Kærlighed for hans Vel? Maaske det var saa. Det var som en Lysstraale i Mørket, om hun dog havde elsket ham. Og dog blev Mørket end tættere derved. Hvor meningsløst blev da ikke hans Savn, hvor taabeligt var ikke to Liv lagt øde.

Hvor led hun, hvor færdedes hun, hvad havde hun lidt? Havde hun giftet Knud Pue og opfostrede smaa Ulveunger i Skovene? Hun havde det ikke, det vidste han helt vel. Men kan hænde var hun død. Han havde ikke kunnet finde hendes Spor. Hele Halvøen havde han strejft igennem paa sin Hest i dette sit usalige Ægteskabs første Aar, da Længslen efter hende blev en Smerte i hans Blod som aldrig før. Men han havde intet fundet.

Han greb sin Hat og gik ud i Skoven. Det skumrede, Duggen faldt som en Taage saa tæt, at den røde Fjer paa hans Hat sank sammen og tyngede den brede Skygge.

Ned langs Silkeaaen gik han, gennem Krattet, de vaade Grene slog mod hans Ansigt og gjorde ham godt. Men den kølige Væde vakte ham og til Besindelse. Gik han ikke her som en Daare og søgte efter en Drøm? Aar laa imellem nu og hin Sommerdag, da Kirsten havde gynget sig paa Ellegrenen i sin stumpede, blaa Kjortel og sunget for Knud Pue. Det gjorde intet, om Knud sad paa Stenen nu og lyttede til, sad bløt Kirsten der og sang.

Saa fattig følte Kai Lykke sig i denne taagede Kvæld, at han delte hende gerne med Knud Pue. Ingen sund, stærk Længsel bankede i hans Blod, Elskov fik ikke hans Hjerte til at svulme vildt som

før; han længtes blot mod et Bryst at læne sit trætte Hoved til. Ja, ikke det engang. Blot hun var her, og han kunde se hende imellem — se hende gynge paa Grenen som en blaa Fugl, mens Bølgerne rakte sig for at kysse hendes Fod, og hun sang med dybe Brysttoner.

Han drejede af fra Aaen og gik op gennem Storskoven. Time efter Time vandrede han rundt og rundt, medens Mørket faldt, og Taagen lagde sig over Skovbunden. Han gik blot for at jage Blødet gennem Aarerne og trætte Legemet ud, saa Tankerne fik Ro.

Nu sitrede det hvide Maanelys mellem Stammerne, og Droslen fløjtede op.

Men hvad i Himmerigs Navn ... drømte han da virkelig, eller gøglede hans Sanser for ham i Maaneskæret? Uden at tænke paa det, var han vendt tilbage til Aaen. Han stod just tæt ved det Sted, hvor han havde set hende første Gang. Mellem Løvet skimtede han Træet, hvor hun havde gynget. Og der sad hun — halvt lænet ud over Grenen, med det lange, gule Haar fejende ned mod Vandet. Smaaabølgerne glitrede i Maanelyset og rakte sig op mod hendes nøgne Fod.

Kai Lykke tog sig til Panden. Var han alt gal? Var det et Syn, Gud undte ham? Døde hun kan hænde i denne Stund og havde faaet Lov at vise sig for ham? Graaden arbejdede i hans Bryst.

Men nu sang hun — dybe, sørgmodige Toner fra en klagende Barnesjæl.

Han styrtede frem og skreg hendes Navn gennem Skoven:

„Kirsten! Kirsten! Lever Du? Det er mig, det er Kai.“

Da han naaede Bredden, var hun borte. Grenen var tom; men gængede den ikke svagt endnu, eller var det alter Maaneskæret, som skuffede ham? Ingen Lyd hørtes i Krattet — ikke den svageste Raslen, som kunde forraade en flygtende Fod. Saa havde han vel drømt.

Han kastede sig ned og pressede sit Ansigt mod det vaade Græs og græd, mens han mumlede hendes Navn.

TYVENDE KAPITEL.

Mødet.

Tyge Henriksen søgte sin Herre overalt. Nok var han Ridefoged nu, men han boede fremdeles paa Rantzausholm og forrettede sin Tjeneste som før. Den var ikke anstrengende; Kai Lykke skøttede sig mindre og mindre om sin Person og hjalp helst sig selv. Men om nogen paa Godset vilde opnaa noget hos Junkeren, da gik de til Tyge, og om noget særdeles stod paa, da var det ham, som maatte holde Hovedet klart.

Saa var det nu. Der var kommet en ridende Stafet fra Frands Brockenhus med Brev, som hastede. Kai havde ikke været hjemme den ganske Nat, han var ikke i Lysthaven, ikke i Ladegaarden heller. Saa vovede Tyge at bryde Brevet selv. Det var onde Tider. Der stod, at Dronningen omsider havde faaet det Brev at se, som Kai havde skrevet om hende; hun var rasende over, at Kongen havde ladet

ham slippe for saa billigt Køb. Vel følte Kong Frederik sig bundet ved sit Ord og vilde sikkerlig holde det indgangne Forlig; men om Kai ikke overholdt det til Punkt og Prikke, da gjaldt det Livet, eller han maatte redde sig ved en hastig Flugt. De 10,000 Rigsdaler maatte falde paa Dagen.

Det var betænkeligt Nyt. Tyge Henriksen vidste, at saa mange Penge var ikke rede, og end havde Kai Lykke ikke gjort mindste Anstalt, endog der var kun fire Dage tilbage, om Pengene skulde komme sikkert og rettidigt til København.

Tyge gik ud i Storskoven for at søge ham og sendte Tjenere ud overalt, men Junkeren var intet Steds at finde. Omsider fandt han ham ved Søndersø, under den store Eg, der hvor de havde fanget Knud Pue. Kai laa med Haanden under Kind og sov. Tyge stod en Stund og stirrede paa ham, hans Hjerte løb over af Medynk.

Kai Lykke fo'r op, strøg sig over Panden og stirrede forvildet paa Tyge, der vækkede ham.

„Hvad er der? Hvor er hun? Har I fundet hende?“

„Kom til Jer selv, Herre, I har drømt. Her er kommet ridendes Bud fra Hr. Frands med vigtigt Brev. Jeg fandt Jer intet Steds, saa vovede jeg at bryde det, jeg tænkte, det kunde gælde Liv og Død. Det er nok ikke langt derfra heller.“

Kai tog Brevet og løb det ligegyldigt igennem. Han sagde intet til, at det var brudt. Der var en Tid, da det havde kostet Tyge en Kindhest. Hvor ønskede han ikke, at han havde faaet den nu.

„Der ser I selv, Herre, at Sagen haster. Vil I ikke, at jeg skal ride ud og faa Pengene et Steds?“

Kai rakte ham Brevet uden at sige et Ord.

„Hvad skal jeg gøre derved, Herre? I ser, Hr. Frands skriver, at det gælder Livet, om ikke Pengene falder paa rette Dag. I har jo end meget Gods, jeg kan vel borge dem til Jer, om I giver mig et skrevet Ord.“

„Ej, hvad kerer jeg mig om alt det? Læg Brevet til de andre, og lad mig være fri for at høre mere derom.“

Tyge greb hans Haand: „Herre, I er syg, lad mig hjælpe Jer hjem og til Sengs.“

Kai sprang op. „Hvad fabler Du om, Tyge? Mig fejler intet! Hør nu, hvad jeg vil sige, Tyge: det Brev kerer mig intet. Kirsten er her, jeg saa hende i Nat ved Aaen, hun forsvandt for mig igen. Hun er vel henne og kender ingen. Jeg gaar og søger hende. Du faar og samle Folk og søge gennem Søndermarken og her om Søen. Jeg tænker, at hvor hun er, der er Knud Pue ikke langt borte. Tag Hunde med. Finder I ham, da slæber I ham i Taarnet eller slaar ham ned som et vildt Dyr, mig er det lige kært hvilket. Finder I Kirsten — dog nej, hende finder jeg vel selv.“

Han vendte sig og gik. Tyge løb forfærdet efter ham.

„Men Brevet, Herre, hvad skal jeg svare derpaa?“
Kai vendte sig rasende imod ham.

„Hørte Du intet, hvad jeg bød Dig? Bed Hr. Frands gaa Fanden i Vold, skeller mine Sager ham? Did kan Du og selv gaa, om Du har glemmt at lyde.“

Tyge bøjede sig dybt og løb. Gud have Lov endda, at Naadigherren kunde skælde. Men ellers var det

jo rent pinende galt med det Brev. Og Kirsten! Herre Jesus, skulde nu det Kogleri begynde forfra igen? Han maatte handle paa egen Haand. Han bad Budet hilse Hr. Frands, at Pengene skulde vel være der paa Dagen, om intet uventet stødte til. Kunde ikke Hr. Frands gøre Udvej for de Ting, om der skulde gaa en Dag eller to over Tiden?

„Han gør det intet,“ mumlede Tyge ved sig selv, „han rækker ikke sin Svoger en Finger til Hjælp. Ak, hvorfor begyndte Naadigherren og den usalige Strid om Medgiften paany og har ikke forlængst givet Hr. Frands, hvad som tilkom ham med Rette? Det havde været skønt at have Venner ved Høve nu.“

Han brød sin Hjerne med, hvor han selv skulde skaffe Pengene fra, den ærlige Sjæl — alt imens han samlede Karlene og gik med Hundene til Skovs. Knud Pue var her, sagde Naadigherren? Ja, Død og Helved, da gjaldt det om at faa ham fat, førend han og Junkeren stødte sammen end engang. Om Naadigherren fandt Kirsten og vilde tage hende fra Knud...

Men det var nok Syner alt, Junkeren havde ogsaa haft alt for meget at bryde sit Hoved med paa det sidste. Han gik i Vildelse. Kunde vel nogen ellers sætte Livet og alt sit Gøds paa Spil for 10,000 Rigsdaler, som han kunde rejse med et Pennestrøg? Gud se i Naade til ham og give ham hans Forstand tilbage, før det blev for sent.

— — —

Kai Lykke gik ned mod Silkeaaen. En besynderlig Uro havde grebet ham. Han følte nu stærkt, som blev det aabenbaret ham, at han vilde finde Kirsten

nu, og at hun længtes efter ham og var kommet hid for at søge ham op. Han saa hende atter søm i et Syn siddende paa Grenen. Han var vis paa, at hun ventede ham der, hvor han mødte hende første Gang. Hun maatte vide, at han havde ikke glemt hende, at han huskede det Sted.

Men Elletræet stod paa den anden Side; han vo-vede ikke at gaa ned til Aaen her for at se, om hun var der. Han kunde skræmme hende bort fra sig. Og denne Gang skulde hun ikke slippe fra ham.

Han løb over Silkebroen og tilbage langs den vestre Bred. Først, da han nærmede sig Stedet, sagtnede han sine Skridt og listede varsomt, for at hun ikke skulde blive bange. Nu stod han paa Brinken — og der sad hun, eller laa over Grenen. Det var klart, at Anfaldet var ovre, Sønnen var ved at tage hende, hun havde ikke husket, hvor hun var, eller hun havde ikke haft Kræfter til at bjerge sig i Land. Om han var kommen et Øjeblik senere, var hun kan hænde styrtet ud, og Strømmen havde taget hende.

Han sprang hurtigt frem for at gribe hende. Men hun hørte Lyden, vaagnede halvt og rejste sig paa Grenen. Et lykkeligt Smil bredte sig over hendes Ansigt, hun bredte Armene ud og sprang ned imod ham.

„Kai Lykke,“ hviskede hun, da han holdt hende paa sin Arm, og hendes Hoved sank ned mod hans Skulder, „saa lever Du, og saa naede jeg dog til Dig! Tak, min Gud, at Du hørte min Bøn, nu er alt godt!“

Hun sov ind med det samme, og han vidste, at

Søvnen vilde vare længe. Han bar hende gennem Skoven. Fjernt hørte han Hundenes Glammen og Karlens hidsende Raab. De søgte efter Knud Pue. Men Kirsten havde han. Ak, hvilken Fred følte han nu i sit Hjerte, hvad i Verden begærede han nu mer?

Han bar hende ind i Kirkekammeret, hvor alt stod, som hun havde forladt det. Han lagde hende paa Sengen, trak Stolen derhen og satte sig, saa han kunde se hendes Ansigt.

Der sad han og legede sagte paa Luthen, da Tyge kom for at melde ham, at de havde søgt overalt, men intet set til Knud Pue.

Kai Lykke nikkede mildt til ham.

„Det er godt — gaa kun, hun sover. Jeg vaager over hende selv.“

„Men, Herre, vil I dog ikke have Mad, I har intet spist den hele Dag.“

Kai hørte ham ikke. Hans Fingre tryllede sagte Toner frem af Luthen. Han saa paa Kirsten. Hans Fjender var ikke til for ham, ingen Fare truede, Drømmen bar hans Tanke langt derover.

I hans Hjerte var Fred.

ENOGTYVENDE KAPITEL.

Ragnarok.

Kirsten sov; i fire og tyve Timer havde Kai Lykke siddet for hendes Seng uden Blund, uden Mad og Drikke.

Ude i hans Kammer gik Tyge Henriksen og fortvivlede. Nu var der kun tvende Dage foruden i

Dag, til Pengene skulde betales; hvor skulde de komme fra? Kai Lykke tænkte paa intet, uden for Kirkekammeret var der ingen Verden for ham.

Næsten glemte Tyge Bekymringen for Pengene over det, at hans Herre hverken aad eller drak. Han tiggede ved Døren, Kai svarede ikke. Omsider indgav den store Nød Tyge et snildt Raad; han satte paa en stor Bakke en liden kostelig Anretning til to og bar den ind.

„Forlad mig, at jeg kommer, Herre,“ hviskede han, „men om Kirsten vaagner, da kan hun trænge til noget at styrke sig paa.“

Da nikkede Kai mildt til ham, men Maden saa han ikke til. Heller ikke hørte Tyge siden noget Glas klirre, endskøndt han neppe havde Øret fra Døren.

Nu kom en Rytter sprængende i Borggaarden. Det var Peder Brockenhus fra Nørskov; kan hænde Frelsen kom fra den Kant.

Peder traadte endelig ind og kastede sin Hat i Bordet.

„Hvor er din Herre?“ sagde han barsk. „Gaa og kald ham hid, saa fort Du kan.“

„Det nytter intet, Hr. Peder, han er syg og kommer ikke.“

„Syg? — Han er galen — hvor er han?“

Tyge vovede ikke at sige det, men han stillede sig for Døren til Kirkekammeret, rakte Armene afværgende frem og sagde:

„Nej, Herre, det nytter intet, Naadigherren har strengelig forbud mig at lade nogen komme til ham, jeg siger ikke, hvor han er.“

Peder Brockenhus skubbede ham til Side, aabnede Døren varsomt og blev staaende forundret og forarget paa Tærskelen.

„Plager Fanden Dig?“ sagde han barsk. „Har Du Stunder til Elskov nu, da alle vi andre sveder for Dig? Ved Du ikke selv, hvad som staaar paa?“

Kai saa adspredt op, tyssede vredt paa ham og vinkede, at han skulde gaa. Men Peder Brockenhus satte Hænderne vredt i Siden og raabte, saa det ringede:

„Mener Du, jeg lader mig vise af? Vil Du komme herud og høre, hvad jeg har at sige, eller skal jeg trække Dig ved Haarene?“

Kai saa forskrækket til Kirsten, som rørte sig i Søvn. Saa rejste han sig og gik ud i sit Kammer, Døren lukkede han lydløst efter sig.

„Hvad er det, Du vil mig?“

„Hvad jeg vil? Jeg vil pine og frelse Dig fra at gaa til Bunds, enddog Du ikke synes mig at være det værd. Hvad har Du for med Kvinden derinde? Nu, det angaar mig intet, enddog jeg synes, Du kunde tænke paa din Hustru i hendes svare Nød. Ved Du, at om Du ikke straks skikker Pengene til København, da kommer din Sag for Retten, og Du er kaput. Dronningen raser, det er og en slet Streg, Du har gjort. Om jeg selv sad i Højeste Ret, da vilde jeg dømme Dig fra Ære og Liv. Skrive saa om Rigets Frue, er Du rent galen? Du bliver rettet, om Du ikke betaler. Bryder Du Dig intet om dit Liv, da tænk paa din gode Hustru, som vil sidde helt arm efter Dig. Du ved vel, at faar de først fat ved dit Eje, da vinder de det til sig som et Garn-

nøst. Hører Du, hvad jeg siger, eller er Du døv?"

Kai Lykke gjorde en træt Bevægelse.

„Hvad skal jeg sige? Jeg har ikke Pengene — det er og mig lige kært.“

„Og din Hustru?"

„Hun bjerger sig vel — jeg maarsintet.“

„Maarsintet? Din..."

Han greb Kai haardt i Skulderen og ruskede ham. Nu traadte Tyge imellem.

„Herre, jeg har sagt Jer, at jeg let kan borge dem til Jer, om I blot giver mig et skrevet Ord. Kom i Hu, at I har givet Forløfter for over 30,000 Rigsdaler, de, I har borget, vil vel betale Jer igen, naar I trænger saa haardt?"

„Hører Du," skreg Peder Brockenhus, „din Tjener har mere Forstand end Du selv. Hør nu, Du er slet intet værd, men jeg skal gøre det for din Hustrus Skyld. Nu skriver jeg her: „Kiendes jeg underskrevet og hermed vitterlig gør, skyldig at være til Hr. Peder Brockenhus til Nørskov, eller denne min Obligations tro Indhaver, ti Tusind Rigsdaler, hvilken Summa jeg ved min adelig Ære, Tro og Love hermed belover at erlægge inden næste tretti Dage.“ Sæt nu dit Navn under, saa vidt evner Du vel at føre Pennen. Jeg skal da fare til Kjøbenhavn og rejse Pengene. Drog, som Du er!"

„Tak!" sagde Kai tonløst. Han greb Pennen, men lyttede mod Døren i det samme; der lød et vildt Skrig inde fra Kirkekammeret. Kai kastede Pennen, styrtede derind og slog Døren i Laas efter sig.

Peder Brockenhus stod og gned Kniplingen paa sit Ærme, hvor Blækket var sprøjtet op.

„Han er den værste, jeg har mødt,“ sagde han kort. „Nu, om han vil rettes, faar han selv derom. Jeg lader Papiret ligge, Tyge; faar Du hans Underskrift inden Aften, da bring mig det, jeg skal da gøre, hvad jeg maar. Men var det ikke for Fru Øllegaards Skyld...“

Han rystede forbitret paa Hovedet, saa Støvet føg af Parykken, og dermed gik han; et Øjeblik efter hørte Tyge Hovslagene ude i Borggaarden.

— — —
Kai stod for Kirstens Seng. Hun sad oprejst og saa sig forvildet om, hendes Ansigt var endnu fordrejet af Rædsel, som efter et frygteligt Syn. Men da hun fik Øje paa ham, smilte hun og bredte atter Armene ud imod ham, som da hun havde set ham nede ved Aaen.

„Kære Herre, saa var det kun en Drøm, Gud have Lov at I lever. og er karsk.“

Han greb begge hendes Hænder og drog hende op til sig: „Hvad drømte Du om, Elskede?“

Hendes Ansigt blev straks alvorligt, hun skød ham fra sig og rejste sig: „Ak, det var stygt, jeg drømte, at I knælede ned, og en Mand i sort hævede sit Sværd over Eders Hoved; men Gud være lovet, det var kun en Drøm.“

Hun saa sig forundret om efter Stolen, som ikke stod paa sin vante Plads. Han skød den hen til hende, og hun satte sig. Selv lagde han sig paa Gulvet foran hende, saa at han kunde se op i hendes Ansigt.

„Saa kom Du dog, Elskede?“

Hun rystede paa Hovedet.

„Kald mig ikke saadan, kald mig Søster, det er smukt. I skal tænke paa Jer Hustru. Jeg hørte, at I havde taget Jer en Hustru, ellers var jeg aldrig kommet hid.“

Der gled en Skygge over hans Ansigt: „Men hvorfor kom Du da, Kirsten?“

„Jeg kom for at se Jer, for at sige Jer alt, og for at se Jer endnu en Gang, inden jeg dør.“

„Du, Kirsten?“

„Ja, jeg skal snart dø. Det er godt. Jeg drømte det en Nat, at jeg skulde dø. Nej, ikke drømte det, jeg saa det i et Syn, saa vaagnede jeg pludselig og vidste, det var sandt. Jeg blev ikke bange; jeg har vidst fra jeg var Barn, at jeg blev ikke gammel. Husker I, hvad hun spaaede mig, sorte Grethe fra Brende Lydinge? At jeg skulde vinde en stor Herres Kærlighed men blive Aamandens Brud? Det første gik i Opfyldelse, det andet gør det og nok. Stundom staar mit Hjerte helt stille...“

Der steg ham noget i Halsen. Han kunde ikke svare hende. Hun fo'r sammen, som om hun frøs.

„Jeg er ikke bange. Jeg var bange for, at jeg ikke skulde naa hid og faa sagt Jer alt. Men nu er jeg her, og nu gør det intet.“

„Hvad er det, Du vil sige mig?“

„Kære Herre, husker I Taterlejren i Uglebæk Mose? Det, jeg sagde Jer dér, var ikke sandt.“

„Jeg ved det, Barn.“ Han sprang op og gik heftigt over Gulvet. „Men hvi i Himlens Navn løj Du saa for mig? Hvor kunde Du gøre det, Kirsten?“

„Ak, kære Herre, jeg gjorde det for Jert eget Vel.“

„Du skulde bare troet paa mig. To, som elsker

hinanden, skal i Evighed ikke skilles; det er Guds Lov, alt det andet er Synd og Tant.“

Hun rystede paa Hovedet.

„Nej, kære Herre, saa er det ikke. Elskov er Synd og Tant, om det er sig selv, En elsker. Jeg gik fra Jer, fordi jeg vidste, at I vilde ægte mig, og at det vilde blive Eders Ulykke. I vilde have mistet Eders Gods, Eders Frænder vilde have skilt sig fra Jer i Vrede.“

Han vendte sig brat fra Vinduet, hvor han stod: „Mine Frænder vender sig snart fra mig, mit Gods tager de fra mig... hvad bryder jeg mig om alt, naar Du er hos mig? Kirsten, denne Gang slipper jeg Dig ikke. Du skal blive min.“

Han bredte Armene ud imod hende, hans Stemme brast over af Lidenskab. Hun flygtede skræmt hen i Kammerets Krog.

„Nej, nej, kære Herre, ikke saa, nu maa I ikke faa mig til at angre, at jeg kom hid. Jeg elsker Jer, det er sandt, jeg kan intet, uden hvad I vil. Men jeg beder Jer saa mindeligt, kære Herre, jeg vilde saa gerne være ren i min Tanke, naar jeg skal stedes for Guds Ansigt.“

Han hævede Hænderne mod Løftet, lod dem synke, saa paa hende med et sørgmodigt Blik og drejede sig paa Hælen og gik.

Ude i Kammeret stod Tyge Henriksen med Forskrivningen i sin Haand.

„Jeg beder Jer saa mindeligt, Naadigherre, sæt Eders Navn her, det er dog kun et Pennestrøg. Hr. Peder bad mig sige Jer, at om han blot fik det inden Aften, da var det godt, da vilde han rejse til

Kjøbenhavn og gøre, hvad han kunde. Det er dog sandt, som han siger, at om I intet bryder Jer om Jer selv, da kunde I dog tænke paa Eders gode Hustru, at hun ikke skal blive plat forarmet.“

Men Kai Lykkes Ansigt var mørkt og lukket, han skød ham blot til Side og gik ud. Tyge vovede ikke at standse ham, der havde været et saa fortvivlet Glimt i hans Blik.

„Det er Kirsten,“ mumlede Tyge, „hun har og gjort ham Knuder. Men hun maa hjælpe mig; hun er den eneste, som kan tale til ham nu.“

Han aabnede Døren til Kirkekammeret og traadte ind. Kirsten sad i Armstolen med Hænderne foldede i sit Skød. Hendes Ansigt var meget blegt, hun stirrede langt hen; Tyge syntes hun ikke at se.

Saa nærmede han sig med Forskrivningen i sin Haand, og rørte ved hendes Skulder.

„Jomfru Kirsten, kan I høre, hvad jeg har at sige? Det gælder Naadigherrens Liv.“

Kirsten vaagnede straks og saa spændt paa ham: „Hans Liv? Hvad er det, som truer ham? Han talte om, at de vilde tage hans Gods fra ham; skynd Dig og sig, hvad det er.“

„Ja, hans Gods tager de, om han ikke selv vil skøtte sine Sager; kan hænde tager de ogsaa hans Liv. Det gælder blot Penge, han skal betale. Se her, det er gjort med et Pennestrøg, om han blot satte sit Navn dér, da er han frelst. Ak, Kirsten, om I kunde formaa ham dertil, mig hører han intet.“

Hun rev Papiret fra ham og løb ud; han fulgte efter. Da de naaede Haven, hørte de høje Raab nede fra den hvide Højbro. De styrtede derhen.

Kai Lykke laa der paa Ryggen og kæmpede for-
tvivlet. Knud Pue havde sit Knæ paa hans Bryst,
og en Kniv blinkede over hans Hoved.

Kirsten udstødte et skingrende Skrig og tog sig til
Hjertet. Hun sank sammen paa Jorden, Tyge naaede
ikke at opfange hende i sine Arme.

Knud Pue havde rejst sig, da han hørte hendes
Skrig; han stod og lyttede med rejst Hoved, som en
Hjort efter et Skud. Kai Lykke var og sprunget op,
nu styrtede de begge derhen. Tyge tumlede med
Kirsten, men hun aandede ikke mere, Angsten havde
sprængt hendes Hjerte.

De stod dér og stirrede paa hende, de to Mænd,
som havde elsket hende saa højt. De tænkte ikke
paa deres Had, den ene huskede ikke, at den anden
var der. De saa paa dette døde Ansigt; Angsten var
veget fra det, hendes flygtende Sjæl havde efterladt
det Smil, de begge kendte saa godt.

Tyge stod med foldede Hænder og bad; Kai Lykke
gemte Ansigtet i sine Hænder og hulkede højt.

Men i Knud Pues Øjne lyste Vanvidet. Han bøjede
sig ned over hende og greb hende paa sine Arme,
knugede hende op til sig og mumlede: „Min lille
Brud, nu er Du min, nu skiller ingen os ad.“

Før nogen saa, hvad han havde i Sinde, eller
tænkte paa at hindre ham, løb han op paa Højbroen
og styrtede sig ud. Vandet lukkede sig over dem,
Strømmen hvirvlede dem bort, Kai og Tyge stod
paa Broen og stirrede efter dem. End en Gang hæ-
vedes Knud Pues mørke Hoved over Vandet, og
Kirstens blege Ansigt — saa forsvandt de.

Højt over Trætoppene legede Vinden lystigt med

en Stump Papir. Det var Peder Brockenhus' Forskrivning, der var fløjet fra Kirsten, da hun faldt. End ikke Tyge Henriksen skænkede den en Tanke.

Dagen efter fandtes de to Lig langt nede ad Aaen ved en Sluse. Kai Lykke lod dem jorde sammen paa det Sted, hvor han havde mødt Kirsten først. Der sad han Dagen igennem og lyttede til Silkeaaens sørgmodige Mumlen, alle hans Tanker var gaaet i Staa. Omsider sank han sammen af Træthed, Tyge hjalp ham hjem og tvang ham til at spise og drikke. Siden sad han i Kirkekammeret og rugede over sin Sorg. Sin Sag vilde han ikke tænke paa; alt det, Tyge bad ham, var som talt for Vinden. Det var nu og for sent.

En Dag sprængte atter en Rytter i Borggaarden. Det var Albert Skeel, Kai Lykkes Fætter. Han stormede ind i Kirkekammeret til ham uden at sige Tyge et Ord:

„Guds Død, Mand, hvor har Du redet Dig? Nu er det for sent, om Du saa ofrede alt dit Gods. Du er stævnet for Højeste Ret, Dronningen vil have dit Liv. Gør Dig rede, Du maa herfra saare hastigt. Jeg har en Snekke ventende i Nyborg.“

Kai stirrede paa ham med et tomt Blik. Hvad rørte alt dette ham? Det maatte jo komme. Nu var Ragnarok, nu styrtede alt det sammen, som havde været hans Verden.

Han lod dem viljeløst gøre med sig, som de vilde. Samme Aften gik han om Bord paa Snekken i Nyborg og fo'r til Skaane.

TOOGTYVENDE KAPITEL.

Retten sker Fyldest.

Kai Lykkes Fjender skaanede ham ikke. Hans Venner kunde ikke hjælpe ham — om han ellers havde nogen mer. Hans Sag var tabt. Den Dag, da han tilstod sin Majestætsforbrydelse og overgav sig til Kongens Naade, var hans Skæbne beseglet. Dronningen kendte ikke til Naade; om han havde betalt Pengene i rette Tid, vilde det neppe have frelst ham. Det var Sofie Amalie, som holdt Leonora Christine Ulfeld i Blaataarn til sin Død og lod Sperling omkomme i Fængslet. Hendes Sjæl var umættelig i sit Had.

Den 2den September Anno 1661 kom Sagen for Højeste Ret. Rentemester Gabel refererede, hvorledes Generalfiskalen Søren Kørnerup og Generaladjudanten Mikkell Skøv havde hidbragt et skammeligt Brev fra Kai Lykke; han og Overstatholderen havde forhandlet med Kai Lykke om en Summa Penge, saafremt Kongelig Majestæt vilde være tilfreds med hans Obligation. Imidlertid var Kai Lykke rømt; han havde end ikke efterkommet sin Haand i Pengenes Erlæggelse, endskøndt Gabel selv havde været rede til at forstrække ham med dem; Brevet var derpaa blevet forebragt Kongen, og Sagen var indstævnet for Højeste Ret. Kai Lykke var selv Skyld deri.

Brevet blev oplæst i Retten — hint usalige Brev, som Kai Lykke havde skrevet til Sofie Abelsdatter, og hvori han i sin Tankeløshed havde udtalt sig saa ærekrænkende om Dronningen.

Dommen blev nu hurtigt fældet. Alle de adelige og

borgerlige Assessorer stemte for Kai Lykkes Død, end ikke een Røst hævede sig til hans Forsvar, kun voterede nogle for, at Fru Øllegaard skulde bevare sit eget Gods.

Dommen lød paa, at Kai Lykke skulde lide Døden, hans adelige Vaaben sønderbrydes af Bøddelen, hans højre Haand afhugges, hans Hoved sættes paa en Stage og alle hans Godser konfiskeres.

Kai Lykke kunde de ikke rette; eftersom han var rømmet af Landet. Men den fjerde September samledes Højeste Ret igen paa det grønne Gemak, Klokken var et Kvarter til eet; der skulde gøres Exekution paa Kai Lykkes Ære. En talrig Forsamling af Adelsmænd og Borgerlige havde givet Møde. Efter en kort Tale af Generalfiskalen, blev Herolden anraabt. Han kom ind for Retten med et forgyldt Scepter i den ene Haand og i den anden Kai Lykkes Vaaben paa en firkantet Tavle af Træ med smukt fordelte Farver afmalet. Efter ham kom Skarpreteren, han forblev staaende i Gemakket, medens Herolden udraabte Dommen.

Til Bøddelen sagde han: „Til Kai Lykkes Navns yderste Udslettelse annam dette hans adelige Vaaben, kast det mod Jorden og træd derpaa, bryd det i Stykker og kast det ud af Vinduet og nedstyrt det til Jorden, til evig Vanære.“

Han gav Bøddelen Vaabenet, og denne gjorde dermed, som det var ham sagt. Stykkerne kastede han ud af Vinduet imod Pladsen, som ligger hen imod Børsen, og spyttede efter dem.

Dagen efter skulde Kai Lykke rettes in effigie. Der var gjort et Billede efter ham i Voks og Træ.

Det var af hans Størrelse, havde blegt Ansigt og sortebrun Paryk. Billedet var iført en fin Kammerdugs Skjorte, sorte nye Raskes Klæder, nemlig en vid Kjortel, vide Bukser med Silkebaand rundt om, Knæmanchetter besatte med Kniplinger, Skjorten ud-dragen for Hænderne, store Ærme-Opflag af fint Lærred, et Kammerdugs Klæde bunden om Halsen med smalle Silkebaand, hvide Silkesko og kridhvide Handsker.

Skarpretteren og hans Knægte hentede Billedet i Blaataarn og lagde det paa en Sluffe, trukken af en hvid Hest, paa hvilken Rakkerknægten red. Billedet laa paa Knæ, og paa dets Bryst var hæftet et Ark Papir med Paaskriften om Kai Lykkes Døm.

Saaledes slæbtes det, fulgt af Skarpretteren og hans Knægte, til Retterstedet med et Læs Sand midt paa Slotspladsen; Stedet var omgivet af 400 Musketerer og Pikenerer og 200 Ryttere. Da Billedet var kommet indenfor Kredsen, blev Ansigtet vendt imod det Sted paa Slottet, hvor Kongen og Dronningen med deres Børn stod og saa til sammen med Kongens Raad og højeste Ministre.

Rakkerknægten tog Billedet af Sluffen, lagde det i Sandet paa Knæerne, løste Halstørklædet af Halsen og bandt det for Øjnene; det lange Haar blev stukket op under Klædet. Derpaa blev Billedet, med Ansigtet vendt mod Folket, lagt foran en Blok, der var en Alen høj; den højre Haand blev lagt paa Blokken, afhugget af Bødlen og kastet paa Jorden. Rakkerknægten tog nu fat i Hovedhaaret, medens Skarpretteren afhuggede Hovedet i tvende Hug og lagde det mellem Benene paa Billedet. Derefter tog

Knægtene dette og lagde det paa Ryggen, fastbundet med et Reb til Sluffen, Hovedet med den afhuggede Haand laa mellem Benene, som vendte mod Hesten.

De slæbte nu Billedet over Holmens Bro, langs Stranden, gennem Højbrostræde, Amagertorv, Vimmelskiftet, Klædeboderne til Gammel Torv, hvor Hovedet blev sat paa en Stage vendt mod Raadhuset og den afhuggede Haand fæstet nedenunder. Otte Musketerer med brændende Lunter holdt Vagt. Stagen blev staaende i tre Dage, derefter tog Skarpretteren Hovedet ned. Legemet laa nogle Dage i Skarpretterens Hus og blev vist frem for Penge, senere blev det begravet under Galgen.

Saaledes fortæller den gamle Beretning om Kai Lykkes forsmædelige „Endeligt“, og man kan være forvissat om, at naar det kun kom til at gaa ud over et Billede i Stedet for over ham selv, var det ikke med Dronningens gode Vilje.

Dog var Godserne hende vel nok det vigtigste. Først betaltes al Kai Lykkes lovlige Gæld, forsaavidt den var stiftet, før han selv erklærede sig skyldig i Majestætsforbrydelse. Godset og Løsøret vurderedes til 439,342 Rdlr. — en for hin Tid uhyre Sum; deraf udbetaltes forskellige Fordringer, ialt 282,574 Rdlr., Resten indgik i Skatkammeret. Kongen beholdt selv Gisselfeld og Rantzausholms Hovedgaard.

Fru Øllegaard Gyldenstjerne fik Lov at beholde de 20,000 Rdlr., hun selv havde indført i Boet, og de Dele af Løsøret, som bevisligt var hendes. Et Par Aar fik hun Lov at bo paa Harridslevgaard, derfra flyttede hun til Herregaarden Bidstrup ved Randers, som hendes Moder, Christence Lindenow, skænkede

hende. Og der henlevede hun de mange Aar, medens hendes Husbond flakkede om i Landflygtighed. Man ved kun lidet, hvor han færdedes i denne Tid. Dog ved man, at han hævede sig højt over Corfitz Ulfeld, den anden Stormand, som Kong Frederik og Sophie Amalie havde fældet. Thi denne hævnede sig ved at tjene den svenske Konge og gøre sit Fædreland al den Skade, han evnede; men Kai Lykke gik aldrig i fremmed Tjeneste, han levede stille derude og længtes hjem.

Saaledes var Retten sket Fyldest — om det da kan kaldes Ret, det som hændte. Det var vel heller Peder Børtning og Sofie Abelsdatter, som havde faaet Hævn. Om disse to er endnu adskilligt at berette. Havde de stor Synd paa deres Samvittighed, da skete Retten ikke Fyldest i deres Liv, thi de forfremmedes stadig i Ære og Velstand.

Sofie fik fuldbyrdet sin Hævn i fuldeste Maal: hun fik ogsaa Kirstens Fader fældet. Neppe var Kai Lykke domfældt, før Peder Børtning kom ovenpaa; han udnævntes til Generalinspektør over alle de fradømte Godser, og til Ritmester i Fyen. Han lod nu straks Hans Lauridsen sætte fast. Anders Pedersen af Nybygtgaard, den nye Birkefoged, afsattes, og Peders Svoger, Jens Pedersen, blev indsat paany. Og nu genoptoges den gamle Sag om de fire Foler mod Hans med stor Kraft. Den 18de Nøvem-ber 1661 faldt Dømmen: Hans Lauridsen burde lide til Galge og Gren og hans Bosted være hjemfalden til Kongen.

Hans Lauridsen bad om Opsættelse, for at han kunde søge Kongens Naade; han tilbød at rømme

Land og Rige, om han blot maatte beholde Livet. Det var alt forgæves, hans Bødler var ubarmhjer-tige. Han havde nydt Sakramentet samme Morgen, som hans Dødsdom faldt, og den gamle Sognepræst, Rasmus Hansen Smed, havde foreholdt ham, at hans Dødsdag stundede til. Alt den næste Morgen tidlig førtes han til Galgen. Hr. Rasmus fulgte ham og trøstede ham med Guds Ord. Han selv „erkendte bodfærdig at være en Synder, og at han, som tid-ligere tilstaaet, paa ulovlig Maade havde tilvendt sig Hø og Græs, men at han var uskyldig i det, som han her var anklaget for, efterdi de omstridte Fo-ler var af hans eget Tillæg og stedse til denne Dag havde tilhørt ham.“

Han bad paany om Udsættelse, men Bøddelen greb ham — seks Dage efter blev hans Lig nedgravet under Galgen.

Denne Skændselsgerning skulde dog ikke forblive ustraffet. Hans Lauridsens Enke, Pernille Rasmus-datter, satte Sagen i Gang paany, og Tyge Henrik-sen, som stadig var Føged paa Rantzausholm, stod hende trolig bi. Dømmen over Hans Lauridsen blev annulleret af Højeste Ret, hans Ben opsamlede og be-gravet i kristen Jørd. Birkefogden, Jens Pedersen, som havde været sin Svoger en altfor villig Hjælper, blev dømt fra sit Embede og hensat i Jern paa Bre-merholm for sin Livsens Tid.

Peder Børtning og Sofie sad vel en Tid i Fængsel, men blev frikendte. Peder var for mægtig, ingen vo-vede at røre ham. De første Aar levede han paa Ulriksholm som Forpagter, en Tid var han Amts-forvalter og Godsejer paa Gjelskov. Det sagdes om

ham, at han var en hel Landeplage for sin Egn; han forfulgte snart sagt alle og enhver paa Tinge og havde altid Proces. En Gang havde han paa samme Dag stævnet et halvt Hundrede Bønder til Salling Herredsting til Betaling af ialt 1300 Rigsdaler.

I Aaret 1664 indgav han et mesterligt Forslag om Salfskattens Ophævelse, og Aaret efter blev han Raadmand i Odense. I et Par Aar levede han som Handelsmand paa Christianshavn, hvorefter han drog til Norge. Her levede han Resten af sine Dage som en rig Mand. Han ejede Fossum Jernværk og Baaslands, senere kaldet Næs Jernværk. Altid var han optaget af store Forretninger, til det sidste frydede han sig ved at pine og plage sine Medmennesker. I 1698 blev han Kommerceraad. Han døde den 13de Juni 1702.

Sofie Abelsdatter var da alt gaaet forud den 22de August 1699, 67 Aar gammel. Hun ligger med sin Husbond begravet i Gjerpen Kirke. Hun havde født ham to Sønner og to Døtre. Af Sønnerne havde hun kaldt den yngste Kai efter den Mand, hun havde elsket saa lidenskabeligt og hævnnet sig saa frygteligt paa, da han ikke vilde vide af hende mer.

Elskede hun ham til det sidste? Tænkte hun paa ham, naar hun kaldte sin yngste Søn ved hans Navn. Stærk og udholdende har hun vel været i Kærlighed som i Had.

TREOGTYVENDE KAPITEL.

Fred.

I Aaret 1670 fo'r Kong Frederik til sine Fædre, i 1685 fulgte Sofie Amalie ham. Da aandede mangen

lettet op. Leonore Christine slap omsider af sit Fængsel, Kai Lykke fik og Lov til at vende hjem. Kong Christian den Femte kunde nu tilgive paa sin Møders Vegne.

Paa Rantzausholm havde alt ændret sig, lige til Navnet. Kong Frederik havde først givet det til sin tyske Yndling, Gehejmeraad Gabel, men han afstod det atter til Kongen. Aar 1668 byttede Kong Frederik Gaarden bort med Torbenfeld i Sjælland til Mandrup Brahes Enke, Fru Birgitte Trolle. I 1672 tillod Kong Christian hende, at Rantzausholm samt Brændegaard ved Søndersø maatte gøres til et Baroni, som efter hendes og hendes salig Gemals Navne kaldtes Brahetrolleborg.

Tyge Henriksen var ikke Foged der længere, han var blevet ældet paa de Aar; han levede som Skytte i Storskoven men gjorde ikke Vildtet stor Skade. Han havde græmmet sig over sin Herres tunge Skæbne, over al den Uret han havde set. Saa havde han og grublet længe over, hvad en Kvinde kan lægge øde, om Manden slipper hende ind i sit Liv. Han havde stænget sin Dør vel og levede enligt.

Hver Dag vandrede han længe i Skoven og gik da altid til den grønne Høj ved Silkeaaen, hvor Kirsten og Knud Pue hvilte ved hinandens Side. Han havde ryddet Krattet omkring den, og paa Brinken ved den store El havde han sat en Græsbænk; her holdt han af at sidde og ryste paa sit Hoved. Haaret var sort nok endnu, men gamle Tanker rørte sig derinde. Saa tænkte han paa Livets Førkrænkelighed og undrede sig over, at Mennesket gad svinge sig saa højt i Jubel og kaste sig saa dybt i

Kval, naar det dog alt kun var et stakket Løb mod den mørke Grav.

Som nu Kai /Lykke! Verdens Herlighed var hans, han kunde faret i Glæde og Mag, om han ej havde jaget efter Kvindegunst som en liden Dreng efter Sæbebobler. Og var han endda faret fort dermed. Men nej, ret som det var, elskede han kun En, just den, han mindst burde tænke paa, og som ej vilde have ham heller. Nu laa hun her for Ormene med Knud Pue; de havde og været Daarer, de to. Og han var selv en Daare, som sad her og sørgede over henfarne Ting. Hvad sang ej Anders Bording, Tidens Poet, som nys var gaaet bort:

Vort Levnets Glas fra Vuggen af
sin sære Gang begynder,
os Dag fra Dag til mørken Grav
vor Tids Natur fremskynder.

Hvad her er levet, det igen
ej kan tilbage leves;
den Strøm, som Havet tager hen,
omsomst af Bækken kræves.

Fornuftig er forvist den Mand,
som hertil sig bekvemmer,
og sig for det, som aldrig kan
genkaldes, ikke græmmer....

Jo, jo, Tyge Henriksen var blevet Filosof.

En Dag, da han kom paa sin vante Gang ned mod Aaen, sad der alt En paa Bænken. Vreden for op i Tyge, thi han var ej saa kold, som han lod, han holdt Stedet helligt, fordi her hvilte den, hans Herre havde haft kærest.

Han skyndte sig da derhen, men pludselig stand-
sede han som fæstet til Jorden. De sorte Klæder,
de hvide Sko, Kniplingerne for Haanden — nej, var
det hans kære Herre selv? Den brune Paryk var
borte, det var Kai Lykkes eget mørke, graasprængte
Haar, som faldt ned mod Skuldrene. Ham selv var
det. Tyge knugede sine Hænder mod Brystet og vo-
vede ikke at røre sig; thi Kai Lykke sad hensunken
i dybe Tanker. Han tog ikke sine Øjne fra Graven;
de var klare og uden Taarer. Lyste de ikke af Glæ-
de? Det var det underligste, Tyge havde set.

Nu saa Kai op og fik Øje paa sin gamle Tjener.
Han kendte ham straks og vinkede ham til sig.

„Nej, se, Tyge, er det Dig? Hvor lider Du?“

Tyge stod med Huen mellem sine Hænder, og al
Filosofien var blæst af hans Sind med Anders Bor-
dings Vers. Thi sad ikke hans Herre dér, fornem-
mere og mere ærefrygtindgydende end nogen Tid
tilforn, endog han nu intet ejede uden det, andre
gav ham? Sorgen overmandede Tyge, Graaden blind-
dede ham og han stammede: „Ak, kære Naadigherre,
hvor lider I selv? Det er saa sørgeligt at tænke
paa!“

Kai svarede ham ikke paa dette; han pegede med
Haanden: „Er det Dig, som har holdt alt dette saa
smukt?“

„Ja, Naadigherre.“

„Det var ret af Dig.“

Men nu kunde Tyge ikke mere, det maatte frem
alt det Visdommens Husgeraad, som havde samlet
Støv i hans Sind saa længe, fordi han ingen havde
at meddele sig til.

„Men, kære Herre, lad mig dog sige det, at jeg gjorde det for Eders Skyld. Ikke at jeg mener, Kirsten havde nogen Brøde, men hun var dog kuns til Ulykke for Jer. Hun var et stakkels Barn, om hun var gaaet i sin Grav nogle Aar forinden, da havde det været bedst for Eder og ikke skadet hende selv.“

Først nu saa Kai ret, hvor ældet Tyge var bleven. Han ynkede ham og sagde, medens han saa paa Gravhøjen, og hans Øjne skinnede:

„Kan hænde havde det været bedre for hende selv, men jeg tror det ikke. For mig var hun al Livets Rigdom, den jeg tærer paa endnu. Jeg havde Gods og Ære — de troede, de tog alt fra mig med det, men det var intet. Jeg er end en rig Mand.“

„Rig? Men, kære Naadigherre, om I havde set, hvor de har skaltet og vattet her, ja endda taget Gaardens ærlige Navn. Paa Gisselfeld sidder Schack'erne, som skal kaldes Greve nu. Og Peder Børtling, den Fandens Kæltring, han skummede og sit. Har I da glemt, at det alt var Eders, og at I kunde have bjerget Jer ved et Pennestrøg, om I ikke...“

Kai rejste sig, han var atter Herren fra fordum, klappede Tyge paa Skuldrene og sagde naadigt: „Du mener mig det vel, Du var mig en tro Tjener. Lad mig se, at Du og tjener dit nye Herskab tro.“

Han rakte Haanden frem, Tyge kyssede den. Saa gik Kai Lykke rank gennem Skoven.

En Uge senere vandrede han ind paa Bidstrup. Fru Øllegaard vidste intet om hans Komme; hun sad just ved sin Nådver, da han traadte ind; hun var for svær til at rejse sig men lagde Skeen — det højeste Tegn paa Forundring hos hende.

„Nej, se,“ smilte hun fornøjet og slog Hænderne sammen. „Er det endelig Dig, din Landstryger? Nu, det var vel, Du kom; Karlene trænger til En, som kan se dem paa Fingrene, og jeg orker ikke mere saa langt omkring.“

Han saa lidt usikkert paa hende.

„Jeg har ikke faret vel imod Dig, Øllegaard, Du fik en daarlig Husbond. Men om Du vil have mig her en Stund, da siger jeg Tak.“

„Ih om jeg vil! Har Du da rejst Dig Sans og Samling fra? Er Du ikke min Husbond? Du gav mig af dit, saa længe Du havde noget, nu deler vi mit. Var det ikke skønt af Moder, at hun gav mig denne gode Gaard? Du trænger nok og Hvile paa dine gamle Dage, min Mand.“

Han var dybt rørt, Graaden sad ham i Halsen.

De ni Aar, som nu henrandt, var kan hælde de lykkeligste i Fru Øllegaards Liv. Hun døde i 1694 og blev jordet i Granslev Kirke.

Kai Lykke stod nu atter hjemløs i Verden, thi Gaarden skulde gaa til Fru Øllegaards Slægt, og selv ejede han intet. Men ved Jordefærden var hendes Datter, Sofie Amalie Friis, til Stede, hun sagde venligt til ham, at han kunde bo paa Bramminge, som de ejede nede ved Ribe; hun skulde tale med sin Gemal derom.

Kort efter kom et Brev fra Gemalen, Johan Rantzau, som nu var Generalløjtnant. Han skrev kort, at Kai kunde tage Ophold paa Bramminge og faa sin Forplejning dér, det vilde intet forstyrre dem, eftersom de aldrig kom der selv.

Det lød helt koldt, var og ment saa. Kai Lykke

saarede det ikke. Han havde gjort op med sig selv og dømt sig selv. Menneskers Mening om ham gik ham ikke an. Han var taknemlig for Husly og behøvede ikke stort. Han følte sig glad ved Ensomheden nu, gik lange Veje dernede om Bramminge og tænkte paa Kirsten, som havde været Lykken i hans Liv.

Han vandt hende aldrig, vil Menneskene sige. Jo, han vandt hende just saa nær, som ingen anden. Over tredive Aar havde hun nu ligget under Mulde, og dog var hun levende omkring ham. Tomheden i hans Hjerter var ikke mere, det var mættet af hende, som han aldrig vandt. Der er intet gaadefuldt derved. Vi er af Kød og Blod. Men Kød og Blod forgaar, Kærligheden er evig — et Sus af Evighedens Aand gennem vort fortumlede Hjerter.

Kai Lykke holdt af at vandre saaledes ene om og give sig hen i sin Længsel. Thi han var nu nær Gravens Bred; det var ikke Mindet om Kirsten, han dvælede ved, det var Haabet om at se hende igen. Han følte det vist, at hun ventede ham, han glædede sig over, at hans Kræfter tog af, saa det stundede mod Rejsen.

Men der var dem, som ikke vilde lade ham i Fred med hans ensomme Tanker, fordi de undte ham det bedre. Det var Fogeden paa Bramminge, Kristen Rygaard, Niels Nielsen paa Endrupholm og hans Hustru, Anna Stefansdatter. Kai kæmpede en Tid for den Ensomhed, som var ham kærest; men det gjorde ham dog godt at møde saa ærlig en Venlighed; han gav omsider efter og blev en flittig Gæst paa Endrupholm.

Især Anna Stefansdatter havde kastet sin Kærlighed paa Kai Lykke; hun tog haandfast paa Livet, og hun fandt, at Skæbnen havde været grusom imod ham, og at han bar sit Martyrium saare skønt.

Hvor mægtig en Herre havde han ikke været, Kvinder havde bejlet til hans Smil op til de højeste, hans Liv havde været rigere og mere broget end de flestes.

Og nu gik han rundt her som en ensom, gammel Mand paa Vejene ved Bramminge og drømte om de henrundne, gyldne Dage ved Enevoldskongens Hof — tænkte paa den Tid, da han sammen med Sofie Amalie red paa Falkejagten i Nordsjællands Skove.

Det taalte Fru Annas gode Hjerte ikke vel at tænke paa, og hun gjorde alt for at muntre Kai Lykke og faa ham til at glemme Nutiden for Fortidens fagre Drømme.

En Dag, da han kørte hjem herfra, væltede Vognen og han slog sig saa slemt, at Bevidstheden forlod ham. Den vendte ikke mere tilbage. Tre Dage senere, den 8de Juli 1699, sov han stille hen. I Stillehed blev han bisat under Bramminge Kirke. Kristen Rygaard og Anna Stefansdatter sørgede derfor og viste ham den sidste Ære. Paa hans Gravmæle sattes følgende Linier:

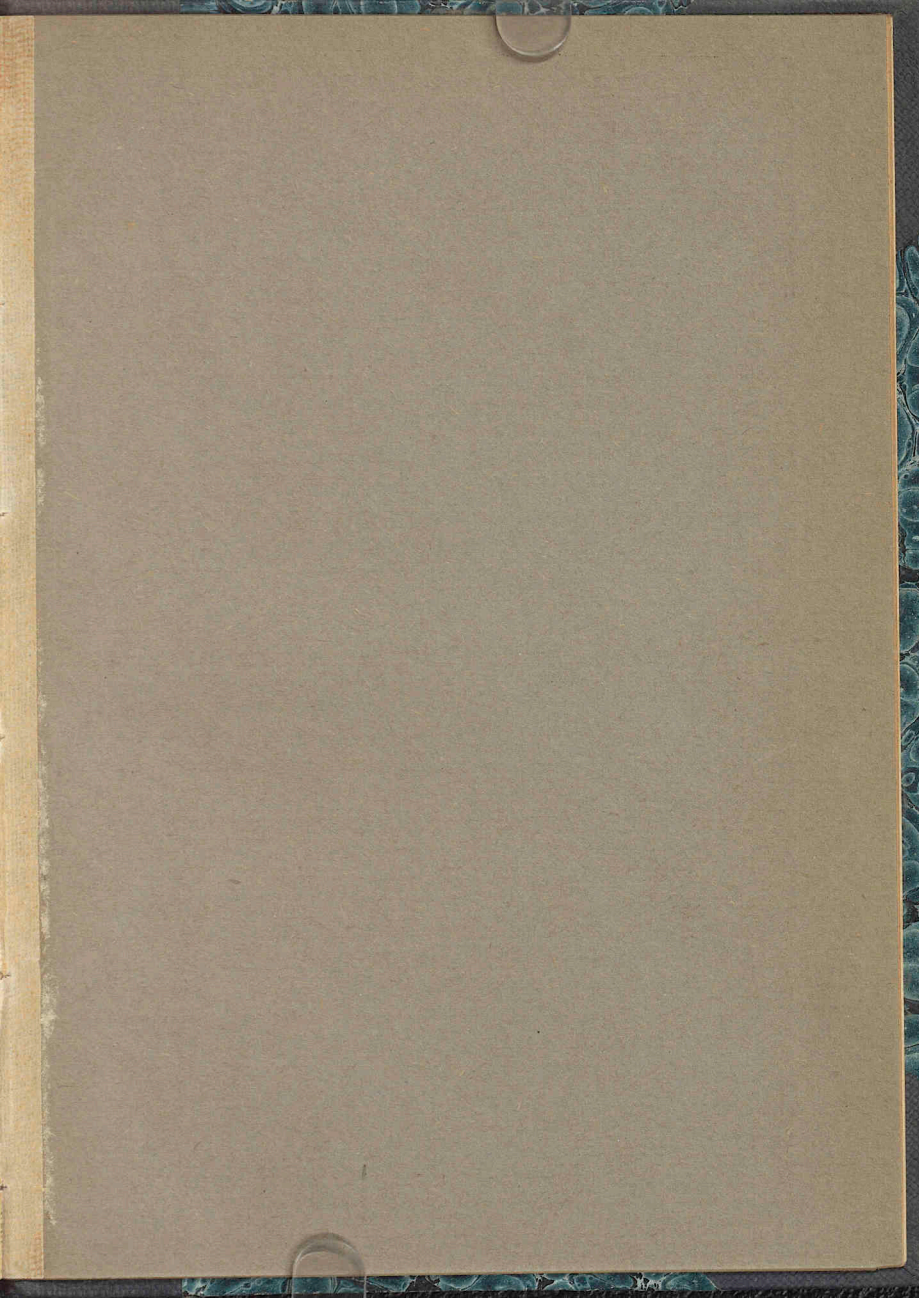
Ingen gøre Ord af, at vel det ham gaar,
og at hans Have med Roser fuld staar;
et Vejr kan komme saa snart og stort,
og blæse dem i en Time bort.

Disse Ord tager kun Sigte paa hans Fald af Højheden. Vi, som nu har fulgt hans Skæbne og set, at hans Fald blev ham til Oprejsning, og at han

selv følte sig rig paa det, Menneskene ikke kunde
tage fra ham — vi vil sætte ham et bedre Minde!

Højt aged Kai Lykke i Ærens Karm,
men højere, da han var plyndret og arm.
Just fra hans Lykkes Sol gik ned,
fyldtes hans tomme Hjerter med Fred.

ENDE.

»DE TUSIND HJEM« er vort største og mest indholdsrige, folkeoplysende og underholdende illustrerede Blad; det koster 2 Kr. 25 Øre for et Kvartal og bestilles hos alle Postbude, Postkontorer og Brevsamlingssteder samt paa Bladets Kontor, Reventlowsgade 28, København B.

»DE TUSIND HJEM«s KVARTALSBOGER. Fra Januar Kvartal 1917 har enhver Abonnent paa Bladet, ganske gratis og portofrit, sammen med et af de udkomne Numre i hvert Kvartal, faaet tilstillet en afsluttende Bog i smukt heftet Omslag. Indtil nu har disse gratis Bøger bragt følgende udmærkede danske Romaner: »Henrik Urne«, Roman fra Enevældens Dage af Olga Eggers, »Flintesønnerne«, Roman af Morten Korch, »Hans med Sejrsskjorten«, Roman fra Svenskekrigens Tid af Harald Tandrup, »Skytten paa Urup«, Roman fra Stavnsbaandstiden af Morten Korch, »Jomfruen fra Ellinge«, historisk Roman af Th. Ewald, »En Vagabond«, Roman af Morten Korch. Romanerne, der er udkommen i ovennævnte Orden, er hver paa 208 Sider. Det er Bøger, hvis Udstyrelse og Indhold vil give vore faste, blivende Abonnenter en enestaaende Lejlighed til fuldstændig gratis at samle et værdifuldt Bibliothek. Bøgerne sendes gratis og franco, gennem Postvæsenet, til hver enkelt Abonnent.

En Korrespondent skriver bl. a. til Provinspressen: »Blandt vore største Ugeblade indtager »De Tusind Hjem« igen en ganske særegen Plads.

Det er et stort, smukt Blad med et ganske udmærket Billedstof, baade med Hensyn til Motiver og til Udførelse. Og hvad selve Læsestoffet angaar, staar dette himmelhøjt over, hvad der ellers er Reglen. Det er i bedste Forstand, gennearbejdet og velskrevet som det er, folkeoplysende og af sund, underholdende og interessant Art. Blot ved at gennemløbe Indholdsfortegnelsen over en af »De Tusind Hjem«s sidste Aargange faar man et Begreb om, hvilken Rigdom af udmærket læseværdigt og belærende Stofmængde, der her bydes Hjemmene.

I ethvert Hjem, særlig paa Landet, hvor man ønsker sund Belæring, samtidig med, at man vil underholdes paa den behageligste Maade, bør »De Tusind Hjem« ligge paa Bordet. Det er utvivlsomt det bedst redigerede af alle vore Ugeblade.«

